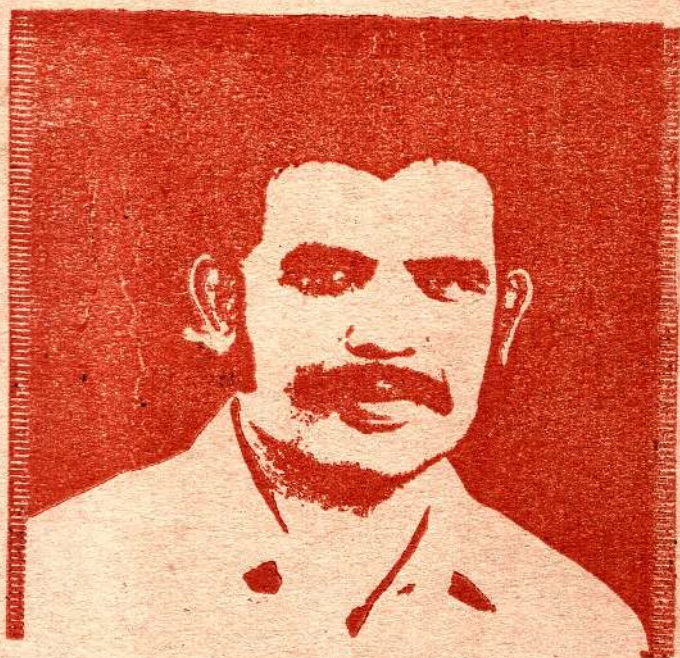

செங்கை அழியார்

ஒரு மைய

வட்டங்கள்

ஒரு மைய வட்டங்கள்

- ★ 1977 இல் எழுதப்பட்டது.
- ★ 1982, ஏப்பிரலில், சென்னை நியூ 'செஞ்சரி' புகழ்மலர் வெளியீடாக வெளிவந்தது.
- ★ 1991 இல் கமலம் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்தது.

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்
இந்நாவலின் முன்னுரையில்...

‘ஈழத்து ஆக்க இலக்கியத் துறையில்
கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக சிறு கதை,
நாவல் ஆகிய படைப்புகளின் மூலம் தம்
பெயரை நிலைபெறச் செய்தவர் செங்கை
ஆழியான். இவரது கல்விப் புலமையும்,
உத்தியோக ரீதியான அனுபவங்களும்,
இயற்கையாகவே அவரிடம் காணப்படும்
கலை இலக்கிய ஆர்வமும், இலக்கியத்
துறையில் அவர் பின்பற்றும் நிதானமும்
அவரைச் ‘சிறந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா’
என்ற வரிசையில் நிலை நிறுத்தியுள்ளன.

ஒருமைய வட்டங்கள்

ஒன்று

முதல் நாள் பெய்த மழையால், வடிந்திருந்த வெள்ளம் குளத்தில் நீர் மட்டத்தை உயர்த்தியிருந்தது. முழங்கால் மட்ட நீரில் கடந்த ஒரு மாதமாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்த மருதங் குழிக் கிராம மக்களுக்குப் புதுவெள்ளத்தின் வருகை உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. சிறுவர்கள் குதூகலத்துடன் நீரில் நீச்சல் அடித்தார்கள். பெண்கள் குறுக்குக் கட்டுடன் நீரில் அமிழ்ந்தெழுந்தார்கள், பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்குச் சற்று விலகி நின்று, ஆடவர்கள் குளிப்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாத கிராமப் பெண்கள் கலகலவெனச் சிரித்து ஒலியெழுப்பியபடி நீராடினர்.

மாலைக் கதிரவன் அடிவானில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருந்த சோமாவதி கண்களுக்கு மேல் கைவைத்து கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்களை மறைத்து, மேற்கே பார்த்தாள். குளத்தின் அலைக்கரையில் காட்டெருமைகள் சில நின்றிருந்தன. ஐந்தாறு எருமைகள் நீரில் அமிழ்ந்து கிடந்தன.

அவற்றிற்கும் அப்பால், வண்டில் ஒன்று பெரியதொரு முதிரை மரத்தை ஏற்றிச் செல்வது தெரிந்தது. அலைக்கரைக் காட்டில் வெட்டிய முதிரைமரம் - ஏற்றிச் செல்வது செல்லத் தரையோ?

‘அவராகத்தான் இருக்கும்’ எனச் சோமாவதி எண்ணிக் கொண்டாள். வண்டில் அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது.

சோமா கடைசியாக ஒரு தடவை நீரில் முழுகி எழுந்தாள் முகத்தில் வந்து விழுந்து மறைத்த தலைமயிரைக் காதோரம் ஒதுக்கி விட்டாள். மாலைக் கதிரின் தழுவலில் அவள் நீர் சொட்டும் உடலில் விழுந்த தலைமயிரில் பனித் துளிகளாக குளத்து நீர் மின்னியது. அவள் உடல் குளத்துச் செந்தாமரையாகப் பளபளத்தது. அவள் தன் கண்களைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

மீனா இப்போது தான் உடலிற்குச் சவர்க்காரம் இட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘‘மீனா...ஏ...மீனா...மம யனவா...’’ ‘‘—மீனா நான் போகப் போகிறேன்’’ என்று சோமா சொல்லியது மீனாவிற்குக் கேட்க வில்லை. அவள் குனிந்து கால்களுக்குச் சவர்க்காரம் பூசுவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

‘‘புதுத் தண்ணீர் நல்லாக குளித்துவிட்டுப் போவோம் சோமா...’’ என்றாள் மாலினி. சிங்களத்தில் சோமா திரும்பி மாலினியைப் பார்த்தாள்.

‘‘அம்மா தேடுவா மாலினி நான் போகப்போகிறேன்’’

குளக்கட்டில் ஏறிய சோமா தன்னுடலைத் துவாயால் துடைக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘‘சோமா போயிடாதை... இதோ கெதியா வாறன்!’’ என்று மீனா குளத்திற்குள் நின்றபடி குரல் தந்தாள்.

தூரத்தில் பஸ் ஒன்று வருவது தெரிந்தது. மதவாச்சியிலிருந்து மன்னாருக்குச் செல்கின்ற பஸ். மதவாச்சி-மன்னார் வீதி இக்குளத்திற்கு இருநூறு யார்களுக்கு அப்பால் செல்கின்றது. பஸ் குளத்திற்கு முன் நிற்பதும் அதிலிருந்து பலர் இறங்குவதும் தெரிந்தது. மருதங்குழிக் கிராமத்திற்குச் செல்வதற்குரிய காட்டுப்பாதை அவ்விடத்திலிருந்து கால்மைலிற்கு அப்பால் இருந்தது ஆனால் குறுக்கு வழியொன்று குளக்கட்டின் உடாக வயல் வரம்புகளில் அமைந்திருந்தது.

இருவர் குளக்கட்டில் நடந்து வருவதைச் சோமா கண்டான்.

“சோமா, சிரிசேன மாத்தயா எனவா” என்று மெதுவாகக் குரல் தந்தான், மீனா.

அவள் சொல்வதற்கு முன்னரே சிரிசேன குளக்கட்டில் நடந்து வருவதைச் சோமா கண்டு கொண்டான். அவள் மெதுவாக மீண்டும் குளத்திற்குள் இறங்கி நின்று உடலைத் துடைத்தாள்.

குளக்கட்டில் நடந்து வந்த சிரிசேன அவர்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்ததும் சற்றுத் தயங்கி நின்றான் அவன் பார்வை சோமாவில் நிலைத்தது. நீரில் நனைந்து உடலோடு ஒட்டிக் கிடந்த துண்டிணை மீறிக் கொண்டு சோமாவின் கட்டுடலின் முனைப்புக்கள் தெரிந்தன. சிரிசேன ஒருகணம் துவண்டு போனான்.

குளத்திற்குள் மாலினி குளித்துக் கொண்டிருப்பது அப்போதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது. மாலினி அவனையே கண் வாங்காமல் பார்ப்பது தெரிந்தது. அவன் அவனைப் பார்த்ததும் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

சிரிசேன கால்களில் மாட்டியிருந்த பம்ஸ்களைக் குளக்கட்டில் கழற்றிவிட்டு வெள்ளைச் சாறத்தை மடித்துச் சண்டிக் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு குளத்தில் இறங்கினான். நீரை அள்ளி முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டான். கால்களையும் கழுவிக்கொண்டான். குளக்கட்டில் ஏறும்போது சோமாவை ஆவலுடன் பார்த்துவிட்டு ஏறினான்.

சோமா அவனைப் பார்க்க முயலவில்லை. அவள் அவன் வந்ததையே கவனியாதவள் போல உடைமாற்றுவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

சிரிசேனவும் அவனுடன் கூட வந்த மாணிக்கமும் குளக்கட்டில் நடந்து கிராமப்புறமாகச் சென்றனர் போகும் போது சிரிசேன சொன்னான்: “மாணிக்கம் இந்தக் கிராமத்தில் சோமாவைப் போல ஒரு அழகி இல்லை. இந்த உலகத்திலேயே இல்லை”.

“உங்களுக்கென்ன மாத்தயா, நீங்கள் விரும்பினால் சோமாவைக் கட்டிக் கொள்வதில் தடை இல்லை இந்தக் கிராமத்தின் பெரும் பணக்காரர் உங்கள் தந்தை. உங்களுக்குப் பெண் தர மெனிக்கா மறுக்கவா போகிறாள்? அவள் அதிர்ஸ்டம் செய்திருக்க வேண்டும்” என்றான் மாணிக்கம் சிங்களத்தில்.

மருதங்குழிக் கிராமம் ஓர் அற்புதமான கிராமம் அக்கிராமத்தில் இலங்கையின் மூன்று மத மக்கள் வாழ்ந்தனர் பெரும் பான்மை சிங்கள மக்கள். அடுத்து தமிழ் மக்கள். பத்து குடும்பங்கள் வரை மூஸ்லீம் மக்கள். அங்கு மொழிப்பிரச்சினை இருக்க வில்லை. பொதுவாக இரண்டு மொழிகளும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

புதிதாக இக்கிராமத்திற்கு வருபவர்கள் அதனை ஒரு சிங்களக் கிராமம் என்றே கருதுவர். அக் கிராமத் தமிழ் மக்கள் பேசும் சிங்கள உச்சரிப்பு அவர்களைச் சிங்கள மக்களிடமிருந்து ஒருபோதும் வேறுபடுத்தாது.

குளக்கட்டில் இருந்து இறங்கிய வயல்வெளியின் ஊடே சென்ற டிறக்ரர் பாதையில் அவர்கள் நடந்தார்கள். அவர்களின் முன்னால் குளித்து விட்டு கிராமத்துப் பெண்கள் சிலர் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

வயல்வெளிகளில் பெரும்போக வேளாண்மைக்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்வதில் சிலர் ஈடுபட்டிருப்பது தெரிந்தது. வரம்பு செதுக்கி பெரும் பற்றைகளை வெட்டி மடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிரிசேனவின் மனதில் சோமாவதி குளித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி பசுமையாக விரிந்தது. அவன் எதிரில் வந்த கொடிப்புலி மரியாதையாக ஒதுங்கிச் சிரித்ததும் அவனுக்கு தெரியவில்லை.

வயல்வெளி கடந்ததும் கிராமக் குடியிருப்புகள் தெரிந்தன. தூரத்தில் வரும்போதே சிரிசேனவின் ஓட்டுவீடு கம்பீரமாகத் தெரிந்தது. அக்கிராமத்தில் சிரிசேனவின் தந்தை ஜபரத்ன முதலானியின் வீடு தான் பெரியது. கல்வீடு நூற்றாண்டின் பழமை வாய்ந்த அக்கிராமத்தின் மிகப் பழைய வீடாக அது காட்சி தந்தது.

“மாணிக்கம் நாளைக்கு நேரத்தோடு வந்திடு. காயாமோட்டைக்குச் செல்ல வேண்டும். களவா மரம் தறிக்கிறான்களாம்”

“சரி மாத்தயா...” என்று விடை பெற்றான் மாணிக்கம்.

சிரிசேன மல்வத்து ஓயா காட்டின் வனபரிபாலன உத்தியோகத்தன். உத்தியோகம் பார்க்கத்தான் வேண்டும் என்ற நிலை இல்லை. மூன்று தலைமுறைகளுக்குப் போதுமான செல்வம் இருக்கிறது. அக்கிராமத்தில் அந்த உத்தியோகத்தை ஏற்க ஒரு சிலருக்குத் தகுதியிருந்தும் துணிவில்லை.

அவர்கள் கிராமத்தை அடைந்த போது இருள் கவியத் தொடங்கியிருந்தது.

இரண்டு

குளத்திற்கும் வயல் வெளிக்கும் இடையில் சுமார் ஐம்பது ஏக்கர்களுக்கு மேல் காடு மண்டிக் கிடந்தது அப்பிரதேசம் கிரவல் மண்பரப்பு. ஆதலால் அக்காட்டை வெட்டிப் புலவாக்கு வதிலோ (தோட்டம்) வயலாக்குவதிலோ எவரும் அக்கறை செலுத்தவில்லை. குளக்கட்டிவிருந்து அக்காட்டின் ஊடாக இரு நூறு யார் தூரம் நடந்துதான் வயல் வெளியில் மிதக்க வேண்டும்.

வயல்வெளியில் ஏறி போது மாலினி சொன்னாள்: “சிரிசேன மாத்தயாவின் பார்வையில் சுத்தம் இல்லை.”

அருகில் வந்துகொண்டிருந்த சோமா அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். காற்றில் விரித்துவிட்ட கூந்தல் பறந்தது. கால் களை இடுப்பில் கட்டியிருந்த கம்பாயம் இடறியது. மாலினியைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள், சோமா,

“இந்த ஆண்களே இப்படித்தான். சுத்த மோசம் பெண்கள் குளிப்பதைக் கண்டால் ஒருவரின் பார்வையிலும் சுத்தம் இல்லை. மாலி, சிரிசேன மாத்தயா கலியாணமாகாதவர் பரவாயில்லை. சில கிழவர்களே பெண்களைப் பார்க்கும்போது சுத்த

மாகப் பார்ப்பதில்லை. பார்வையாலேயே எத்தனை பெண்களைக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள்!” என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் மீனாட்சி. அவள் வழக்கமாகக் குளித்துவிட்டுக் கட்டிக் கொள்ளும் அதே சாயம் போன சேலையைத்தான் அணிந்திருந்தாள். அவள் கரிய முகத்தில் குறும்பு சுடரிட்டது.

“என்ன சோமா, எதுவும் பேசாமல் வருகிறாய்?” என்று மாலினி கேட்டாள்.

“நீங்கள் இருவரும் அனுபவப்பட்டவர்கள் போலப் பேசும் போது நான் எதைப் பேச? உங்கள் பார்வையிலும் சுத்தமில்லை!” என்று சிரித்தாள் சோமா.

“உனக்குக் கனக்கத் தெரியும்!” என்றாள் மாலினி கோபத்துடன்.

“சிரிசேன மாத்தயா பார்த்ததை நீங்கள் எப்படிக் கண்டீர்கள்?” என்று சோமா திருப்பிக்கேட்டாள்.

“அதுதானே?” என்று கேட்டுவிட்டு மீனா கலகலவெனச் சிரித்தாள்.

மாலினி அவர்களைக் கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் சிவந்த முகத்தில் இரத்தம் சுண்டியது.

“மாலி...சும்மா சொன்னேன். கோவியாதை,” என்றாள் சோமா.

“அங்கே பார், மாலி. உன் மச்சான் கொடிப்புலி வாறார்!” என்றாள் மீனா. அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்த பாதையில் எதிரில் கொடிப்புலி வந்து கொண்டிருந்தான். இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத் தக்க இளைஞன். அரையில் சாறும் மட்டும் அணிந்த வெற்றுடம்பு. வயல் வேலை செய்து முறுக்கேறிய உடல். அவர்களைக் கண்டதும் கொடிப்புலி ஒதுங்கிச் செல்ல முயன்றான்.

“என்ன அண்ணை காணாதது போலப் போறியள் :’ என்று அவனை வார்த்தைகளால் தடுத்தாள், மீனா. அவன் சங்கடத்துடன் சிரித்தான். அவன் விழிகள் ஆவலுடன் ஒரு கணம் மாலினி

மீது நிலைத்தன. மாலினி பார்த்தபார்வையைத் தாங்கிக்கொள்ள வகையற்றவனாக அவன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

“ஒன்றுமில்லை. நங்கி” (தங்கச்சி) என்றபடி அவ்விடத் தைக் கடந்து சென்றான்.

மீனா மீண்டும் சிரித்தாள்.

“நெடுகச் சிரியாதையடி!” என்றாள் சோமா.

“கொடிப்புலி அண்ணை சரியான பாவம், சோமா. அவ ருக்கு இந்த மாலியில் எவ்வளவு ஆசை தெரியுமா? இவள்தான் அவருடன் விட்டுக் கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை. மச்சான்தானே நாளைக்கு இவளைக் கட்டிக்கப் போகிறவர் என்று ஒரு மரி யாதை...” என்றாள் மீனா.

மாலினி கோபத்துடன் மீனாவைப் பார்த்தாள்.

“ஏய். மீனா உன்னைப் போல ஆடச் சொல்லுறியா?”, என்று வெடுக்கெனக் கேட்டாள்.

மீனாவின் முகம் கறுத்தது.

“நான் ஒன்றும் ஆடித்திரியவில்லை. நான் கட்டிக்கப்போற மாணிக்கம் மச்சானுடன் பேசுவேன். சிரிப்பேன். கிடப்பேன். அதில் பிழையில்லையடி!” என்றாள் ஆத்திரத்துடன் மீனா. அவள் சொன்ன வார்த்தைகளில் இருந்தகுடு மாலினியைச் சுட்டது.

“கோவியாதை மீனா. தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன்” என்று மாலினி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

தோழிகள் இருவரினதும் வார்த்தையாடுதலில் சோமாகலந்து கொள்ளவில்லை. மௌனமாக வந்தாள்.

வயல் வெளியின் கிழக்குப்பக்கத்தில் எருமை மாடுகள் கூட் டமாக வந்து கொண்டிருந்தன. காட்டில் பகல் முழுவதும் மேய்ந்து குளத்து நீரில் கிடந்துவிட்டு அவை பட்டிக்குத் திரும் பிக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த எருமைமாட்டுப்பட்டியில் முக்

கால்பகுதி ஐயரத்தின முதலாளிக்குரியது. எருமைகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மர மணி, கடகடவென ஒலியெழுப்பியது காட்டில் மேயப் போகிற எருமைகளை அடையாளம் காண இம் மரமணி உதவும்.

“லொக்கு மாத்தயாவின் எருமைகள் போகின்றன” என்றாள் மாலினி. அக்கிராமத்தில் லொக்கு மாத்தயா (பெரிய ஐயா) என்பது ஐயரத்தின முதலாளியைத்தான் குறிக்கும்.

மூன்று

பழையகாலக்கல்வீடு. சுண்ணக் கற் சுவர்கள். ஐயரத்தின முதலாளிக்கு இக்கல் வீட்டை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி விட்டு நவீன பாணியில் மாளிகை கட்டமுடியும். ஆனால் அவர் அதை விரும்பவில்லை. அவர் தந்தை, பாட்டன்மார் சீவித்த அந்த வீட்டை இடித்துப் புதிப்பிக்க அவர் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. நூறு ஏக்கர் வயல் காணியின் பெரும்போக விளைச்சலையும், முப்பது ஏக்கர் தோட்டக்காணியின் விளைவுகளையும் ஓராண்டிற்குப் பக்குவமாகச் சேகரித்து வைக்கக்கூடிய இடவசதி அவ் வீட்டில் இருந்தது.

அவ்வீட்டின் முன்கிராமமக்கள் அத்தனைபேரும் குழுமிநிற் கத்தக்க பெரியதொரு மடுவம் (தலைவாசல்) இருந்தது. அம்மடுவத்தில் இடப்பட்டிருந்த ஈசிச்செயரில் ஐயரத்தின முதலாளி படுத்திருந்தார். அவர் வாயில் யாழ்ப்பாணத்துக் கோடாச்சுருட்டுப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. ஆனந்தமாகப் புகையை இழுத்து விட்டபடி அவர் கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார்.

அரையில் சாறும். வண்டித்தொந்தி தெரியத்தக்கதாகக் கட்டிய சாறத்தில் அகலமான பட்டி இறுகக்கட்டப்பட்டிருந்தது தலைமயிரைப் படியவாரி குடுமி கட்டியிருந்தார். தோளில் ஒரு துவாய். வயது எழுபதிற்கு மேல் இருக்கும். ஆனால் உடலில் வயதிற்குரிய வாட்டம் இருக்கவில்லை.

ஒரு கிராமத்து சிங்களமகனை அவர் தோற்றம் எடுத்துக் காட்டியது.

அவர் துப்புவதற்காக நிமிர்ந்தபோது சிரிசேன உள்ளே வந்தான்.

“புத்தா, இப்பதான் வருகிறாயா?” (புத்தா மகனே)

தந்தையின் குரல் உள்ளே செல்ல முயன்ற சிரிசேனவைத் தயங்கி நிற்க வைத்தது.

“பஸ் லேற்றாக வந்தது. சாப்பிட்டுவிட்டேன். தாத்தா.” என்றான் சிரிசேன. (தாத்தா - தந்தை)

“திம்பிரிமடுவ புலவு நாளைக்கு கொத்தி ‘கவ்பி’ போட வேண்டும். செல்லத்துரை, மெணிக்கா கொடிப்புலி, பஞ்சா எல்லோருக்கும் சொல்லிவிடு. நாளைக்கு உனக்கு லீவுதானே? காலத்தோடு கொத்திவிட வேண்டும்.”

“சரி தாத்தா” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே செல்ல அவன் முயன்றான். ஜயரத்தின முதலாளி, ‘புத்தா’ என்று மீண்டும் அழைத்தார். சிரிசேனவிற்கு ஆத்திரமாக வந்தது. அவர் இப்படித்தான்.

“தாத்தா ?”

ஜயரத்தன முதலாளி கதிரையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டார். மகனை ஒருகணம் ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார். கையிலிருந்த சுருட்டை வீசிவிட்டு ‘புத்தா, புஞ்சிபண்டா நாளைக்கு வாறதா சொல்லி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார்!’, என்றார்.

“யார் தாத்தா?”

“எங்களுடைய கிராம சேவகர். இப்ப பென்சன் எடுத்திட்டார், நல்ல காணி பூமி இருக்குது. நல்ல சல்லிக்காரர்...”

“ஓ...தெரியும்...”

“ஏன் வருகிறார் தெரியுமா?;

“தெரியாது.”

“புத்தா உன்னை மாப்பிள்ளையாக்கக் கேட்கிறார் அவருடைய இரண்டாவது மகனுக்கு உன்னைக் கேட்கிறார்.. நீ என்ன சொல்கிறாய், புத்தா?”

சிரிசேன தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“நீங்கள் வாக்குக் கொடுத்திட்டீர்களா தாத்தா?”

“உன்னிடம் கேட்காமல் வாக்களிப்பேனா புத்தா?”

சிரிசேன நிம்மதியாக மூச்சு விட்டான்.

“அவசரப்பட வேண்டாம், தாத்தா. யோசித்துச் சொல்கிறேன்...” என்றான் தயங்கியபடி.

மகனை ஜயரத்தின முதலாளி மீண்டும் ஒருதடவை ஆழமாகப் பார்த்தார். பின்னர் இன்னொரு யாழ்ப்பாணச் சுருட்டை எடுத்து, மூக்கருகில் வைத்து முகர்ந்து பார்த்து விட்டு வாயில் வைத்தார். தீ மூட்ட நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்தவர், வாயில் இருந்த சுருட்டைக் கரத்தில் எடுத்தபடி, “நீ யாரையாவது பார்த்திருக்கிறாயா, புத்தா?” என்று கேட்டார்.

சிரிசேனவிற்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“அப்படியா புத்தா?” என்று ஜயரத்தின முதலாளி சற்றுப் பலமாகக் கேட்டார்.

“இல்லை, தாத்தா” என்றுவிட்டு உள்ளே சென்றான், சிரிசேன.

நான்கு

இரவு வெகு நேரத்துக்குப் பின்னர் செல்லத்துரை வீட்டிற்கு வந்தான். வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே தங்கையை அழைத்தபடி வந்தான்.

“ஓய் மீனா சாப்பாட்டைக் கொண்டா, சுருக்கா, சரியாப் பசுக்குது.”

வீட்டு முன் விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டான். இரண்டு அறைகளும் விறாந்தையும் கொண்ட மண்வீடு முற்றத்தில் ஒரு பக்கமாக அடுக்களைக் கொட்டில் காட்டுத் தடிகளால் அமைக்கப்பட்ட வீடு. தென்னங்கீற்றுக்களால் வேய்ந்து வைக்கல் பரப்பப்பட்ட கூரை.

மீனா ஒரு நெளிந்த கோப்பையில் சோற்றைப் போட்டு அதன் மீது மீன் குழம்பை ஊற்றிக்கொண்டு வந்து, தமையன் முன் வைத்தாள். நித்திரைக் குழப்பம் அவளில் தெரிந்தது.

“அம்மா தூங்கிட்டாவ, மீனா?” என்று கேட்டபடி செல்லத்துரை கோப்பையை ஒரு கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

“ஓம்.....அவவுக்குச் சுகமில்லை. நீ ஏன் இவ்வளவு நேரம் அண்ணை?”

“காட்டு மாங்குளம் புஞ்சிபண்டா நல்லதா ஒரு முதிரை மரம் வேண்டும் என்றவர். அதுதான்.....வண்டிலில் ஏத்திக் கொண்டு போய்க் கொடுத்திட்டு வரச் சுணங்கிவிட்டது...” செல்லத்துரை குழம்புடன் சோற்றைப் பிசைந்து ஆவலுடன் வாயில் அடக்கிக் கொண்டான்.

மீனா அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“உனக்கேன் இந்த வேலை, அண்ணை. கள்ளமரம் தறிக்கிறது சட்டப்படி குற்றமல்லே? சிரிசேன மாத்தயாவுக்கு தெரிந்தால் உன்னை தள்ளிவிடுவார்.”

செல்லத்துரை தங்கையைப் பார்த்து சிரித்தான்.

“இதிலை குற்றமிருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை. காட்டில் மரம் வெட்டுறதைக் குற்றம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நானா வெட்டுறன்? ஆராவது தறிச்சுப் போட்டிட்டு விலை சொல்லுறான்கள். நான் தீர்த்து ஏத்திக் கொடுத்திட்டு கூலி வாங்குறன். இது ஒரு தொழில் மீனா. களவா எடுக்கிறம்? இயற்கை காட்டில் வளர்ந்திருக்கிற மரங்களைத் தேவைக்காக மனிதர் வெட்டுறது குற்றம் என்றால், ஒருத்தரும் சீவிக்க முடியாது. ஆர்தான் மரம் வெட்டவில்லை. குடிசை போடுறதுக்கும் மரந்தடிக்குப் பேமிற்றெடுக்கிறதெண்டால் சீவித்தது போலத்தான். சிரிசேன மாத்தயா மரம்வெட்டுறதில்லையே. நாங்க களவா வெட்டுறம். அவர் பப்ளிக்கா வெட்டுறார். பேமிற் இருக்குது என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்...”

செல்லத்துரை சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டுத் தட்டைத் தங்கையிடம் கொடுத்தான். மீனா செம்பு ஒன்றில் நீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் தட்டிலேயே கையைக் கழுவி முற்றத்தில் ஊற்றி விட்டு, தண்ணீரைக் குடித்தான். களை தீர்ந்தது.

“மாணிக்கம் வந்தானா?”

“இல்லை அண்ணை ஏன்?”

“ஒரு அலுவலுக்கு” என்றான் செல்லத்துரை.

மீனா அவனைச் சுட்டெரித்து விடுபவன் போலப் பார்த்தாள்.

‘எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் இண்டைக்கு வேட்டைக்குப் போகப் போறியள். ஏன் இப்படி வாயில்லாத சீவன்களை வெடி வைக்கிறியள்?’

‘உலகத்தில் எல்லாம் மனிதனுக்காகத்தானடி படைக்கப் பட்டது...’

‘‘நீயும் உன்ர தத்துவமும். நீதான் ஓயாமல் வேட்டைக்குப் போறாய். மற்றவையையும் ஏன் கெடுக்கிறாய், அண்ணை.’’

‘‘நான் ஒன்றும் உன்ர மாணிக்கத்தைக் கெடுக்கவில்லை. நீ வேணுமென்றால் கலியாணத்துக்குப் பிறகு உன்ர மனுசனை மறித்துக்கொள்...’’ என்று செல்லத்துரை சிரித்தான். மீனாவின் முகத்தில் நாணம் படர்ந்தது. உதட்டிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

‘‘அம்மாட்டை சொல்லுறன்...’’

‘‘மீனா...மீனா...இஞ்சபாரடி. அம்மாட்ட சொல்லிடாதை. நல்ல பிள்ளையெல்லே. சத்தம்போடாமல் போய்த் துவக்கையும் ரோச்சையும் எடுத்துவா. பெட்டிக்க தோட்டா இருக்குது அம்மாவை எழுப்பிவிடாதை...’’

மீனா உள்ளே சென்றாள்.

செல்லத்துரை பீடி ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு வாசலைப் பார்த்தான்.

மாணிக்கம் வருவது தெரிந்தது.

தூரத்தில் எருமை மாடொன்று குரல் தந்தது.

ஐந்து

அ திகாலை வேளை. நிலம் சில்லிட்டுக் கிடந்தது. கடப்பைக் கடந்து வளவிற்குள் நுழைந்த சிரிசேனவின் கண்கள் ஆவலுடன் குடிசைக்குள் பார்த்து ஏமாந்தன. அவன் குடிசையை கடந்து பின்பக்கப் புலவிற்குச் சென்றான்.

அங்கு சோமா நின்றிருந்தாள்.

வெட்டிப் புரட்டியிருந்த புலவுப்பற்றைகள் மூன்று நான்கு நாட்களாகக் காய்ந்து கலகலத்திருந்தன. அவற்றை நீண்டகெவர்த் தடியினால் கூட்டிக் குவித்துக் கொண்டிருந்தாள், சோமா வதி. அவளுடைய சின்னத் தங்கை நந்தா, தமக்கை கூட்டிக் குவித்த பற்றைகளுக்கு நெருப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

காலைச் சூரியனின் காய்கதிரில் கரத்தில் தடியுடன் நின்றிருந்த சோமாவின் எழில் தோற்றம் கிரிசேனாவைச் சற்று நின்று ரசிக்க வைத்தது. மஞ்சள் வெயிலில் சோமாவின் உடல் நிறம் மேலும் மஞ்சள் பெற்று, பொன்னாக மின்னியது. அவள் இடையில் கம்பாயமாக சங்கக்கடையில் அண்மையில் வாங்கிய மலிவுச் சீத்தையைக் கட்டியிருந்தாள். கம்பாயத்தின் இறுக்கமான தழுவலில் அவள் எழிற் பாகங்கள் கவர்ச்சியின் முனைகளாகத் தெரிந்தன. அணிந்திருந்த றவுக்கையால் அவள் அங்கங்களின் எழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. விம்மிப் பூரித்த மார்க்கங்களின் கவர்ச்சியிலும், கம்பாயத் துண்டிற்கும் றவுக்கைக்கும் இடையில் தெரிந்த இடையின் அழகிலும் அவன் சில கணங்கள் செயலற்று நின்றாவிட்டான்.

மருதங்குழிக்கிராமத்தில் சாதாரண பெண்களிலும் பார்க்க சோமாவதி சற்று உயரமானவள். அவள் எடுப்பான தோற்றத்திற்கு ஏற்ப அவள் உடலின் மேடு பள்ளங்கள் கச்சிதமாக அளவோடு அமைந்திருந்தன. காலில் டுடறிய கம்பாயத்தைத் தூக்கி அவள் இடுப்பில் செருகி இருந்தாள். அவள் வாளிப்பான கால்களின் பளபளப்பும் நிறமும் வெயிலில் செந்நிறமாகத் தெரிந்தன. பற்றைகளுக்கு மூட்டிய நெருப்பிற்கு அருகில் அவள் நின்றிருந்ததால், தீயின் செந்நாக்குகள் அவளில் படிந்து அவள் நிறத்தின் செழுமையை இன்னமும் சிவப்பாக்கின.

ஆடவன் ஒருவன் தன்னைப் பார்த்த டி நிற்பதைச் சோமா கண்டாள். உடனே உயர்த்தி செருகியிருந்த கம்பாயத்தின் நுனியைக் கழற்றிவிட்டாள். பின்னர் அவனை நோக்கி வந்தாள்.

“வாங்க மாத்தயா...”

‘சோமா, என்னை அப்படிக் கூப்பிடாதேயென்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்.’

அவள் சிரித்தாள்

“நீங்க பணக்காரர். கிராமத்துக்குப் பெரியவங்கள். உங்களை அப்படித்தான் கூப்பிட வேண்டும், மாத்தயா, நாங்கள் உங்களிடம் வேலை செய்கிற கூலிக்காரர்...”

சிரிசேன அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தான். அவள் முகத்தில் எதையோ தேடுபவன் போல அவள் விழிகளின் ஊடாக அவள் இதயத்தைப் பார்க்க முயன்றான். சோமா முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“நந்தா...கூட்டிக் குவித்து விட்டு நெருப்புவை...” தூரத்தில் நின்றுருந்த தங்கையிடம் சத்தமிட்டுச் சொன்னாள். அவள் சிரிசேனவின் உடலெல்லாம் தீ எரிந்தது. சோமாவென்ற அழகுப்பதுமை மூட்டிவிட்ட ஆசைத் தீ.

“சோமா...”

“என்ன மாத்தையா. அம்மே வேலையால் இன்னமும் வரவில்லை. வந்திடுவா. ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?” என்று சோமா அவசரப்பட்டாள். அவன் கண்கள் அவள் உடலெல்லாம் மொய்த்தன. முகத்தில்... மார்பில்... இடையில்... அவன் முன் நிற்க அவளால் முடியவில்லை.

“சோமா என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படி ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போகிறாய்?” சிரிசேன அவளிடம் மென்மையாகக் கேட்டான்.

சோமாவின் இதயத்தில் மெல்லிய பய நெருடல்.

“என்ன மாத்தையா நீங்கள் என்னைப் போய்...நீங்கள் இதுவெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு? கேவலம் ஒரு கூலிக்காரப்பெண்ணிடம் இப்படிக் கேக்கிறியனே?”

“சோமா, என்னை நீ புரிஞ்சு கொள்ளவில்லையா?”

“நாங்க ஏழைகள்; மாத்தையா.”

“ஏழைக்கு ஆசையில்லையா, சோமா?”

“மாத்தையா...எனக்கு எதுவும் அதிகம் பேசத் தெரியாது. எனக்கு உங்களைப் புரிஞ்சு கொள்ள ஆசையுமில்லை. அதோ அம்மே வாரா...” என்றாள் சோமா. அவளின் குரலில் நிம்மதி ஒலித்தது. படலைக் கடப்பைத் தாண்டி மெனிக்கா வந்துகொண்டிருந்தாள்

சிரிசேனவிற்கு எரிச்சலாக வந்தது. சோமாவுடன் நிம்மதியாகப் பேசி முடிவெடுக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விட்டான்.

அவன் எதை இழந்தாலும் சோமாவை இழக்கக்கூடாது. விலை மதிப்பில்லாத அழகுப்பெட்டகம் அவன்.

“என்ன மாத்தையா, வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்ட படி மெனிக்கா வந்தாள்.

“தாத்தா உங்கள் எல்லோரையும் நாளைக்குப் புலவுகொத்த வரட்டாம்” என்றபடி சிரிசேன ஆவலுடன் சோமாவைப் பார்த்தான். சோமா அவ்விடத்தை விட்டுப் புலவிற்குள் சென்றாள். அவனை ஏமாற்றும் தழுவியது. அவன் இடைதுவள நடந்து செல்கின்ற எழில் மனம் இழந்து ஒருகணம் நின்றிருந்தான்.

“சரி மாத்தையா...வாறம்...செல்லத்துரையும் தன்புலவு கொத்த வேண்டும் என்றவன்” என்றாள் மெனிக்கா நந்தா விடமிருந்து நெருப்பை வாங்கிய சோமாவதி பற்றைகளுக்குத் தீயிட ஆரம்பித்தாள்.

தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது.

ஆறு

கா

ட்டு மாங்குளத்தில் இருந்து புஞ்சிபண்டா வந்திருந்தார். பழைய விதானையாருக்குரிய கம்பீரமும் செருக்கும் அவரிடம் குடி கொண்டிருந்தன. வயது அறுபதிற்கு மேல் இருக்கலாம். ஆனால் தோற்றத்தில் அவ்வளவு வயது மதிக்க முடியாது.

புஞ்சிபண்டா கிராமசேவகராக இருக்கும்போது அடிக்கடி மருதங்குழிக்கு வருவார். அவ்வேளைகளில் எல்லாம் ஐயரத்தின முதலாளி வீட்டில்தான் தங்கிச் சாப்பிட்டுப் போவார். சில வேளைகளில் புஞ்சி பண்டாவுடன் டி. ஆர். ஓ. வும் வருவதுண்டு. அவ்வேளைகளில் ஐயரத்தின முதலாளி வீட்டில்தான் விருந்தும் நடக்கும்.

‘இம்முறை மஹ சரியான காலத்தில் தப்பாது பெய்யும் போல இருக்குது...” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“அப்படித்தான் நானும் நினைக்கிறேன். போனவரியமும் வெள்ளாண்மை எதிர்பார்த்த அளவு வாய்க்கவில்லை. இம்முறை இரண்டு மழையுடன் குளங்களுக்குத் தண்ணி வரத் தொடங்கியிருக்கிறது. நல்ல காலம் போலத்தான் இருக்கிறது.” என்றார் ஐயரத்தின.

“தமிழனைப் போல ஒவ்வொரு கடைகளைத் தொடங்கி விட்டால் மழையைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. காட்டு மாங்குளத்தில் இருக்கிற வியாபாரக் கடைகளில் முக்கால்வாசி தெமிழன்களுக்குச் சொந்தம். எங்கிருந்தோ வந்து சிறுகடையா ஆரம்பிப்பான்கள். பிறகு பார்த்தால் ஒரு வரியத்தில் பெரிய கடையாக்கிப் போடுவான்கள்... இவங்களால் சிங்களவருக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போகுது. நான் ஒரு கடை தொடங்குவோம் என்று பார்க்கிறேன். காட்டுமாங்குளத்தில் கடையில்லை. எல்லாம் தெமிழன்கள்.....முதலில் இவங்களைத் துரத்த வேண்டும்!” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

ஐயரத்தின அவரை வியப்புடன் பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. புஞ்சி. ஒரு காலத்தில் இந்த மருதங்குழியும் காட்டுமாங்குளமும் தமிழரின் கிராமமாகத்தான் இருந்தது. இப்போது நாங்கள் அதிகமாக வந்து குடியேறி விட்டதால் அவர்களுக்குரிய உரிமை இல்லாமல் போயிடாது. இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் பேசக்கூடாது. நமக்கு எப்படி இக்கிராமங்களில் உரிமையிருக்குதோ அப்படி அவர்களுக்கும் உரிமை இருக்கிறது. தமிழர்கள் பிரயாசையானவர்கள்..... எங்களைப் போல அல்ல...”

புஞ்சிபண்டா அட்டகாசமாகச் சிரித்தார்.

“அவங்களுக்கு இந்தியா இருக்குது. சிங்களவருக்கு லங்காவை விட்டால் வேறிடமேயில்லை.

“நீ அரசியல் சேற்றில் விழுந்துவிட்டாய், புஞ்சி மனிதன் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவன் எங்கிருந்தாலும் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் இருக்கிறது. உயர்வு தாழ்வு என்கிறது தர்மத்திற்கு மாறானது. உண்மையான பௌத்தன் வேற்றுமை பாராட்டான்”

“உனக்கென்ன தெரியும். இன்றைக்கு நான் கிராம சேவகராக இருந்த காட்டுமாங்குளத்திற்கு ஒரு தெமிழன் விதானை

யாராக வந்திருக்கிறான். இது என்ன நியாயம்? சிங்களவர்கள் அதிகமாக இருக்கிற ஒரு கிராமத்திற்குத் தெமிழன் ஒருவன் எப்படி விதானையாராக வரலாம்? என்மகனுக்குத் தகுதியில்லையா? எவ்வளவு முயன்று பார்த்தேன்? கிடைக்கவில்லை. ஒரு தெமிழன் எடுத்துவிட்டான். இது சரியா?" என்று புஞ்சி பண்டா பொரிந்து தள்ளினார்.

“பொருளாதாரப் பாதிப்பு வரும்போதுதான் இனவேறுபாடு தெரியுது. புஞ்சி கடை வைக்க காட்டுமாங்குளத்தில் கடையில்லை. உன் மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கிராம சேவகர் வேலை இன்னொருவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது... இவை இரண்டையும் கொண்டு தமிழர்களே கூடாது. துரத்தவேண்டும். அது இது என்று முடிவிற்கு வந்திட்டாய்...” என்று ஜயரத்தின சிரித்தார்.

“இண்டைக்கு லங்காவில் பெரிய உத்தியோகங்கள் வகிப்பது தெமிழன்தான்...”

“அது பெர்ய்...அப்படியில்லை...”

“உனக்கு இதொன்றும் தெரியாது எந்தத் தமிழன் குடிசையில் வாழ்கிறான்? எல்லோரும் கல்விடு...கார்...”

“அதுவும்பிழை புஞ்சி. மருதங்குழிக் கிராமத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வசதியாக வாழ்பவர்கள் சிங்களவர்கள்தான். சிங்களவர்களைப்போல உழைப்பதையெல்லாம் செலவழித்து விடும் பழக்கம் தமிழரிடமில்லை. சேமிப்பு அவர்கள் வாழ்வில் முக்கியம். காணி, வீடு, சீதனம் என்ற தடத்தில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள் குறிக்கோளுடன் வாழ்கிறார்கள். நமக்கு அப்படியில்லை.....”

“நீ தெமிழன் பக்கம்தான்...” என்றார் புஞ்சிபண்டா?.

“நான் நியாயத்தின் பக்கம்...” என்றார் ஜயரத்தன முதலாளி.

கொடிப்புலி ஒரு குலை செவ்விளநீருடன் வந்தான் ஒரு நாளைக்கு ஒரு செவ்விளநீர் குடிக்கா விட்டால் ஜயரத்தன முதலாளிக்கு எதுவும் ஓடாது.

“எங்கே கிடைத்தது கொடிப்புலி?” என்று ஜயரத்தன கேட்டார்.

“நம்மடை தேரட்டத்தில்தான் மாத்தையா. முகமடுத் தோட்டத்தில். இன்னொரு குலையும் இருக்கிறது...” என்றான் கொடிப்புலி அடக்கத்துடன்.

“உள்ளே கொண்டு போய் வைத்துவிட்டு இரண்டு வெட்டிக்கொண்டுவா, எனக்கும் புஞ்சிக்கும்.”

கொடிப்புலி செவ்விளநீர்க் குலையுடன் உள்ளே சென்றான்.

இருவரும் வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள், இறுதியில் கலியாண விடயம் வந்தது.

“எனக்கு உன் வீட்டில் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள விருப்பம், புஞ்சி. பொடியன் முற்றுச் சொல்லவில்லை. இரண்டு நாள் பொறுத்துக்கொள். நானே வந்துமுடிவு சொல்கிறேன்.”

“எனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை. ஆறுதலாக முடிவுசொல்” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

ஏழு

வயல்வெளி வரம்பில் ஒரு பெண் குளத்திற்குக் குளிக்க நடந்து செல்வதைச் சிரிசேன கண்டான். மாலைக்கதிரின் சாய்வில் அவள் சோமா போலத் தெரிந்தது. தனியனாகச் செல்கிறாளே மாலினி, மீனா ஒருவரும் கூட வராமல் இவள்மட்டும் இன்று தனியக் குளிக்கச் செல்கின்றாள்.

சிரிசேனவின் மனம் மகிழ்வில் துள்ளியது. சோமாவிடம் இன்று எப்படியாவது நன்கு பேசிவிட வேண்டும், மனதைத் திறந்து காட்டிவிட வேண்டும். இரவும் பகலும் எந்நேரமும் உன்னை மறக்க முடியவில்லை சோமா. உன் அழகு சதா என் இதயத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்து என்னை எரிக்கின்றது. சோமா. சொல்லிவிட வேண்டும். என் அன்பை அவள் ஏற்க வைக்க வேண்டும்.

அவன் வயல் வரம்பில் விரைந்து நடந்தான். முன்னால் செல்கின்ற பெண்ணின் இடுப்பு அசைவிற்கு ஏற்ப பின்னழகு அசைந்தது. வயல் வரம்பின் ஒடுங்கிய பாதை, அவள் இடுப்பை வழமைக்கும் அதிகமாக நெளிய வைத்தது.

சிரிசேன வேகமாக நெருங்கி வந்தபோதுதான் அவள் சோமா வல்லள் என்று தெரிந்தது.

அவனை ஒரு கணம் ஏமாற்றம் கவ்வியது.

அவள் தன் பின்னால் யாரோ விரைந்து வரும் ஒலிகேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மாத்தையா...” என்றான் மாலினி, அவள் நெஞ்சு படபடத்தது.

“நீயா, மாலினி...” என்றான் சிரிசேன. இவ்வளவு நெருக்கத்தில் மாலினியை அவன் இன்றுதான் காண்கின்றான். மாலினி அழகாகத்தான் தெரிந்தாள் அரையில் கம்பாயம் கட்டியிருந்தாள் மார்புகள் அளவிற்கு மீறிப் பருத்திருந்தன.

அவள் விழிகள் அவனை அடங்கா ஆவலுடன் பார்த்தன. தன்னை அவன் வேகமாகத் தொடர்ந்து வந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு இனிய நினைவுகளைத் தந்தது. இந்தக் கிராமத்தின் லொக்கு மாத்தையாவின் மகன் சிரிசேன. அவளைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான்.

வானத்தில் பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டம் ஒன்று கிச்சிட்ட படி பறந்து சென்றது.

அவள் பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்தபோது சிரிசேன அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

“மாலினி...” என்றான் அவன் மெதுவாக: குளிக்கப்போறியா?”

மாலினி வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“பார்த்தால் தெரியவில்லையா மாத்தையா?”

இருவரும் காட்டுப்பாதையில் ஏறினர். இருநூறுயார் நடந்தால் குளம் வந்துவிடும்.

மாலையின் தனிமை, காட்டுப்பாதை, அவர்கள் இருவரையும் தவிர வேறெவரும் இல்லை.

இவ்வளவு அருகில் தனிமையில் பெண்மையின் எழிலை அவன் கண்டதில்லை அவள் உள்ளமும் இனமறியாமல் படபடத்தது. விம்மிய மார்புகள். இறுக்கமான கம்பாயத்தின் தழுவுலில் துவளும் கீழ்ப்பாகம்.

“மாலினி...” என்றான் அவன்.

“என்ன?” என்று அவன் ஆவலுடன் கேட்டான். அவர்களின் விழிகள் ஒன்றிணையொன்றி ஆசையுடன் கவ்வின. குளிர்காற்று வீசியது.

சிரிசேன தன்னை மறந்தவனாக மாலினியைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டான். மாலினி எதுவித எதிர்ப்புமின்றி அவன் அணைப்பில் துவண்டு நின்றிருந்தான்.

ஆட்காட்டி ஒன்று குரல் எழுப்பியது. மாலினி தன்னை அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டான். அவள் முகம் குப்பென்று சிவந்தது. அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு. "நீங்கள் சரியான ஆள், என்றபடி குளத்தை நாடி விரைந்து சென்றாள். அவள் செல்கின்ற அழகைப் பார்த்தபடி சிரிசேன அவ் விடத்தில் மரமாக நின்றிருந்தான்.

அணைப்பின் சுகம் அவன் உடலெல்லாம் பரவியது. பெண்மை இவ்வளவு இனிமையானதா? அவன் உதடுகள் துடித்தன. இவ்வளவு விரைவில் மாலினி ஓடியிருக்கக்கூடாது. அவனை அணைத்தபோது அவள் மார்புகள் அவன் மார்பில் பதிந்தன. அந்தத் தசைக்கோளங்களின் பதிவு தந்த சுகம்?

சிரிசேனவிற்கு இது புது அனுபவம். அவன் அவ்விடத்தில் சிலையாக நின்றிருந்தான்.

பின்னர் குளத்தை நோக்கி நடந்து சென்றான். குளத்தில் மாலினி குளித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவனைக் கண்டதும் வெட்கத்துடன் அவள் தலை குனிந்தாள்.

அவள் இதயம் தாமரையாக மலர்ந்தது. குளத்து நீரில் மூழ்கி எழுந்தாள்.

எட்டு

இரவு பெய்த மழையினால் புலவுகள் உழுவதற்கு வாய்ப்பாக இளகியிருந்தன. செல்லத்துரையின் வீட்டிற்குப் பின்னால் இரண்டேக்கர் புலவு அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. அதனைவிட மல்வத்துலாவின் கிளை நதியான கல்லாற்றின் கரையில் புதுப் புலவாக மூன்றேக்கர் வெட்டியிருந்தான். உணவுற்பபத்திக்காணி மது பேயிற் காணி.

செல்லத்துரை எப்போதும் சுறுசுறுப்பானவன். காலத்தே பயிர் செய்யக் கற்றவன். இரவு மழை பெய்யும் போதே நாளைக்குப் புலவை உழுது விடவேண்டும் என முடிவு செய்து கொண்டு படுத்தான், ஏற்கனவே பற்றைகள் வெட்டப்பட்டுக் கொளுத்தப்பட்டுவிட்டன. அதனால் உழுவதில் தடையில்லை.

அக்கிராமத்தில் புலவையோ வயலையோ நேரகாலத்தோடு உழுது பயிரிடுவது அவன்தான்.

கொடிப்புலியையும் மாணிக்கத்தையும் அதிகாலையே சென்று அழைத்துவிட்டு வந்தான். அவர்களை அழைத்து விட்டு வரும் வழியில் சோமாவின் குடிசை எதிர்ப்பட்டது. வளவுக்கடப்பில் சோமா நின்று நின்றான்.

“அம்மே இன்னவாத? அம்மா இருக்கிறாவா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஏன்?” என்று சோமா சிரித்தபடி கேட்டான்.

“புலவு உழவேண்டும். கொடிப்புலியும் மாணிக்கமும் வருகின்றார்கள். அம்மாவையும் வரச்சொல்லுறியா?”

“சரி...அப்ப எங்கள் புலவு எப்ப உழுகிறது?”

“முதலில் எனது...பிறகு நாளைக்கு கொடிப்புலி, பிறகு மாணிக்கம்...அடுத்து உங்களுடையது. ஏன் சோமா, பற்றைகளை வெட்டி எரிச்சாச்சா?” என்று அவன் கேட்டான்.

“ஓ! அம்மேயை அனுப்பி வைக்கிறேன்...” என்று சிரித்தான் சோமா

அக்கிராமத்தில் பண்டைய வாழ்க்கை முறையின் கூட்டுறவு இன்னமும் அழியவில்லை. சிலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவனின் வேலையைச் செய்வார்கள். பின்னர் முறைவைத்து மற்றவர்களின் வயல் வேலைகளையும் செய்து முடிப்பார்கள். அதனால் எவருடைய புலவும் விதைக்கப்படாமல் போவதில்லை, யாருடைய வயலில் அல்லது புலவில் வேலை செய்கிறார்களோ அவர்கள் அன்றைய உணவை மட்டும் கொடுத்தால் போதும்.

சற்றுத்தாரம் நடந்து சென்ற செல்லத்துரை திரும்பி வந்தான். அவன் திரும்பி வருவதைக் கண்ட சோமா, உள்ளே செல்ல முயன்றவன் திரும்பி வந்தான்.

“என்ன?”

“நீயும் வருகிறாயா, சோமா...”

“ஏன்...?”

செல்லத்துரையால் அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை அவளையே பார்த்தபடி நின்றான். சோமாவிற்குச் சிரிப்புமலர்ந்தது

“சரி...வருகிறேன்...” என்றாள்.

அவன் தயங்கி நின்றான்.

“என்னவாம்?” என்று சோமா மீண்டும் கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை. கட்டாயம் வருவாயா? என்று கேட்டேன்.”

“வராட்டில் என்ன செய்வீர்கள்?”

அவன் முகத்தில் ஏமாற்றம் கவ்வியது. பரிதாபமாக அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“கனவேலை இருக்கிறது. நீயும் வந்தால் கெதியாக முடியும்.

சோமா கலகலவென சிரித்தாள்.

“அப்ப வாறன்...” என்றபடி உள்ளே சென்றாள் சோமா. அவள் செல்கின்ற அழகை ஒரு கணம் நோக்கிவிட்டு அவன் நடந்தான்.

ஐயரத்ன முகலாளியின் வீடு குறுக்கிட்டது. படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

ஐயரத்ன முதலாளி தனது வழமையான கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார். வாயில் சுருட்டு. சுருட்டில்லாமல் அவரை அவன் ஒருபோதும் கண்டதில்லை

“வா...வா செல்லத்துரை...” என்று அட்டகாசமாக வர வேற்றார்: “இராத்திரி மழைபெய்ததும் எனக்குத்தெரியும், காலை நீ வருவாய் என்று. மாடுகள் ஒரு சோடி காணுமா?”

செல்லத்துரை சிரித்தான். அவனிடம் ஒரு சோடிக்காளைகள் உள்ளன கொடிப்புலி வருவதால் இன்னொரு சோடிகாளை இருந்தால் புலவு உழுவது அரை நேரத்துடன் முடிந்து விடும். ஏருக்கும் மாடுகளுக்குக் கூலி கொடுத்து விட்டால் சரி. ஐயரத்ன முதலாளி பணம் பிடுங்குகிற பேர்வழியல்லர். கொடுத்ததை வாங்கிக் கொள்வார். அவரின் எத்தனையோ சோடிக்காளைகள் அக்கிராமத்தாரின் புலவுகளையும் வயல்களையும் உழுது வருன்கிறன.

“ஒரு சோடி காணும் மாத்தையா.”

“இம்முறை என்ன போடப் போகிறாய், புத்தா?” என்று கேட்டார் ஜயத்ன.

“உளுந்து...”

ஜயரத்ன சிரித்தார்.

“அதை நீ விடமாட்டாய். நான் கவ்பி பேரடப்போகிறேன் அதனால் பிந்திப் போடலாம். நொச்சிமோட்டைப் புலவிற்கு நீதான் பேரட்டுத் தரவேண்டும்.”

“அதுக்கென்ன...வருடா வருடம் நான் தானே கொத்துகிறது, மாத்தையா. ஐந்து நாட்கள் வேலையிருக்கிறது. வருகிற சனிக்கிழமை போட்டுத் தருகிறேன்.”

ஜயரத்ன முதலாளி திருப்தியுடன் தலையை அசைத்தார்.

செல்லத்துரை மாடுகளை அவிழ்ப்பதற்காக மாட்டுக் கொட்டிலை நோக்கிச் சென்றான்.

ஒன்பது

‘ஏ’ ரிக்கரையின் மீதே போற பொண்ணே பொன்மயிலே... என்று குரல் எடுத்துப் பாடியபடி ஏரில்பூட்டிய மாடுகளை விரட்டிப் புலவை உழுதான், மாணிக்கம். ஏர் புரட்டிய மண்ணில் சாய்ந்த செடிகளை, மண்ணை உதறி ஓரிடத்தில் அள்ளிக் குவிப்பதில் மீனாவும், சோமாவும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“கழுதை வரப்போகுது...” என்றாள் மீனா, மாணிக்கத்தைப் பார்த்து.

“அதுதான் ஏற்கனவே வந்திட்டுதே...” என்று அவளையே சுட்டிக் காட்டி விட்டுப் பெரிதாக மாணிக்கம் சிரித்தான். மீனா கோபத்துடன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

மச்சானுக்கும் மச்சாளுக்குமிடையில் ஏதோ ஊடல் என்பதைச் சோமா புரிந்து கொண்டாள்.

அவர்கள் தமிழில் உரையாடியதால் என்னவென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

“என்னடி?” என்று மீனாவைச் சிங்களத்தில் கேட்டாள்.

மீனா மெதுவாக விளங்கப்படுத்தினாள். மாணிக்கம் தொடர்ந்து பாடியபடியே நிலத்தை உழுவதில் ஈடுபட்டான். இன்னொருபக்கத்தில் கொடிப்புலி உழுதுகொண்டிருந்தான். புலவின் வேலைகளைச் செப்பமிடுவதில் செல்லத்துரை ஈடுபட்டிருந்தான்.

“ஏய், பொண்ணு, தேத்தண்ணி வாங்கி வா...” என்று மீனா வுடன் பேச்சுக் கொடுத்தான். மாணிக்கம். அவனை அவள் பொய்க்கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“பொண்ணு ... மண்ணு ... இந்தப்பாஷை ஒன்றும் வேண்டாம்.”

‘கொந்தாய்...(நல்லது)மீனாக் கண்ணு, தேத்தண்ணி வாங்கிக் கொண்டு ஓடிவா...” என்றான் மாணிக்கம்.

கையில் எடுத்த செடிகளை அவனை நோக்கி வீசி எறிந்து விட்டு மீனா வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். சோமா சிரித்துக் கொண்டாள். அவர்களின் சண்டை செல்லத்துரையையும் கவர்ந்ததால் அவன் வேலையருகில் நின்றபடியே திரும்பிப் பார்த்தான் சோமா அவனைப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

சோமா சிரித்துவிட்டு தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

மீனா தேநீருடன் வந்தாள். எல்லாரும் வேலையை விட்டு விட்டு ஓரிடத்தில் குழுமினர்,

கேத்திலில் இருந்த தேநீரைக் கிளாசில் வார்த்து முதலில் கொடிப்புலிக்குக் கொடுத்தாள், மீனா.

“மச்சானுக்குக் கொடு நங்கி” என்று சிரித்தான். கொடிப்புலி.

“அவருக்குக் கொடுக்கிறதில்லை!” என்றபடி அவள் எல்லாருக்கும் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்

“மாணிக்கம் அண்ணை, பாவம்...” என்றாள் சோமா சிரிப்புடன்.

மாணிக்கம் மெதுவாக இருந்தான்.

“கெதியில் கலியாணத்தைக் கட்டிக்கொள், மாணிக்கம்” என்றாள் மெனிக்கா.

“கெதியில் கட்டினால்தான் துள்ளுற மாட்டை அடக்க லாம்...” என்றான் மாணிக்கம். மீனா அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தாள். மாணிக்கம் காட்டெல்லையில் அமர்ந்திருந்த குரங்குக் கூட்டம் ஒன்றைப் பார்த்தான். மீனா கிளாசில் தேநீரை ஊற்றி அவன் முன் வைத்தாள்.

“செல்லத்துரை, இது களை இப்படியே விட்டால் சரியில்லை...” என்றாள் மெனிக்கா.

“இந்தப் பெரும் போகத்துடன் செய்து வைப்போம்.....” என்றபடி செல்லத்துரை சோமாவைப் பார்த்தான். அவள் அவன் கூறியவற்றைக் கவனியாதவள் போல எங்கோ பார்த்தாள்.

ஒரே சிரிப்பும் சும்மாளமுமாக அன்று மாலை வரை அவர்கள் வேலை செய்தனர்.

இடையிடையே செல்லத்துரை சோமாவைப் பார்ப்பதும் அவள் தலை குனிவதுமாக இருந்தனர். அவள் மனம் சலனப்படத் தொடங்கியது. அவளும் வெகு சங்கடப்பட்டாள்.

அண்ணனும் சோமாவும் கள்ளமாக அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்வதை மீனா காண நேர்ந்தது கண்டது போலக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அந்தக் கிராமத்தில் பல இளைஞர்கள் கண் வைத்திருக்கும் பெண் சோமா. அப்படியொரு அழகு அவளிடம் இருந்தது. லொக்கு மஃத்தையாவின் மகன் சிரிசேனகூட அடிக்கடி சோமாவின் அன்பைப் பெறுவதற்காக அலைகிறான்.

அவர்களின் கள்ளப் பார்வையால் இக்கிராமத்தில் புதிய தொரு பிரச்சினை உருவாகுவதை மீனா உணர்ந்தாள்-

உனத்து விதைத்து மறுக்கும்போது நேரம் மாலை ஐந்து மணியிருக்கும்.

“நாளைக்கு காலமை எல்லாரும் கொடிப்புலி வீட்டிற்கு வாருங்கோ” என்றான் செல்லத்துரை.

“வேண்டாம்..... வேண்டாம்..... நாளைக்கு என்பங்கிற்கு மாலினி வீட்டிற்கு வாருங்கோ, மாமி புரியன் இல்லாதவ. நான் தான் புலவு விதைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்!” என்றான் கொடிப்புலி-

“அப்ப உனக்கு?...”

“உங்கள் எல்லாருக்கும் விதைப் புழுதிந்ததும் பார்ப்போகி...” என்றான் கொடிப்புலி.

அவனை எல்லாரும் வியப்புடன் பார்த்தனர். கொடிப்புலி வெட்கத்துடன் குனிந்து தலை கொண்டான்.

“ஓ...” என்று சோமாவும் மீனாவும் பெரிதாகச் சிரித்தனர்.

பத்து

குளத்து நீரைக் கிராமத்துப் பெண்கள் கலக்கியடித்தார்கள். மீனா உள்ளங்கையால் நீரைச் சோமாமீது தெறித்தாள். சோமா முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு “ஏய் மீனா” என்று கத்தினாள். மாலினி அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“காயாமேட்டை ஆற்றில் தண்ணீர் வருகுதாம், சோமா. இனி நாங்கள் குளத்திற்கு இள்வளவு தூரம் வரத்தேவையில்லை. இனிமேல் ஆத்திலேயே குளிக்கலாம்,” என்றாள் மீனா.

“அம்மேயும் சொன்னவ...இனி அங்கேயே குளிப்போம், கிட்ட...” என்றாள் சோமா.

“நான் ஆற்றில் குளிக்க வரமாட்டேன்” என்றாள் மாலினி.

“ஏன்?”

“அது கூடாத தண்ணீர்...”

அவளை மற்றவர்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர்

“ஆற்றுத் தண்ணீர் கூடாது. குளத்து தண்ணீர் நல்லதா?” என்று சோமா சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“ஏதோ எனக்குக் குளத்தில் குளிக்கத்தான் விருப்பம்.” என்றாள் மாலினி. அவளைச் சோமாவும் மீனாவும் ஏறிட்டுப் பார்த்தனர். மாலினி அவர்களைக் கவனியாதவள் போல நீரில் மூழ்கினாள்.

“விசர்...” என்றாள் மீனா.

காட்டு மாங்குளம் பக்கமிருந்து சிரிசேன வருவது தெரிந்தது. அவன் குளக்கட்டில் ஏறிக் கிராமத்தை நோக்கி வந்தான். குளக் கட்டில் அவன் வருவதை முதலில் கண்டவன் மாலினி. அவள் இதயம் பத்படவென அடித்துக் கொண்டது. மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

மாலினி குளத்தை விட்டுக் கரையேறி உடலைத் துவட்டத் தொடங்கினாள்.

“என்னடி குளிச்சிட்டியா?”

“இன்றைக்குக் கெதியாப் போக வேணும், சோமா. நீங்கள் குளிச்சிட்டு வாருங்கோ.” என்றபடி ஈர உடையை மாற்றிக் கொண்டாள். தலையை விரித்து விட்டபடி கம்பாயத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள். ஈரப்புடவையைக் குளத்துநீரில் அலசிப் பிழிந்த போது சிரிசேன அவர்களைக் கடந்து சென்றான்.

அவன் விழிகள் சோமாவில் ஈக்களாக மொய்த்தன. குறுக்குக் கட்டிற்கு மேல் தெரிந்த அவன் உடலின் வாளிப்பு அவனைக் கிறுங்க வைத்தது. குறுக்குக்கட்டினூடாகத் தெரிந்த மார்புகளின் பிளவு அவனை ஒருகணம் துடிக்க வைத்தது. அவனைக் கவனி யாதவன் போல சோமா நீரினுள் மூழ்கினாள்.

அவன் குளக்கட்டில் இறங்கி, காட்டுப்பாதையில் தனித்து நின்றான். அவனுக்குத் தெரியும் மாலினி வருவாள் என்று. அவன் உடல் அனலாகக் கொதித்தது. அவன் நினைவுகளில் டிரெந்து சோமா மறைந்து போக மாலினி இடங் கொண்டாள். மாலினியின் உடல்செழிப்பு அங்கமங்கமாக அவன் மனத்திரையில் ஓடியது.

சற்றுத் தூரத்தில் மாலினி வருவது தெரிந்தது. அவள் பதட்டத்துடன் வந்து கொண்டிருப்பது அவள் நடையில் தெரிந்தது. அவன் ஒரு மரத்துடன் மறைந்து கொண்டான். மாலினி ஆவலுடன் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள்.

அவள் அவனைக் கடந்தபோது, அவன் திடீரென அவளை இழுத்து அணைத்தான்.

“ஆ...” என்று வீரிட்டாள் மாலினி” இப்படியா பயமுறுத்துவது?”

“மாலினி...”

“ஆராவது வந்து விடுவார்கள் ”

“அப்ப வா காட்டிற்குள் போவோம் ..”

அவர்கள் இருவரும் பாதையை விட்டு மரங்களுக்கிடையில் புகுந்து சென்றார்கள். மாலினியின் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. மறைவான ஓரிடத்தில் சிரிசேன அவளை இழுத்து அணைத்தபடி அமர்ந்தான்.

“என்னை ஏமாற்றிவிட மாட்டீர்களே?” என்று பயத்துடன் அவள் கேட்டாள்.

“உன்னையா? இல்லை மாலி...”

அவன் அவளை வெறியுடன் முத்தமிட்டான். அவளும் தன்னை மறக்க...பெண்மை பறிபோய்க்கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் இருவரும் ஒருவரின் அணைப்பில் மற்றவர் மயங்கிக் கிடந்தார்கள்.

இருள் சூழத் தொடங்கியது.

“மாத்தயா என்னைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்...” என்று அணைப்பின் இறுக்கத்தில் மாலினி அவன் காதில் மெதுவாக இரந்தாள்.

பதினொன்று

எருமை மாடுகள் வழக்கத்திலும் கெதியாகப் பட்டிக்குத் திரும்பிவிட்டன. அவை அமைதியிழந்தவையாக விரைந்து வந்ததை ஜயரத்ன முதலாளி கண்டார். மாலை சரிந்து இருள்தூழும் வேளையில்தான் எருமைகள் குளத்தை விட்டு எழுந்து பட்டிக்கு வரும். அவை வந்த வேகமும் மூசலும் காட்டில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்து விட்டதென்பதை அவருக்கு உணர்த்தின.

சிறுத்தைப்புலியோ?

பட்டியைத் திறந்து விட்டான், கொடிப்புலி, ஜயரத்ன முதலாளி பட்டியை நோக்கி நடந்தார்.

“புத்தா, மாடுகள் நேரத்திற்கு வந்துவிட்டன.”

“ஆமாம் மாத்தயா...பதின்மூன்று மாடுகள் குறைகிறது.” என்றான் கொடிப்புலி.

“மாடுகளும் அதனால்தான் வெருண்டு வந்தன...புலி எதையாவது கண்டு அவை தறிகெட்டு ஓடியிருக்குமோ?”

“அப்படியிருக்காது, மாத்தயா. ஆராவது கொழும்புக்கு மாடுகளைக் கடத்துகிறவர்கள் பிடித்துக்கொண்டு போயிருக்கலாம். இங்கே பாருங்கள் அந்த மாட்டை...கயிறெறிந்து பிடித்திருக்கிறார்கள்...அதன் கழுத்தில் அறுந்த கயிறு...”

ஒரு எருமை மாடு கழுத்தில் அறுந்த கயிற்றுடன் நின்றிருந்தது.

ஜயரத்ன முதலாளியின் கண்கள் சிவப்பேறின. கெட்டவார்த்தைகளால் திட்டினார்.

“இவன்களை விடக்கூடாது...இறைச்சிக்குக் கொழும்புக்கு கடத்துறவன்களின் கொடுமை கூடிவிட்டது. நீ ஓடிப்போய் செல்லத்துரையைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. அவனுக்குத்தான் மல்வத்து ஓயாக்காட்டின் ஊடாக விலப்பத்திற்குச் செல்கின்ற காட்டுப்பாதை தெரியும். அதனால் தான் கடத்திப் போவான்கள்... எப்படியும் மல்வத்து ஓயாக்காட்டில் பிடித்திடலாம். ஆற்றைக் கடக்க முதல் பிடிக்க வேண்டும்... சுருக்கா கூட்டிவா...”

கொடிப்புலி செல்லத்துரையுடன் திரும்பி வந்தான்.

“இந்தக் கள்ளன்களை விடக்கூடாது, மாத்தயா” என்றான் செல்லத்துரை.

அடிக்கடி மாடுகள் கடத்தப்படுவது அக்கிராமத்தில் வழக்கந்தான். ஓரீரு தடவைகள் பிடிபட்டும் இருக்கின்றன. மாடுகளைக் கடத்தியவர்கள் மாடுகளை விட்டுவிட்டுக் காடுகளுக்குள் ஓடித் தப்பியிருக்கிறார்கள்.

“மதவாச்சியால் பேமிற்றில்லாமல் கொண்டு போக முடியாது. நிச்சயம் மல்வத்து ஓயாக் காட்டின் ஊடாகத்தான் கொண்டு போவான்கள். ஆற்றைக்கடந்து அங்கால் ஏறுவதற்கு முதல் எப்படியும் பிடித்து விடலாம்.....மாடுகள் முரண்டு பிடிக்கும்... இரவில் தான்கொண்டு செல்வான்கள். நாங்கபோவம்... கெதியாப் போவம், மாத்தயா!”, என்றான் செல்லத்துரை.

“துவக்கை எடுத்துக்கொள். கொடிப்புலி, நீ என் துவக்கை எடுத்துக்கொள். மாணிக்கம், சில்வா, பாஞ்சி ஆகியோரையும் துணைக்குக் கூட்டிச் செல்லுங்கள். தள்ளன்கள் எதற்கும் துணிந்

தவன்களாகவும் இருப்பார்கள். செல்லத்துரை, கவனம்..."

இருள்கவியும் நேரத்தில் செல்லத்துரையும் மற்றவர்களும் புறப்பட்டார்கள். அதற்குள் கிராமம் முழுவதும் ஐயரத்ன முதலாளியின் மாடுகள் கடத்தப்பட்ட விஷயம் தீயாகப் பரவி விட்டது.

"பதின்மூன்று மாடுகளும் ஆறாயிரத்துக்கு மேல் விலை போகும்..."

"டி. ஆர். ஒவிடம் என்றி ஒன்றைப் போடலாம்..."

செல்லத்துரையும் மற்றவர்களும் வயல் வெளியில் இறங்கி மருதங்குழிக்குளம் இருந்த பக்கமாக நடந்தனர். குளத்தைக் கடந்து வீதியில் ஏறி இறங்கினால்தான் மல்வத்து ஓயாக்காடு வரும். கன்னிக்காடு.

வயல் வெளியூடாகச் செல்லும்போது எதிரில் மாலினி வந்தாள்.

"இப்பதான் குளிச்சிட்டு வாறியா, மாலி?" என்று கொடிப் புலி கவலையுடன் கேட்டான்.

இவர்களைக் கண்ட அவள் பதட்டமடைந்தாள்.

"ஓம்... இப்பதான்...நேரமாகி விட்டது.." என்றபடி அவர்களைக் கடந்து கிராமப் பக்கமாக விரைந்தாள். அவர்கள் செல்லும் வழியில் சிரிசேனவையும் சந்திந்தனர்.

மாடுகள் களவாடப்பட்ட விடயத்தை அவன் சுவாரச்யமாகக் கேட்கவில்லை போலப் பட்டது. செல்லத்துரையின் மனதில் மெல்லிதாக ஒரு நெருடல் படர்ந்தது.

மாலினி சென்ற பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பின்னர் மாடுகளைத் தேடி நடந்தனர். இருள் வேகமாக அக்காட்டைச் சூழ்ந்து படர்ந்தது.

இரவு வெகுநேரத்தின் பின்னர் எருமைகள் கடத்தப்படும் தடத்தைக் கண்டு பிடித்தனர்.

அதன் பின் அவற்றைத் தொடர்வதில் அவர்களுக்குச் சங்கடமிருக்கவில்லை.

பன்னிரண்டு

கா யாமோட்டை ஆற்றில் குளித்துவிட்டுச் சோமா திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் வந்த மீனா குறுக்கு வழியால் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள் காயாமோட்டை ஆற்றில் முழங்கால் அளவிற்குத்தான் நீரோடிக்கொண்டிருந்தது

“காட்டிற்கு மாடுகளைத் தேடிப் போனவை இன்னமும் வரவில்லை. சோமா” என்று மீனா சொன்னவை நினைவில் வந்தது. இனந் தெரியாத கவலை அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டது

பாதையில் எவருமில்லை. மேய்ச்சலிற்குப் போன சில மாடுகள் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தன.

அவள் சிந்தனையுடன் நடந்ததால் எதிரில் வந்த சிரிசேனவை மிக அருகில் வந்ததும் தான் கண்டாள். அவன் அவளை அள்ளி விழுங்கும் ஆவலுடன் பார்த்தான்.

“சோமா!”

“மாத்தயா...” என்றாள் அவள் படபடப்புடன்.

“சோமா என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படி ஒதுங்குகிறாய்? என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” குரலில் ஏக்கம் தொனிக்க சிரிசேன அவளை யாசிப்பது போலக் கேட்டான்.

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு நடக்க முயன்றாள்

“சொல்லு சோமா உன் பதிலைச் சொல்லு,”

“மாத்தயா நான் என்ன சொல்லுறது? நாங்க ஏழைகள். நீங்க பணக்காரர். நாங்கள் உங்களிடம் கூலிக்கு வேலை செய்பவர்கள். எங்களுக்கு ஏணி வைச்சாலும் எட்டாது மாத்தயா” அவள் கண்கள் கலங்கின.

“அப்படிச் சொல்லாதே சோமா. நான் உன்னை என் உயிருக்கும் மேலாக விரும்புகிறேன். இந்த உலகத்தில் உனக்காக எல்லாவற்றையும் இழக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன் என்னை நம்பு, சோமா.”

உணர்ச்சியின் விளிம்பில் நின்று அவன் பேசினான்.

“என்னை மன்னிச்சுக்குங்க மாத்தயா. நான் உங்களுக்குத் தகுதியானவனில்லை.

“நில் சோமா உனக்கு என்ன குறை? உன் அழகிற்கு இணையாக இந்த உலகத்தின் செல்வம் எல்லாவற்றையும் கொட்டினாலும் ஈடாகுமா? நீ மட்டும் சம்மதி. நான் தாத்தாவிடம் சொல்லி உன்னைக் கலியாணம் கட்டிக்கொள்கிறேன்.”

“அப்ப மாலினியின் கதி?”

சோமாவின் வார்த்தைகள் அவன் இதயத்தில் கூர்மையாகப் பாய்ந்தன. அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. மாலினிக்கும் அவனுக்கும் இடையிலான உறவு பரம ரகசியமாக இருப்பதாகத் தான் அவன் இதுவரை எண்ணியிருந்தான். சோமாவிற்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

“மாலினிக்கும் எனக்கும் என்ன?” என்று அவன் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

சோமா எதுவும் பேசவில்லை. அவன் அவனைக் கடந்து செல்ல முயன்றான்.

‘சோமா, எனக்கும் மாலினிக்கும் எதுவித உறவுமில்லை. நம்பு. சோமா, என்னைப்பார். உன்னிடம் உன் அன்பையாசிக்கிறேன். உன் இதயத்தை யாசிக்கிறேன். வறண்டு வற்றிவிட்ட என் உள்ளத்திற்குப் பசும் நீராக நீ வரமாட்டாயா? சோமா, என்னை ஏமாற்றிவிடாதே? உன்னுடன் வாழத்துடிக்கின்றேன்’

துடி துடித்துப்போய்ச் சோமாவதி அவனைப் பார்த்தாள். ஒரு ஆண் மகன் தன்னிடம் யாசிப்பது அவளுக்குக் கவலையைத் தந்தது.

“மாத்தயா, அப்படிப் பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசாதீங்க. நான் ஏழை கூலி. என்னை மறந்திடுங்க நான் ஒருக்காலும் உங்களுக்குத் தகுதியானவன் அல்ல. நான்...நான்...” சோமா அவ்விடத்தில் நிற்காமல் விரைந்து சென்றான். அவள் விரைந்து செல்வதைச் சிலையாக நின்று அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் ஏன் அவனை வெறுக்கிறாள்? அந்தஸ்த்து தடை விதிக்கிறதா? அல்லது மாலினியுடன் அவனுக்குள்ள தொடர்பை அவள் அறிந்ததாலா?

அவனால் அவளை பறக்க முடியவில்லை. அவன் இதயம் அழுதது.

பதினாறு

ஐயரத்தின முதலாளியின் எருமை மாடுகள் அகப்பட்டு விட்டன. அன்று மாலை களவு போன எருமைகளுடன் செல்லத் துரையும் மற்றவர்களும் திரும்பி வந்தனர்.

மீள்வத்து ஓயாவைக் கடக்கின்ற நிலையில்தான் செல்லத் துரை எருமைகளைக் கண்டான். ஆறுபோர் மாடுகளைக் கடத்து வதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களையும் மாடுகளையும் கண்டதும் கொடிப்புலி, “டோய்...!” என்று சத்தமிட்டபடி பாய்ந்தான். தொடர்ந்து மற்றவர்களும் பாய்ந்தனர்.

அவர்கள் பாய்ந்து வந்த சத்தத்தில் மாடுகளைக் கடத்தியவர்கள் திடுக்கிட்டுப் பாய்ந்தோடினார்கள். ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் ஆற்றைக் கடந்து காட்டிற்குள் ஓடிவிட்டார்கள். அகப்பட்டவனைச் சில்வாவும் கொடிப்புலியும் உதைத்தார்கள்.

“அம்மே...” என்று அவன் கத்தினான். “என்னை விட்டிடுங்க. மாத்தயோ. நான் கூலிக்கு வந்தவன்...” என்று அவன் அழுது கும்பிட்டான், செல்லத்துரை ஓடிவந்து தடுத்தான்.

“ஆரடா மாடுகளைத் தந்தது?” என்று செல்தத்துரை கேட்டான்.

அவன் மௌனம் சாதித்தான். பனார் என்று ஒரு அறையைக் கொடிப்புலி கொடுத்தான். அவன் துவண்டு ஆற்றில் விழுந்தான். செல்லத்துரை அவனைத் தூக்கி விட்டான்.

“அடியாதையுங்கோ, மாத்தயா...சொல்லுகிறேன்...”

அவன் தங்களுக்கு மாடுகளை விற்பவனின் பெயரைச் சொன்னான். எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதன்பின் அவனைப்போக விட்டனர்.

ஜயரத்ன முதலாளி ஆரவாரத்துடன் அவர்களை வரவேற்றார்.

அவர் ஆரவாரம் சற்றுநேரத்தில் அழிந்தது.

“யார் மாடுகளைக் கடத்தி விற்றதென்று நாங்கள் கூறினால் நம்பமாட்டீர்கள்...” என்றான் செல்லத்துரை.

“புத்தா, நீ ஒருக்காலும் பொய் சொல்லமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். சொல். பயப்படாமல் சொல்...” என்றார் ஜயரத்ன.

“புஞ்சிபண்டா...காட்டு மாங்குளம் பழைய விதானையார்” என்றான் செல்லத்துரை.

ஜயரத்ன முதலாளியால் சற்றுநேரம் நம்பவே முடியவில்லை. திகைத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டார். அவரின் சம்பந்தியாக வரவேண்டியவர். இப்படியா பணம் சேர்க்கிறார்?

“புத்தா, உலகத்தில் யாரைத்தான் நம்புகிறது? என்ன என்ன பாவங்களைச் செய்து மனிதர்கள் பணம் சேர்க்கிறார்கள். அவனவன் செய்கிறவற்றை அவனவன் அனுபவிக்க வேண்டும். புஞ்சிபண்டா அனுபவிப்பான். இதனை அவனிடம் கேட்காமல் விடப் போவதில்லை.”

ஜயரத்ன முதலாளி, மாடு தேடிப் போனவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருபத்தைந்து ரூபாய்ப்படி கூலிகொடுத்தார்.

“இதுகூட மாத்தயா...” என்றான் செல்லத்துரை

“போயிருந்தால் ஏழாயிரம் ரூபா நட்டம்...ஒரு இரவு பகல் நல்ல சாப்பாடியல்லாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இதுபோதாது...” என்று சிரித்தார் ஜயரத்ன.

பதினான்கு

சூரக்கன் எறிந்து புலவு கொத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சிரிசேன புலவிற்குச் சென்றிருந்தான்.

பழைய புலவு. கட்டைகள் யாவும் நீக்கப்பட்டு வயல்வெளியாகத் தெளிவாகப் பரந்திருந்தது. புலவின் ஓரத்தில் நின்றிருந்த

மரத்தில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் புலவில் எறியப்படும் குரக்கணைப்பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தன. சில துணிச்சலுடன் இறங்கி வந்து குரக்கணைப் பொறுக்கி வாயிலிட முயன்றன, சோமா அவற்றைத் துரத்த முயன்றான். அவை அவனுக்குப் பாய்ச்சல் காட்டி விட்டுப் பொறுக்கின.

சற்றுத் தூரத்தில் கொத்தி மறுத்துக்கொண்டிருந்த செல்லத்துரை சிரித்தபடி முன்வந்தான். அவனைக் கண்டதும் குரங்குகள் பாய்ந்து ஓடி மரத்தில் ஏறிக்கொண்டன.

“என்னைக் கண்டு பயப்படவில்லை. உங்களைக் கண்டுதான் பயந்து ஓடிவிட்டினம்!” என்று சிரித்தான் சோமா.

“உன்னைக்கண்டு நான்தான் பயப்படுவேன், சோமா. அது களல்ல!” என்று செல்லத்துரை புன்னகைத்தான்.

“பயப்படுகிற ஆம்புளை” என்று அவனுக்குப் பழிப்புக்காட்டி விட்டுச் சோமா நடந்தான்.

அவன் சிரித்ததையும் அவன் புன்னகைத்து ஏதோ கூறியதையும் அவன் நெளிந்து பழிப்புக் காட்டிவிட்டுச் சென்றதையும் சிரிசேன கண்டான். அவன் இதயத்தில் காரிருளாக ஏமாற்றம் படிந்தது.

பதினொரு மணியளவில் தொழிலாளர்கள் ஓய்வெடுத்தனர் சோமா எல்லோருக்கும் தேநீர் வழங்கினான். செல்லத்துரை விலகி ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தான். சோமா ஒரு கோப்பையில் அவனுக்குத் தேநீர் வார்த்து எடுத்துச் சென்று கொடுப்பதை கண்டான். கொடுத்துவிட்டு உடன் திரும்பிவராமல் அங்கு நின்று ஏதோ சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதையும் சிரிசேன கண்டான். செல்லத்துரை ஏதோ சொல்ல அவன் தலைகுனிந்து அழகாகச் சிரித்தான்.

சோமாவின் தாய் மெனிக்கா அவர்களைப் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்பட்டவளாகத் தெரியவில்லை. பொறாமைத்தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்தது.

“சோமா, நீ இதனால் தான் என்னை ஒதுக்கினாயா? என்னிலும் பார்க்க எந்த விதத்தில் செல்லத்துரை உயர்ந்தவனடி? பணம், செல்வாக்கு, அந்தஸ்து எதில் அவன் உயர்ந்தவன்? இனம் விட்டுப் போய் போயும் போயும் ஒரு தமிழனை நீ

நேசிக்கிறாயா? சோமா, உனக்கு ஒருவேளை கஞ்சி ஊற்ற வக்கற்ற ஒரு பரதேசிக்காகவா என்னை ஒதுக்கினாய்? நீங்கள் வாழ்கிறதை நான் பார்க்கத்தான் போகிறேன்.. என்னை ஏமாற்றி விட்டு..? சிரிசேன ஆத்திரத்தில் தன் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான். எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம்? அவன் அனுபவிக்க இரவும் பகலும் காத்திருந்த செல்வத்தை ஒரு பரதேசி அபகரித்துச் செல்வதா? மாளிகையில் வாழவேண்டிய சோமாவின் அழகைக் குடிசையில், பாயில், தரையில் செல்லத்துரை அனுபவிப்பதா?

அவனால் அதனை ஏற்கவே முடியவில்லை. ஏமாற்றம் பெரும் ஏமாற்றம். வெறியும் பொறாமைக் கனலும் இதயத்தில் எரிந்தன.

இருந்தாற் போலச் செல்லத்துரை “ஆ” வெனக் கத்தினான். கொத்திக் கொண்டிருந்த சோமா மண்வெட்டியை அப்படியே போட்டுவிட்டு அவனிடம், “என்ன? என்ன?” என்று பதறியபடி ஓடிச் சென்றான்.

“மண்வெட்டி சிராய்ச்சிட்டுது..” என்றான் செல்லத்துரை அவன் பாதத்தின் மேற்புறத்தில் மண்வெட்டி தோலைச் சீவி விட்டிருந்தது. இரத்தம் வடிந்தது. சோமா துடித்துப் போனான் தன் கம்பாயத்தின் ஓரமாக அவன் துணியைக் கிழித்த வேகமும் இரத்தத்தைத் துடைத்து அவன் காலில் சேலையைச் சுற்றி விட்ட பதைப்பும்...சிரிசேன கண்டான்.

சோமா...சோமா...

“நீங்க போங்கள். வேலை செய்ய வேண்டாம்” என்றான் சோமா,

“சம்பளம் கொடுக்கிறது, நாங்கள், செல்லத்துரை. வேலையை முடிச்சிட்டுப் போ” என்று கூறிவிட்டு விறுவிற்றென நடந்தான் சிரிசேன. அவனால் தாங்கவே முடியவில்லை அவன் கட்டிய கனவுகள், கற்பனைகள் எல்லாம் இடிந்து தரைமட்டமாகின.

சோமா, உன்னை நான் இழந்து விட்டேனா? உன் அழகை என்னிடமிருந்து ஒருவன் பறித்துக் கொண்டானா? சோமாவின் எழில் சிரிசேனவின் கண்களின் முன் ஜோதியாக நின்றது. அவளின் சிறுத்த இடையின், கீழும் மேலும் அகன்ற கவர்ச்சி

யின் புடைப்புக்களில் அவன் தன்னை இழந்து தவித்தான். அவன் சிவந்த நிறத்தின் பளபளப்பு. அவன் இனி அவனை அனுபவிக்கவே முடியாதா? உன்னை அனுபவிக்க வேண்டியவன் நான். துரை உன்னை அனுபவிப்பதா? உன்னை என் மனைவியாக்கி வாழ நான் கனவு கண்டேன் ஆனால் செல்லத்துரையன் முந்திக் கொண்டான். என் கண்களின் முன்னால் நீயும் செல்லத்துரையும் கை கோர்த்து வாழ்வதா?

அவன் இதயம் வெடித்து விடுமாப் போல, வேதனை முடிகள் தைத்துப் பிளந்தன. உன்னை இழந்து வாழ முடியாது எனக்கு நீ வேண்டும். என்ன விலை கொடுத்தும் உன்னை நான் அடைந்தே தீரவேண்டும். ஒவ்வொரு நாளின் ஒவ்வொரு கணமும் நான் உன்னை அடைவதற்காகக் காத்திருக்கிறேன். நீ எனக்குக் கிடைக்கா விட்டால் இந்தப் பிறவியே எனக்கு வீண் சோமா. என்னை ஏமாற்றி விடாதே! ஏமாற்றி விடாதே!

சிரிசேனவின் தலை விண் விண் என்று வலித்தது. சோமாவை எப்படியாவது அடைந்து விடலாம் என்று அவன் நம்பியிருந்தான் எல்லாம் பறிபோய் விட்டன.

அவன் இதயம் வேதனையால் சாம்பியது

பதினைந்து

காட்டு மாங்குளத்திற்குச் சென்றிருந்தான், செல்லத்துரை. தேவையான பொருட்கள் வாங்க அங்கு அடிக்கடி அவன் செல்வது வழக்கம். கடைத்தெருவில் புஞ்சிபண்டா எதிர்ப்பட்டார்

“செல்லத்துரை, நீ இப்ப பெரிய ஆளாயிட்டாய்?” என்று புஞ்சிபண்டா அவனைக் கேட்டார். அவர் முகத்தில் அவன் என்றும் காணாத குரோதம் படிந்திருந்தது. புஞ்சிபண்டாவுடன் இருவர் நின்றிருந்தனர். அவர்களைச் செல்லத்துரைக்கு நன்கு தெரியும். காட்டு மாங்குளத்தின் சண்டியன்கள். சிறை சென்று பழக்கப்பட்டவர்கள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று செல்லத்துரை கேட்டான். ஏதோ வம்புத்தனம் நடக்கப் போகிறது என்பதைச்

செல்லத்துரை உணர்ந்தான். அவன் ஒருபோதும் இப்படிப்பட்ட அடாண்டித்தனங்களுக்குப் பயப்படுவன் அல்லன்.

“புஞ்சிபண்டா மாத்தயாதான் ஐயர்தன் முதலாளியின் மாடுகளைக் கடத்தினது என்று சொன்னியாமே? உனக்கு வடிவாத் தெரியுமாடா?” என்று புஞ்சிபண்டாவுடன் கூடநின்ற பியசிறி கேட்டான்.

செல்லத்துரை பியசிறியைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“பியசிறி! உன்னை எனக்குச் சின்னப்பிள்ளையில் இருந்து தெரியும். மரியாதையாப் பேச்சு வைத்துக் கொள்!” என்றான் செல்லத்துரை கடுமையாக. அவன் வார்த்தைகள் விழுந்த வேகம் பியசிறியைச் சற்றுத் தயங்க வைத்தது.

“நான்தான் என்று உனக்கு நல்லாத் தெரியுமா, செல்லத்துரை?”

“மாடுகளைக் கடத்திக் கொண்டு போனவர்களில் ஒருவன் சொன்னான். இந்தா உங்களுடன் நிற்கிறார்களே, இவர்கள் இரண்டு பேரும் ஆற்றைக் கடந்து ஓடினதை நான் கண்ணால் கண்டேன்.”

“அப்படியிருந்தாலும் நீ அதை ஐயர்தன் முதலாளியிடம் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. அது எப்படி உண்மையாகும்?”

“எனக்கு பொய் சொல்லிப் பழக்கமில்லை...”

“என் மகளுக்கும் சிரிசேனவிற்கும் நடக்கவிருந்த சம்பந்தத்தை நீ பழுதாக்கி விட்டாய், செல்லத்துரை”

“அப்படி நினைத்திருந்தால் நீங்கள் அவரின் மாடுகளைக் கடத்த முயன்றிருக்கக் கூடாது...”

“டேய்...” என்று உறுமினான் பியசிறி.

“தெமிழு பண்டி...பிழைக்க இங்க வந்திட்டு...உங்கள் எல்லாரையும் அடித்துத் துரத்த வேண்டும்!” என்றபடி பியசிறி வலக்கரத்தைச் செல்லத்துரையின் கன்னத்தை நோக்கி வீசினான். வீசிய கரத்தைச் செல்லத்துரையின் வலிமையான கரம் பிடித்துக் கொண்டது. பியசிறி அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றான்.

“டேய் நான் வத்தான் வரத்தானல்ல. இக்கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன். இக்கிராமம் உருவானது என்பாட்டனால். நான் நல்லவன். வலிய ஒருத்தருடனும் சண்டைக்குப் போன

தில்லை. என் மேலில தொட்டியள். அப்புறம் ஒருத்தரும் இருக்க மாட்டியள். வெட்டிச் சரித்திடுவன்” என்றபடி பியசிறியின் கரத்தை உதறிவிட்டான். பியசிறி தடுமாறி விழப்போனான் பியசிறியுடன் கூடநின்ற ஜயலத் செல்லத்துரையை நெருங்கினான். புஞ்சிபண்டா தடுத்தார்.

செல்லத்துரை அவர்களை அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

“செல்லத்துரை நில்...” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“இனி உங்களோட சகவாசம் தேவையில்லை” என்றபடி செல்லத்துரை நடந்தான்.

“தெமிழு பண்டி...” என்று மெதுவாக முணுமுணுத்தான் ஜயலத்

செல்லத்துரையின் உள்ளத்தில் ஆத்திரம் கொந்தளித்தது. அவன் குளக்கட்டில் ஏறிக் காட்டுப் பாதையில் இறங்கினான். மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் எதிரில் சற்றுத் தூரத்தில் மாலினியை அணைத்த படி, சிரிசேன காட்டிற்குள் புகுவதைக் கண்டான்.

இதுவா சங்கதி?

பதினாறு

வானத்தில் வெண் கொக்குகள் விரைந்தன. அவை இரவு உறக்கத்திற்காகத் தம் தங்குமிடம் தேடிச் சென்றன. மரக்கிணையில் அமர்ந்திருந்த கடுவன் ஒன்று மந்தியைத் துரத்தியபடி கிளை தாவினது.

சிரிசேனவின் அணைப்பில் தன்னை இழந்து கொண்டிருந்த மாலினி மெல்ல முன்கினாள்.

“மாத்தயா, என்னைக் கைவிட்டு விடாதீங்கள்...”

அவனும் அணைப்பு மயக்கத்தில் “உன்னையா சோமா, ஒருக்காலும் இல்லை” என்றான். தவறாகச் சோமாவின் பெயரை உச்சரித்து விட்டதை அவன் கண்டு கொண்டான்.

மாலினி மயக்கத்தின் உச்சத்தில் கிடந்தாள். அவளுக்கு அவன் சொன்னவை கேட்கவில்லை.

மௌனத்தின் கழிவில் சற்றுநேரம் கழிந்தது.

அவள் கம்பாயத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, றவுக்கையை அணிந்து கொண்டாள். சிரிசேன எழுந்து மரத்துடன் சாய்ந்தான்.

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது மாத்தயா. கெதியில் கலியாணம் செய்து கொள்ளுங்கோ. ஒவ்வொரு நாளும் பயத்துடன் கழிக்கிறேன்.”

“பயப்பட என்ன இருக்கிறது, மாலினி கலியாணத்திற்கு இப்ப என்ன அவசரம்?”

அவள் அவனை ஏக்கத்துடனும் பயத்துடனும் பார்த்தாள்

“பயப்படாமல் என்ன செய்கிறது...எனக்கு இரண்டு மாதமாகிறது.”

அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான். இதயத்தின் மீது பெரியதொரு பாரம் அழுத்தியது போலத் துடித்துப் போனான். இப்படியொரு சிக்கல் வரும் என்பது எப்படி அவனுக்குத் தெரியாமல் போனது? மாலினியாவது தடுத்திருக்கலாம்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய், மாலி?”

அவன் கேட்ட விதம் அவள் நெஞ்சில் உதைத்தது. பயத்துடன் சிரிசேனவைப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் காலத்தைப் பின் போடாதையுங்கள், கெதியில் என்னைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். நான் இரண்டு மாதக் கர்ப்பம்...” என்றபடி அவள் கண்ணீர் விட்டாள்.

அவன் அவளைப் பயத்துடனும் கோபத்துடனும் பார்த்தான்.

“இதை ஏன் நீ முன்னமே சொல்லவில்லை...”

“எனக்கு இப்பத்தான் தெரிந்தது ..மாத்தயா!”

“முன்னமே சொல்லியிருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம்”

சிரிசேன எழுந்திருந்தான் அவன் எழுந்த வேகம் அவளைப் பதற வைத்தது.

“மாத்தயா?...”

“மாலினி அதை அழித்துவிடு”

அவள் கலங்கிப் போய் அவனைப் பார்த்தாள். அன்ன சொன்னவற்றைக் கிரகிக்க அவளுக்குச் சற்று நேரம் சென்றது. வார்த்தைகளைக் கிரகித்தபோது அவள் துடித்துப்போனாள்.

“என்ன சொன்னியள்?”

“அழித்துவிடு, மாலினி...”

“ஏன்?”

“வெட்கக்கேடு .. கிராமத்தில் என்னால் தலை காட்ட முடியாது...”

“என்னால் முடியுமா, மாத்தயா?...கெதியில் கலியாணம் முடிந்தால் ஒருவருக்கும் தெரியாது. கெதியில் ஒழுங்கு செய்யுங்கள்...இது தெரிந்தால் என் அம்மே நஞ்சு குடித்துச் செத்து விடுவாள், மாத்தயா...”

அவன் சற்று நேரம் மௌனமாக நின்றிருந்தான். வானத் தையும் காட்டு மரங்களையும் வெறிக்கப் பார்த்தான்.

“சொல்லுங்கள் மாத்தயா...”

“மாலினி, கெதியில் கலியாணம் செய்து கொள். உன் மச்சான் கொடிப்புவியைக் கெதியில் கட்டிக் கொள். கரைச்சல் இல்லை.”

“மாத்தயா...” என்று வீரிட்டாள், மாலினி.

“அதுக்குத் தேவையான பணம் நான் தருகிறேன். வேணுமென்றால் நானே பேசி முற்றாக்கி விடுகின்றேன். கொடிப்புவி சொன்னால் மறுக்க மாட்டான்.”

மாலினி துடித்துப் போனாள். இதற்காகவா அவன் தன்னை அவனிடம் கொடுத்தான்?

“ஐயோ...அம்மே...” என்று மாலினி வீரிட்டாள்: “மாத்தயா, நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறியள்? இதற்காகவா என்னைப் பணமினி?”

“மாலினி...உலகத்தில் இல்லாததா நடந்து விட்டது? நான் யார்? என் அந்தஸ்து என்ன? உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதை ஊர் ஒப்புக் கொள்ளுமா? என் தாத்தா தான் ஒப்புக் கொள்வாரா? நான் சொல்வதைக் கேள்...”

மாலினி பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கால்களை மண்டியிட்டுக் கட்டிக் கொண்டான். கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது.

“என்னை ஏமாற்றி விடாதீர்கள், மாத்தயா! நான் ஏழை ஆனால் மானத்திற்கு பயந்தவன். என்னை ஏமாற்றிப் போடாதீர்கள்.”

சிரிசேன அவனை ஆதரவுடன் தூக்கினான். அவன் நம்பிக்கையுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“இதோ பார் மாலினி, எந்த நிலையிலும் நானும் நீயும் கலியாணம் செய்து கொள்ள முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேள். நீ கொடிப்பிலியைக் கட்டிக் கொள். நாங்கள் இப்படியே எப்பவும் இருப்போம்.”

அவன் அவன் கரங்களை உதறிவிட்டு அவனை வெறியுடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பார்வையை மீறிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தது.

“என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறியன்? ஒருத்தனுக்கு முந்தானை விரித்ததற்காக ...சீச்சி எனக்கு இது வேண்டும் வேண்டும். உங்களை நம்பினேனே?”

தலையில் அறைந்து கொண்டு ஓவெனப் பெரிதாக அழுதான்.

“மாலினி...”

“என்னைத் தொடாதீர்கள்...என்னைத் தொடாதீர்கள்”

“மாலினி...”

அவன் பெண்புலியெனச் சீறினான்:

“என்னை இன்னொரு தரம் பெயர் சௌல்லிக் கூப்பிட வேண்டாம். துரோகம் படிந்த நாக்கு...கெட்ட நெஞ்சம்... துரோகம்...துரோகம்...ஏமாற்றி விட்டீர்கள்.”

“மாலினி...”

“போயிடுங்க...போயிடுங்க...” என்று அவன் கத்தினான். கத்தியதோடு நிற்காமல் அவன் மார்பிலும் முகத்திலும் கரங்களால் அறைந்து அலறினான்:

“துரோகி... துரோகி...”

அவன் அவ்விடத்தை விட்டு வேகமாக விரைந்தான்.

“பாவி...நீ நல்லாவா இருப்பாய்?”

அவன் தன் முகத்தையும் தலையையும் மரத்தில் மோதிக் கொண்டு அலறினான். கண்ணீர் வற்றும் மட்டும் அத்தப் பேதைப் பெண் அழுதான்.

பதினேழு

இரவு நள்ளிரவைத் தாண்டி விரைந்தது. செல்லத்துரை அப்போதுதான் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பாயில் படுத்தான். வாசலில் நாய்கள் குலைத்தன.

“செல்லத்துரை... துரை...”

வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு கொடிப்புலி ஓடி வந்தான். செல்லத்துரை விரைந்து எழுந்து முற்றத்திற்கு வந்தான்.

“என்ன... என்ன கொடிப்புலி?”

“மாலினி வந்தாளா? மீனாவைக் கூப்பிடு... மாலினி வந்தாளா?” என்று பதற்றத்துடன் கொடிப்புலி கேட்டான். முற்றத்தில் அரவும் கேட்டு மீனாவும் அம்மாவும் விளக்குடன் வந்தனர்.

“மாலினியைக் காணவில்லை. குளித்துவிட்டு இருளத்தான் வீட்டிற்கு வந்தாள். சாப்பாடு வேண்டாம் என்று படுத்து விட்டாளாம். இப்ப படுக்கையில் அவளைக் காணவில்லை. நங்கி, இங்கே வந்தாளா?”

“வரவில்லையே, அண்ணை...”

அதே வேளை சோமாவும் மெனிக்காவும் அங்கு வந்து விட்டனர்.

கொடிப்புலி அங்கேயும் போய் மாலினியைத் தேடியிருக்கிறான்.

வானத்தில் முழுநிலா சலனமின்றிப் பவனி வந்தது.

மாலினி எங்கே?

“அவள் எங்கே போயிருப்பாள்?” என்று கொடிப்புலி தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். செல்லத்துரையின் மூளையில் மின்னல் வெட்டியது.

“மாலை குளித்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்தாளா?” என்று செல்லத்துரை கேட்டான்.

“வந்தாள் துரை...”

“வீட்டில் ஏதாவது சண்டையா?”

“இல்லை...ஏதோ பேயறைஞ்சவள் மாதிரி இருந்தாளாம். அதுதான் பயமாய் இருக்கிறது துரை...எங்கேயாவது...” கொடியப் புலி கண்ணீர் விட்டான்.

“விசர்...”

“வா பார்ப்போம்...”

செல்லத்துரை வயல்வெளியில் இறங்கிக் குளத்தை நோக்கி விரைந்தான். அவன் மனதில் ஏதோ வழிகாட்டியது. மாலினி அங்கேதான் சென்றிருக்க வேண்டும். கொடிப்புலியும் அவனைத் தொடர்ந்தான்.

“மீனா...நீயும்...வா பார்ப்போம்...” என்றாள் சோமா அவர்களும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

குளத்திற்கு முன்னுள்ள காட்டுப்பாதையில் ஏறிச் சிரிசேனவும் மாலினியும் புகுந்த இடத்தில் செல்லத்துரை நடந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது நடந்து விட்டது.

மாலினி ஒரு மரத்தின் கீழ் விழுந்து கிடந்தாள்.

“மாலி...” என்று அலறியபடி கொடிப்புலி பாய்ந்து சென்று அவனைத் தூக்கினான்.

வாயில் நுரை தள்ளி...அரை மயக்கத்தில் அவள் கிடந்தாள்.

“மாலி...மாலி...”

கொடிப்புலி அலறிய சத்தத்தில் எல்லாரும் கூடிவிட்டனர்.

அவள் கண்கள் மெதுவாகப் பிரிந்தன, தான் கொடிப்புலியின் கரங்களில் இருப்பதை உணர்ந்தாள்.

“மச்சான்...”

“மாலி...”

“மச்சான், என்னை மன்னித்திடு...நான்...நான்...நஞ்சு குடித்திட்டேன்...”

“மாலினி...” என்று எல்லோரும் அலறினார்கள்.

அவள் கண்கள் செருகத் தொடங்கின.

“மாலி...ஏன்?...ஏன்?”

“நான் கெட்டுப் போனேன் மச்சான்...என்னைக் கெடுத்திட்டான், கெடுக்கிறத்துக்கு நானும் ஒத்துக் கொண்டேன் நான்... நான்...” அவள் கரம் வயிற்றைத் தடவியது.

கொடிப்புலி பெரிதாக அலறி அழுதான்.

“அடி பாவிப் பெண்ணே, இதற்காகவா விசம் குடித்தாய் எந்த நிலையிலும் உன்னை நான் ஏற்றிருப்பேனே... உன் மீது நான் கொண்ட அன்பை நீ உணரவில்லையா? விசரி... விசரி... என்ன வேலை செய்திட்டாய்? இதற்கா நஞ்சு குடித்தாய்?”

மாலினியின் முகத்தில் வியப்புப் பரவி அழிந்தது.

“நீ இல்லாமல் நான் எப்படி உயிர் வாழப் போகிறேன்... மாலி மாலி...” என்று அவன் அரற்றினான்: ‘மாலி, சொல் யார் அவன்... சொல்... கூறு கூறாக வெட்டிப் போடுகிறேன்... யார்?’

அவனால் பேசமுடியவில்லை. அவன் கண்கள் ஓரிடத்தில் நிலைத்தன.

“ஐயோ... அம்மே ...”

“மாலினி ...”

அவ்விடத்தில் சா ஓலம் பரவியது செல்லத்துரை கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் தெரியும் யார் அவன் என்று

சிரிசேன, என்ன வேலையடா செய்து விட்டாய்?

“இதற்கா விசம் குடித்தாய்? எந்த நிலையிலும் உன்னை நான் ஏற்றிருப்பேனே?” என்ற கொடிப்புலியின் வார்த்தைகள் அவன் காதுகளில் ஓயாமல் ஒலித்தன.

பதினெட்டு

ம

ருதங்குழிக் கிராமமே அன்று சோகத்தில் மூழ்கியது. சிரிசேன வீட்டை விட்டே வெளியில் வரவில்லை. கிராமமே மாலினி வீட்டில் குழுமியிருந்தது. கொடிப்புலி பெண்ணைப் போல விக்கி விக்கி அழுதான். அவள் சாவிற்கு யார் காரணம் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

சோமாவும் மீனாவும் மாலினியின் உடலைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டனர். சோமாவிற்கு மாலினியின் தொடர்பு சிரிசேனவுடன் இருந்தது என்பது தெரிந்திருந்தது. அதனை

இப்போது எவருக்கும் சொல்ல அவன் விரும்பவில்லை. உண்மை தெரிந்தால் உடனடியாகக் கொடிப்பிணி கத்தியும் கையுமாகப் புறப்பட்டு விடுவான் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான்.

செல்லத்துரையும் அந்த நிலையிலேயே இருந்தான்.

ஐயர்தன் முதலாளியும் இழவு வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். பரிதாபகரமான மாலியின் மரணம் அவருக்கும் கவலையைக் கொடுத்தது.

“செல்லத்துரை, மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணமான வன் யார் என்று மட்டும் எனக்குத் தெரிந்தால், அவனை நடுச் சந்தியில் மரத்தில் கட்டி வைத்துத் தோலை உரித்து விடுவேன் என்றார் ஐயர்தன். செல்லத்துரை மௌனமாக நின்றிருந்தான் அவன் மௌனம் அவன் எதையோ தன்விடம் மறைக்கிறான் என்பதை அவருக்கு உணர்த்தியது.

“புத்தா, உனக்கும் தெரியாதா? நீ எதையோ என்னிடம் மறைக்கிறாய்?”

செல்லத்துரை சங்கடப்பட்டான்.

“அப்படியில்லை, மாத்தயா”

“புத்தா, நீ எனக்குப் பொய் சொல்ல மாட்டாய்?”

“பிறகு உங்களுக்கு மட்டும் சொல்கிறேன், மாத்தயா,” என்றான் செல்லத்துரை.

செல்லத்துரை, மயானத்தில் ஐயர்தன் முதலாளியிடம் மெதுவாக விடயத்தைச் சென்னான்.

அவர் அப்படியே ஒருகணம் நிலை குலைந்து போனார்.

“புத்தா, நீ பொய் சொல்லவில்லையே?”

செல்லத்துரை ‘இல்லை’ என்பது போலத் தலையை அசைத்தான்.

அவர் வேகமாக வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் கரத்தில் வழமையாக இருக்கும் கைத்தடியால் வாங்கில் அடித்து, “சிரிசேன!” என்று கூச்சலிட்டார். அறைக்குள் படுத்திருந்த சிரிசேன பயத்துடன் எழுந்து வெளியில் வந்தான். தந்தையின் கண்களில் தெறித்த கோபத்தின் சாயலை அவன் கண்டான்.

“வாடா, எளிய நூலாய்”

இத்தகைய கொடூரமான வார்த்தைகளை அவன் ஒரு போதும் தந்தையின் வாயிலிருந்து கேட்டவனல்லன். அவன் பயத்துடன் முன் வந்து நின்றான். உடலில் நடுக்கம்.

“டேய்? உண்மையைச் சொல். மாலினிக்கும் உனக்கும் தொடர்பிருக்கவில்லை?”

“இல்லை தாத்தா”

காற்றில் அலைந்த கைத்தடி சிரிசேனவின் தோளில் வேகமாக இறங்கியது. ஒரு அடி...இரண்டு...மூன்று...“அம்மே...” என்று அவன் அலறினான்.

“சொல்லடா, பாவி என் குடும்பப் பெயரைக் கெடுத்திட்டியே! அதியாயமாக ஒரு உயிரைக் கொன்றிட்டியே? ஒரு ஏழைப் பெண்ணைக் கெடுத்துக் கொன்றிட்டியேடா?”

“நானில்லை...நானில்லை...” என்று சிரிசேன அலறினான். ஐயர்தன் தன் கை ஓயுமட்டும் மகனை அடித்தார். உடம்பெல்லாம் தழும்புகள் இரத்தம். கசிந்தது.

“இந்த வயதில் இப்படித் தவறுகள் நடக்கிறது தான். தவறைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் பாவிப்பயலே என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் அவளையே உனக்குக் கட்டி வைத்திருப்பேனே? இந்தப்பழி எங்கே விடியப்போகிறதோ?”

சிரிசேன ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்: “ஆர் சொன்னது?”

“செல்லத்துரை ஒருக்காலும் பொய் சொல்ல மாட்டான் நீ அவளைக் காட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றதைச் செல்லத்துரை கண்டிருக்கிறான். நீ எந்த இடத்தில் அவளைப் பழுதாக்கினாயோ அதேயிடத்தில் அவள் மருந்து குடித்திருக்கிறாள் பாவி”

“பொய்...பொய்...” என்று சிரிசேன அலறினான்.

“பொய்யில்லை பாவி, நீ எனக்கு மகனாக வந்து பிறந்தியே? ஆண்டவரே, எங்களை மன்னியும்...”

சிரிசேன வாங்கில் அப்படியே குப்புற விழுந்தான்: செல்லத்துரை, நீயா சொன்னாய்? உன்னைப் பழி வாங்காமல் விட மாட்டேன்.

பத்தொன்பது

பெ

ரும்போக அலுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது. நான்கு நீண்ட மாதங்கள். காலம்தான் எவ்வளவு வேகமாகக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது?

மாலினி நினைவு அக்கிராமத்தில் மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தது.

சிரிசேன பழைய தெம்பைப் பெற்றான். மாலினியின் மரணத் திற்குப் பின்னர் எதிலும் தலையிடாது ஒதுங்கித் திரிந்த அவன் பழையவன் ஆனான்.

வயலில் அறுவடை நடந்து கொண்டிருந்தது. முப்பது ஏக்கர் வயல் வெளி ஐயர்தன் முதலாளி அன்று வயலிற்கு வரவில்லை. சிரிசேன வந்திருந்தான். வயலில் பெண்களும் ஆண்களுமாக இருபது பேர்முற்றிய நெற்கதிர்களை அழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வயலை விட்டு ஒதுங்கி சூட்டிப்பு மேடையில் வளர்ந்திருந்த பாலை மரத்தின் கீழ், அடுப்பு மூட்டி எல்லாருக்கும் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். சோமா காய்ந்த சுள்ளிகள் தீக் கரங்களை வயற்காற்றின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்தபடி விளாசி எரிந்தன. அடுப்பின் முன் சோமா அமர்ந்திருந்தான்.

சிரிசேனவின் கண்களில் அவள் அமர்ந்திருந்த கோலம் பட்டது. முழங்கால்களில் தலை சாய்த்து, ஏதோ சிந்தனை வயப் பட்டவளாக அவள் அமர்ந்திருந்தாள். இறுகிய கம்பாயம் அவள் பின்னழகின் திரட்சியைக் காட்டியது. அவள் குனிந்திருந்ததால் முதுகுப் புறத்தில் மேற்சட்டை சற்று அதிகமாக ஏறி, முதுகின் பீலியைக் காட்டியது. சிரிசேன சிலகணங்கள் தன்னை மறந்து நின்றிருந்தான்.

என்ன அழகு? சோமாவதியின் அழகு அவனைப் பித்துக் கொள்ள வைத்தது. பெண்மையின் நிர்வாண அழகு அவனுக்குத் தேரிந்திருந்ததால், அவன் இருந்ததிலையில் அவ்வழகைக் கற்பனை செய்து பார்த்தான்.

சூடடிப்பு மேடையில் ஓரமாக ஒதுக்கி விட்டிருந்த கற்பாறையில் அவன் அமர்ந்தான். முதலில் அவன் வந்ததைச் சோமா கவனிக்கவில்லை.

“சோமா, எனக்குத் தேநீர் இருக்கிறதா?”

சோமா துடித்துப் போய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். சிரிசேன தன்னைப் பார்த்தபடி இருப்பது தெரிந்தது. அவன் கண்கள் கூர்மையாக அவளில் நிலைத்திருந்தன,

“மஃத்தயா!” என்றபடி எழுந்திருந்தான்.

“நீ தேநீர் ஊத்து, சோமா.”

அவள் இருக்கவில்லை அப்படியே நின்றபடி வயலில் வேலை செய்பவர்களைப் பார்த்தான்.

செல்லத்துரை மும்முரமாக அறுவடையில் ஈடுபட்டிருந்தான்

“சோமா, என்னைக் கண்டு ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறாய் நான் என்ன சிங்கம் புலியா?”

சோமா அவனைக் கவனியாதவள் போல அடுப்பிற்குள் எரிந்த கட்டையைத் தள்ளிவிட்டாள். தீ முனாசி எரிந்தது, கண்களில் அடங்காத்தீ. சோமா இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தாள்.

“சொல்லு சோமா, உன் பதிலைச் சொல்..”

“மாத்தயா, நான் என்ன சொல்லுறது? நாங்க ஏழைகள் உங்களுக்கும் உங்கள் அந்தஸ்திற்கும் எங்களுக்கும் ஏணி வைத்தாலும் ஒடுக்காலும் எட்டாது.”

“சோமா, என்னை ஒதுக்காதே? நீ ஒரு வார்த்தை சரியென்று சொல். உடனடியாகத் தாத்தாவிடம் கூறி நம் கலியாணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்து விடுகின்றேன். சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், கலியாணத்திற்குப் பிறகுதான் உன்னைத் தொடுவேன்.”

சோமா அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிந்தவன் போல அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான். அவன் முகம் சிவந்து கறுத்தது.

“சோமா, நீ ஏன் சிரிக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியும் மாலினிக்கு நடந்தவற்றை எண்ணி நீ சிரிக்கிறாய். உண்மையாகச் சோமா, அந்த விடயத்தில் நான் பிரயாதி அவளுடன் நான்

எந்தக் காலத்திலும் உடலுறவு வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அவள் வயிற்றில் வளர்ந்த சிசுவுக்கு நிச்சயமாக நான் தகப்பனில்லை...”

“செத்தவள் மீது அபாண்டமாகப் பழி சுமத்தாதீர்கள். பழி சும்மா விடாது. முடிந்ததைப் பற்றி இப்போது என்ன பேச்சு மாத்தயா. என் வழியில் தயவுசெய்து குறுக்கிடாதீர்கள். உங்களைக் கையெடுத்து கும்பிடுகிறேன். என்னை மறந்திடுங்கள். உங்களுக்குப் பெண் தர எத்தனையோ பேர் முன்வருவார்கள் அவர்களில் ஒருத்தியைக் கெதியில் கட்டிக் கொண்டு சந்தோசமாக வாழ முயலுங்கள்.”

சிரிசேன சோமாவை ஆழமாகப் பார்த்தான். சோமா தேநீரைக் கலந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

“நீயில்லாமல் எனக்கொரு வாழ்வா, சோமா. உன்னை அடைவதற்காக நான் எவ்வளவு காலமாகத் தவமிருக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? இரவும் பகலும் எந்நேரமும் உன் நினைவு தரும் வேதனையில் நான் துடிக்காத நாட்களில்லை, சோமா உன் அழகு என்னை என்று கவர்ந்ததோ அன்றுவிருந்து நான் நிம்மதியாக உறங்கியதில்லை, சோமா...என்னை அலட்சியப்படுத்தி விடாதே.”

சோமாவதி பேசினுடன் வயலில் இறங்கி நடந்தான். சிரிசேன விற்கு ஆத்திரம் படர்ந்து பற்றியது.

‘சோமா. என்ன விலை கொடுத்தும் உன்னை அடைந்தே திருவேன்’ என்றான் சற்றுப் பலமாக. சோமாவின் இதயத்தில் அவன் வார்த்தைகள் பேரிடியாக இறங்கின. அவன் திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தான்.

“சோமா...” சிரிசேன வெகுநேரம் குடடிப்புக் களத்தின் கற்பாறையில் சிலையாக அமர்ந்திருந்தான்.

பாலை மரத்தில் அமர்ந்திருந்த குரங்கொன்று அவனைப் பார்த்து பல்லை இளித்தது.

இருபது

சிரிசேன அன்று மதவாச்சிக்குச் சென்றிருந்தான். மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி (டி. எஃப். ஓ) காட்டிலாகாவைச் சேர்ந்த உத்தியோகத்தார்கள் எல்லாரையும் கூட்டம் ஒன்றிற்கு அழைத்

திருந்தார். மாதத்தில் நடக்கின்ற வழமையான கூட்டம்தான். கூட்டத்தில் மாவட்டக் காட்டு அதிகாரியின் கவனம் கிரிசேன மீதுதான் பதிந்தது.

“கிரிசேன, நீர் வேலை செய்கிறீரா? அல்லது படுத்து நித்திரை செய்கிறீரா? உமது பகுதியிலே ஒவ்வொரு நாளும் ஏராளமான காட்டுமரங்கள், முதிரையாயும் பாலையாயும் சட்ட விரோதமாக வெட்டிக் கடத்தப்படுகின்றனவாம். பத்து நாட்களுக்கு முன்னரும் மல்வத்து ஓயாக்காட்டுப் பகுதியிலிருந்து கள்ளமரங்களுடன் சென்ற லொறி ஒன்று அனுராதபுரத்தில் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. மேலிடத்தில் இருந்து விளக்கம் கேட்டு வந்திருக்கிறது. இவற்றைப் பார்த்தால் இதற்கு நீரும் உடந்தையோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனக்கு இப்படி அசட்டையாக அல்லது உடந்தையாக இருக்கிறது பிடிக்காது கிரிசேன!” என்று மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி எரிந்து விழுந்தார்.

கிரிசேன அதிகாரியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். எல்லார் முன்னிலையிலும் அதிகாரி தன்னை உடந்தையென்று ஏசியது பிடிக்கவில்லை.

“நான் சரியாகத்தான் வேலை செய்கிறேன், சேர். எங்காவது வெட்டிக் கடத்தப்படுகிற மரங்களுக்கு நான் பொறுப்பேற்க முடியாது...” என்றான், கிரிசேன எரிச்சலுடன்.

கூட்ட நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்த பிரதம கிளாக்கர் பையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து அருகிலிருந்த தனது அதிகாரியிடம் கொடுத்தார். அவருக்குச் கிரிசேன வில் வெகு நாட்களாக மனஸ்தாபம். மாதாந்தப் பிரயாணப் படிக்கும் தங்கு படிக்கும் அவரிடம் தான் உத்தியோகத்தார்கள் வவுச்சர்களைக் கையளிப்பார்கள். அவர்தான் முதலில் அவற்றை மாதாந்த நிப்போட்டுடன் ஒப்பிட்டுச் சிபாரிசு செய்வார். வவுச்சர்கள் உடனடியாகப் பாசாகிப் பணம் கிடைக்க வேண்டும். என்றால் இடைக்கிடை அவரைக் கவனித்து விடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரச்சினை தான். நூறு ரூபாவிற்குப் போட்ட வவுச்சர் ஐம்பது ரூபாவாக மாற்றிக் குறைக்கப்படும். அல்லது காலதாமதப் படுத்தப்படும். அதற்காக ஏனைய உத்தியோகத்தார்கள் அவரை எப்போதும் கைக்குள் வைத்திருப்பார்கள். சி. சி. யும் அவர்கள் விடயத்தில் மிகத் தாராளமாக நடந்து கொள்வார்.

சிரிசேன அவருடன் இந்த விடயத்தில் சரியாக நடந்து கொள்வதில்லை. அவனுக்குத் தான் போடுகிற வவுச்சர்ப்பணம் எவ்வளவு தாமதமாகக் கிடைத்தாலும் கவலையில்லை. குறைக் கப்பட்டுக் கிடைத்தாலும் கவலையில்லை. பணம் அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையல்ல.

எல்லாரும் தன்னுடன் தாராளமாக நடந்து கொள்ள சிரிசேன மட்டும் தன்னைக் கவனியாது அலட்சியம் செய்வது பிரதம கிளாக்கருக்கு வெகு நாட்களாக மனத்தாங்கல். சிரிசேன விடம் மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி இன்று சற்று கோபமாக இருக்கிற நேரத்தைப் அவர் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முயன்றார்.

பிரதம கிளாக்கர் தந்த கடிதத்தைப் பார்த்தார் அதிகாரி. இரண்டு கடிதங்கள்.

“சிரிசேன, நீர் கடந்த இரண்டு மாதங்களாக “மத்வி நிப் போட் அனுப்பவில்லை...”

“கெதியில் அனுப்புகிறேன், சேர். இம்முறை மட்டும் தான் பிந்திவிட்டது.”

“உமக்கு எதிரா ஒரு பெட்டிசம் வந்திருக்கிறது. உமது பகுதியில் உம்முடைய அனுசரணையுடன் முதிரை மரங்கள் தறிக்கப்பட்டு, இன்றிரவு லொறிக்கு ஏற்றப்படுவதற்காக ஓரிடத் தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்குதாம்...”

“இருக்காது என்றான் சிரிசேன, அப்படியென்றால் உடன் சென்று செக் பண்ணி விடுவோம், சேர். என்னை வீணாகச் சம்பந்தப்படுத்த முயல்வது சரியில்லை.”

மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி அவனை ஆழமாகப் பாத்தார். சிரிசேனவின் முகம் சிவந்திருந்தது.

“ஆல்ரைட்...கூட்டம் முடியச் செல்வோம்...மரம் குவிக்கப் பட்டிருக்கும் இடமும் பெட்டிசத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

சிரிசேன அலட்சியமாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

இருபத்தொன்று

நீப்பை வெகு தூரத்தில் மறைவாக நிறுத்தி வீட்டு அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். அவர்கள் ஆறுபேர் மருதங் குழிக் குளத்தின் அலைகரை வழியாகச் சென்றனர். அலைகரை

யில் அடிக்கடி மாட்டு வண்டில்கள் சென்றதற்கான அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி சிரிசேனவை அர்த்தகத்துடன் பார்த்தார்.

பெட்டிசம் உண்மையாக இருக்குமோ? உண்மையிலேயே லொறியில் ஏற்றுவதற்காக மரங்கள் வெட்டிக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்குமோ? அவனுக்கு இது எட்டி தெரியாமல் போனது? காட்டு மாங்குளம் புஞ்சிபண்டா கள்ளமரம் வெட்டுவது தெரியுமா? இவ்வளவு தொகையாக வியாபாரத்திற்கு வெட்டுவிக்கிறாரா?

அவர்களுக்குச் சிரமம் இருக்கவில்லை. வண்டில் தடம் அவர்களைச் சரியான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது. காட்டிற்குள் ஒரு பாதையின் அருகில் உள் அமைந்த வெட்டையில் இருபது முதிரை மரங்கள் தறித்து லொறியில் ஏற்றுவதற்கு அளவாகத் துண்டாடப்பட்டுக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றும் நான்கைந்தடிச் சுற்றிருக்கும்.

சிரிசேன உண்மையில் திகைத்து விட்டான்.

“இதென்ன, சிரிசேன?” என்று அதிகாரி கோபத்துடன் கேட்டார்.

“எனக்கு இப்போதுதான் தெரியுது, சேர்” என்றான் அவன்.

வண்டில் ஒன்று வருகின்ற சத்தம் கேட்டது. காட்டின் உட்பகுதிகளில் முதிரை மரங்களைத் தேடித் தறித்து வண்டிலில் ஏற்றி, இவ்வாறு ஓரிடத்தில் சேர்ப்பார்கள். பின்னர் லொறியில் ஏற்றிக் கடத்தி விடுவார்கள்.

அவர்கள் அறுவரும் காட்டிற்குள் மறைந்து கொண்டார்கள்.

சற்று நேரத்தில் தெற்குப் பக்கமிருந்து ஒரு மாட்டுவண்டில் வந்தது. அதில் அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலப் பெரியதொரு மரம் கட்டிக்காலி வரப்பட்டது. வண்டியை ஜயலத் செலுத்தி வந்தான். பியசிறி வண்டிலில் அமர்ந்திருந்தான். வேறு மூவர் பின்னால் நடந்து வந்தனர்.

சிரிசேனவின் நெஞ்சு படபடத்தது. புஞ்சிபண்டாவிற்காகத் தான் நடக்கிறது. வண்டில் நெருங்கியதும் அதிகாரிகள் அவர்கள் மேல் பாய்ந்தார்கள்.

ஜயலத்தும் பியசிறியும் பிடிபட்டனர். ஏனைய மூவரும் காட்டிற்குள் பாய்ந்தோடி விட்டார்கள்.

ஜயலத் சிரிசேனைவை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“ஓடினவர்களைத் தெரியுமா?” என்று மாவட்டக் காட்ட அதிகாரி சிரிசேனைவைக் கேட்டார்.

“தெரியும்...” என்றான் சிரிசேன. அவன் இதயத்தில் திடீரென ஒரு திட்டம் விரிந்தது.

“யார்?”

“ஒருவன் செல்லத்துரை...” என்றான் சிரிசேன.

பியசிறி அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“பொலிசாரின் துணையுடன் பிடிப்போம், அவர்களை. இவர்களைச் சும்மா விடக்கூடாது. வண்டில் மாடுகள் எல்லாம் பறிமுதல் செய்யவேண்டும்.”

செய்தி அறிந்த புஞ்சிபண்டா விரைந்து ஓடி வந்தார்.

“சேர்... சேர்... அந்த மரங்கள் உறுதிக் காணியில் வெட்டியவை”

“என்ன புஞ்சிபண்டா. நீரா செய்யிறீர்?” என்று மாவட்டக் காட்டு அதிகாரி கேட்டார்.

புஞ்சிபண்டா சிரித்தார்.

“நான் உங்களை வந்து சந்திக்கிறேன், மாத்தயா.”

மாவட்ட அதிகாரி எதுவும் கூறாமல் ஜீப்பில் ஏறினார். கைப்பற்றப்பட்ட மரங்கள், வண்டில், மாடுகள் பற்றிய விபரங்கள் எடுப்பதற்காக ஆர். எஃப். ஓ. ஒருவருடன் இருவர் நின்றனர்.

ஜீப்பில் ஏறிய அதிகாரி சிரிசேனைவைக் கூப்பிட்டார்.

“இனிமேல் இப்படி நமது பிரிவில் நடந்தால் உம்மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்.”

சிரிசேன மௌனமாக நின்றிருந்தான்.

பியசிறியையும் ஜயலத்தையும் ஏற்றிக் கொண்டு ஜீப் விரைந்தது.

ஜீப்பிற்குப் பின்னால் புஞ்சிபண்டா தக்ரரில் தொடர்ந்து சென்றார்.

அவர் திரும்பி வரும்போது இரவு பதினொருமணி.

அவருடன் ஜயலத்தும் பியசிறியும் திரும்பி வந்தனர்.

அன்றிரவு அங்கு நின்றிருந்த ஏனைய உத்தியோகத்தர்களுக்குப் பெரியதொரு விருந்து புஞ்சிபண்டா வீட்டில் நடந்தது. சாராயமும் கோழிக் கறியும் ஒரே அடிசுக்களும்.

சிரிசேன தனது கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் மனதில் ஏமாற்றம் கவ்வியது.

“நான் சொன்ன புத்தி எப்படி, புஞ்சிபண்டா...” என்றார் ஆர். எஃப். ஓ. வெறி மயக்கத்தில்.

“கொந்தாய்...” என்றார் புஞ்சிபண்டா.

“பேமிற் எடுக்கிறதுக்கு இதுதான் வழி. நீர் களவா வெட்டின மரங்களுக்கு நீரே பெட்டிசம் எழுதிப் போட்டு .. நாங்கள் வந்து பிடிக்கிற மாதிரிப் பிடித்து, விசாரணை செய்து சிங்கில் பைனுடன் கொழும்புக்கு ஏற்றி அனுப்ப பேமிற் எடுத்திட்டிச். உண்மையைச் சொல்லும் புஞ்சி, உமக்கு எவ்வளவு செலவு?” என்று ஆர். எஃப். ஓ. கண்களைச் சிமிட்டினார்

“வழக்கம் போலத்தான்!” என்று சிரித்தார், புஞ்சிபண்டா.

“எங்களுக்கும் வழக்கம் போல இருக்கக்கூடாது...”

இருபத்திரண்டு

கூழைக்கடாக்கள் இரண்டு வானத்தில் பறந்து செல்வதைச் சோமா கண்டாள். அவை மருதங்குழிக் குளப்பக்கமாக விரைந்தன. எப்போதாவது அவை இக்கிராமத்திற்கு வருவதுண்டு.

காயாமோட்டை ஆற்றில் குளித்துவிட்டு அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். முத்துக்களாக முகத்திலும் கரத்திலும் நீர்த்துளிகள் சோமாவின் அழகு, குளிப்பின் சோபையில் இன்னமும் அதிகரித்திருப்பதாகப் பட்டது. கூந்தல் இடைதழுவிப் பிருஷ்டத்தில் சரிய அவள் வந்தாள். எதிரில் சிரிசேன எதிர்ப்பட்டான்.

அவன் அவளை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“சோமா...”

அவனை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மனதில் திக்கென்று இடித்தாலும் அவள் அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மாலை சரிந்து கொண்டிருந்த நேரம். தனிப்பாதை, காடு.

“என்ன மாத்தயா...?”

“உன்னிடம் ஒன்றை முடிவாகக் கேட்டுவிட விரும்புகிறேன்.”

“முடிவாக என்றோ நான் சொல்லிவிட்டேனே!”

“என்னை நீ கலியாணம் செய்து கொள்வாயா மாட்டாயா, சோமா?”

சோமா இப்படி நேரடியான கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“சொல் சோமா, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். நீ சொல்கிற பதிலில்தான் என் வாழ்வே இருக்கிறது...”

சோமாவின் மனதில் அவனை அறியாமல் அவன் மீது பச்சாதாபம் பிறந்தது. அவனை அவள் இரக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“மாத்தயா, நான் உங்களுக்குத் தகுதியில்லாதவன். மறந்திடுங்கள்.”

அவனைக் கடந்து செல்ல அவள் முயன்றாள்.

“கொஞ்சம் நில், சோமா, என்னை உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?”

“நீங்கள் எங்கள் முதலாளி. ஆசைக்கும் தகுதி வேண்டாமா? வழியை விடுங்க மாத்தயா?”

“சோமா!” என்று பலமாக அவள் பெயரை அவன் உச்சரித்தான்: “நீ ஏன் என்னை விரும்பவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“தெரிந்த பிறகும் ஏன் தொல்லை தாறியள்?”

“சோமா, இந்த மருதங்குழியில் உனக்கு ஒரு தமிழன்தான் கிடைத்தானா காதலிக்க? உனக்காக எல்லவவு சிங்கள வாலிபர்கள் ஏங்க, நீ போயும் போயும் ஒரு தமிழ்ப் பண்டியைத்தான் காதலிக்கிறாயா? அவனிடம் என்னத்தைக் கண்டாய்? பரதேசி. அவனுக்காக உன் காலடியில் தேடிவந்த செல்வத்தை வேண்டாம் என்று ஒதுக்குகிறாய். சோமா, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். அந்தப் பறைத் தமிழனை மறந்திடு.”

சோமா சிரிசேனவை வன்மத்துடன் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் தெளிவான முடிவு இருந்தது.

“வழியை விடுங்க மாத்தயா.” வார்த்தைகள் சற்றுப் பலமாக வெளிவந்தன.

“சோமா...” என்று அவன் ஆத்திரத்தில் கத்தினான்: “அவனைத்தான் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாயா?”

“ஓம்...”

“என்னைவிடவா அவன் உயர்த்தி?”

“எனக்கு அவர் உயர்த்தினான்.”

“அவனால் உன்னைக் காப்பாற்ற முடியுமா?”

“முடியும் மாத்யோ, வயிறாறச் சாப்பாடும் மானத்தை மறைக்கத் துணியும் தரக்கூடியளவிற்கு உழைக்க அவருக்குத் தெரியும்.”

“சோமா...” என்று சிரிசேன வீரீட்டுக் கத்தினான். பின்னர் தன்னை மறந்தவனாக அவன் கரத்தை வேகமாகப் பற்றினான். அவன் திகைத்துப் போய் ஒரு கணம் நின்றான்.

“விடுங்க...விடுங்க...” என்று வீரீட்டான்.

“மாட்டன், சோமா. உன்னை அனுபவிக்காமல் விட மாட்டேன்...”

அவன் கரம் அவளை வலிமையாகப் பற்றியது. சோமா வீரீட்டு அலறினான்.

சிரிசேன அவளை அணைத்துக் காட்டி, ருத் இழுத்துச் செல்ல முயன்றான்.

அப்போது-

“அவளை விட்டுடுங்க, முதலாளி...” என்ற குரல் எழுந்தது சிரிசேன திரும்பிப் பார்த்தான். செல்லத்துரை நின்றிருந்தான் அவன் உடல் பதறியது. முகத்தில் இரத்தம் ஏறிச் சிவந்திருந்தது.

“அவளை விட்டுடுங்க, முதலாளி...! விட்டுடுங்க” செல்லத் துரையின் குரல் சற்றுப் பலமாகவே வெளிவந்தது. சிரிசேனவின் கரப்பிடி நழுவினது. “ஓ” வென்று அலறியபடி சோமா செல்லத் துரையின் மார்பில் அடைக்கலம் புகுந்தான். செல்லத்துரை அவளை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

“பயப்பிடாதே சோமா, நானிருக்கிறேன்...”

அவளை அணைத்தபடி செல்லத்துரை அழைத்துச் செல்வதைச் சிரிசேன வெகு நேரம் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு மரமாக நின்றிருந்தான்.

இருபத்துமூன்று

இரவு கொடுமை நிறைந்ததாகக் கழிந்தது. சிரிசேன உறக்கமின்றித் தவித்தான்.

“சோமா, ஏன் உனக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை.”

அவனால் அதற்கு விடை காண முடியவில்லை.. அவனுக்கு என்ன குறை? உத்தியோகம், பணம், காணி, பூமி எல்லாம் இருக்கிறது. அவளைக் கசங்காமல், நோகாமல் வைத்துக் காப்பாற்றக் கூடிய தகுதி இருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் அவள் ஏன் அவனை வெறுக்கிறாள்?

காரணம் செல்லத்துரையா?

அல்லது மாலினி போல ஒரு கதி தனக்கு ஏற்பட்டுவிடும் எனப் பயப்படுகிறானா?

அவன் மனதில் ஓர் எண்ணம் பளிச்சிட்டது.

தந்தையிடம் சொல்லி, முறைப்படி சோமாவதியைப் பெண்கேட்டால்...? மெனிக்கா இந்த அதிர்ஸ்டத்தை மறுக்கவா போகிறாள்? தாத்தாவும் மறுக்கமாட்டார்.

இந்த முடிவு அவனுக்கு ஏற்பட்டதும் அவன் மனம் சற்று அமைதியடைந்தது. அதிகாலைப் பொழுதில் சற்றுக் கண்ணையர்ந்தான். இனிய கனவுகள் மனதின் பிரதிபலிப்பாக மலர்ந்தன.

வயல் வெளியெங்கும் சோமாவின் கரத்தைப் பற்றி அவன் அழைத்துச் செல்கின்றான். காடு மேடு எங்கும் அவர்கள் திரிகின்றார்கள்.

பன்சலவிற்குப் போகிறார்கள். புத்தரின் பாதங்களுக்கு மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றார்கள்.

அவன் ஏதோ சொல்ல அவள் வெட்கத்துடன் தலை குனி கிறாள்.

கனவுகள்...கனவுகள்...

சிரிசேன காலையில் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தான். மடுவத்தில் தந்தை கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முன்...சிரிசேன இடி விழுந்தவன் போலானான்.

இப்படிப்பட்ட ஓர் அதிர்ச்சியை அவன் ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை.

ஜயரத்னவின் முன் செல்லத்துரையும் சோமாவும் நின்றிருந்தார்கள். தன்னைப்பற்றி முறையிட வந்திருக்கிறார்களோ? இதென்ன சோமா, தமிழ் முறைப்படி சேவை அணிந்திருக்கிறாள்? நெற்றியில் திலகம், கழுத்தில் மஞ்சள் கயிறு ...ஓ... சோமா... சோமா...என்னை ஏமாற்றி விட்டாய்?

அவன் அப்படியே நிலை குலைந்து போனான். அவனைச் சோமா நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டான்.

“சந்தோசம் புத்தா. இந்தக் கிராமத்தில் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கிறது. உண்மையில் எனக்குச் சந்தோசம். இதோ பார் புத்தா. நீ சோமாவைக் கலியாணம் செய்ததில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. இலங்கை முழுவதும் இப்படிப்பட்ட கலியாணங்கள் நடக்க வேண்டும். இனப் பகை அழிய இது ஓரளவு உதவும். இந்த நாட்டின் மருமகள் குவேனியும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தான். சோமா, கெட்டிக்காரி, ஒரு நல்ல இலாளுணைக் கணவனாகத் தெரிவு செய்துள்ளான். நல்லா இருங்கோ!” என்று ஜயரத்ன முதலாளி வாழ்த்தினார்.

அவர் உள்ளே எழுந்து சென்றார்.

அவர் திரும்பி வந்தார். நூறு ரூபா நோட்டெண்டை எடுத்து வந்து சோமாவின் கையில் கொடுத்தார்.

சிரிசேன மரமாக அமர்ந்திருந்தான். இதயத்தில் பிரளயமாக உணர்வுகள் கொந்தளித்தன. செல்லத்துரை, நீ என்னைப்பழி வரங்கி விட்டாய். இரு இரு...நீங்கள் வாழப் போகிறதை நான் பார்க்கத்தான் போகிறேன்.

சோமா இனி அவனுக்கு உரியவள் அல்லள். அவள் செல்லத்துரையின் சொத்து. செல்லத்துரை எவ்வளவு அதிர்ஷ்டசாலி. ஊரின் அழகெல்லாம் அவளிடம். அவன் அனுபவிக்கப் போகிறான்.

சிரிசேன கொதிப்படைந்தான்.

இருபத்து நான்கு

“இவ்வளவுதானே?” என்று கேட்டுவிட்டுப் பியசிறி பெரிதாகச் சிரித்தான். “சிரிசேன, நீ இனி ஒன்றுக்கும் கவலைப் படாதே. நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்குள் இந்தத் தெமிழு பண்டியை முடித்து விடுகிறேன்.”

“ஒரு சிங்களத்தியை ஒரு தெமிழன் கட்டுறதா? அதுவும் சிரிசேன மாத்தயாவைதான் அவன் எப்படி? உங்களுக்குப் போட்

டியா அவன்? நாங்கள் பார்த்துகிறோம், மாத்தயா!'' என்றான் ஜயலத்.

சிரிசேன அவர்களைச் சற்று நேரம் உற்றுப்பார்த்தான்.

''என்னால் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியவில்லை பியசிறி. கேவலம் ஒரு தமிழன் சோமானைக் கட்டிக் கொண்டானே? அவனைச் சும்மா விடக்கூடாது...''

''வரவர இந்தத் தெமிழன்களின் சேட்டைகள் கூடிவிட்டது. ஒரு முடிவுகட்டத்தான் வேண்டும்.''

''அவனின் கைகாலை உடைத்து விட்டால் போதும்...'' என்றான் சிரிசேன.

பியசிறி சிரித்தான்.

''என்ன சிரி, பயப்படுகிறாய்? அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம், நீ பயப்படாதே. சோமானைத் தூக்கிவர வேண்டுமா, சொல்லு... உடனே இந்த நிமிசமே கொண்டு வாறம்...''

''வேண்டாம்...வேண்டாம்'' என்றான் சிரிசேன.

அவன் தலையில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு, அண்ணார்ந்து வானத்தைப் பார்த்தான்.

பெரும் ஏமாற்றம், இரண்டு இரவுகள் கழிந்து விட்டன. சோமா இப்போது, செல்லத்துரையின்... 'சாய்...என்ன வாழ்வு? இப்படியெனரு ஏமாற்றமா?

''இதைக் குடியுங்க மாத்தயா, எல்லாம் சரியாகப் போயிடும்...கவலைகள் எல்லாவற்றையும் கணப் பொழுதில் இது போக்கும்...'' என்றபடி ஒரு கிளாசைச் சிரிசேன முன் ஜயலத் நீட்டினான். முக்கைத் துளைப்பது போல ஒரு கெட்ட வாசனை. சிரிசேன முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டான்.

''இது என்ன?''

''வாங்கிக்குடி சிரி. உன் கவலையெல்லாம் பறக்கும்..... வாங்கிக் குடி!''

''இது என்ன, பியசிறி?''

''கசிப்பு...சுத்தமான சரக்கு. எங்கள் புஞ்சிபண்டா தாய்ச் சினது. அருமையாக இருக்கும்...''

சிரிசேன அருவருப்புடன் முகம் சுழித்தான்.

“எனக்குப் பழக்கமில்லை...”

“பழகினால் போகுது. வாங்கிக்குடி...”

சிரிசேன எவ்வளவோ மறுத்துப் பார்த்தான். முடியவில்லை- அவன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான், கால்கள் இடறின. தலை சுற்றியது. வயிற்றில் ஏதேதோ சங்கடங்கள். வயல் வெளியில் நடந்த போது தலை சுற்றியது.

சோமா...சோமா...என்று அரற்றியபடி நடந்தான். இரண்டு முன்றிடங்களில் தட்டுத் தடுமாறி விழுந்து எழுந்து நடந்தான். என்னை ஏமாற்றிப் போட்டாய்? ஏமாற்றிப் போட்டாய்?

எப்படி வீட்டிற்கு வந்து கட்டிலில் விழுந்தான் என்பது அவனுக்கு நினைவில்லை.

இருபத்தைந்து

இனிமையான இரவு. சோமாவை மெதுவாக அணைத்தான், செல்லத்துரை.

“சோமா...”

“என்ன?”

“சோமா...”

“என்ன...என்ன?”

“எனக்கு நம்ப முடியாமல் இருக்கிறது, சோமா...”

“எதை?”

“எங்கோ பிறந்து வளர்ந்த நீ, இப்போது என் சொந்தமாக என் கரங்களில் கிடப்பதை...”

அவள் நளினமாகச் சிரித்தாள்,

“ஏன் நம்ப முடியவில்லையாம்?”

“இந்தக் கிராமத்தின் அழகுத் தேவதை நீ சிரிசேன போன்ற...”

அவள் க்ரம் அவன் வாயை முடியது.

“அந்தக் கதை வேண்டாம். எனக்கு உங்களைப் பிடித்துக் கொண்டது. அவ்வளவுதான்.”

“சோமா...சிரிசேனவின் பிடியில் இருந்து விடுபட்ட நீ ஓடி வந்து என் மார்பில் புகுந்ததை இப்போது நினைத்தாலும் கனவு போல இருக்கிறது...”

“சிரிசேன என் கையை விடாதிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?”

செல்லத்துரை சிரித்தான்.

“சிரிசேனவிற்கு நல்ல காலம்!” என்றாள் சோமா.

“சோமா, நீ ஏன் என்னை விரும்பினாய்?”

“எனக்கு அதற்குப் பதில் தெரியாது. இதென்ன கேள்வி? விசர்...”

செல்லத்துரை அவள் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

“ஒரு தமிழனுடன் நீ எப்படி...?”

“விசர் பேச்சு.....தமிழும் சிங்களமும் தான். நான் பெண். நீங்கள் ஆண். அவ்வளவு போதும்.”

அவர்கள் இருவரிடையேயும் நீண்ட நேரம் பேச்சுத்தடைப்பட்டது. சோமாவின் வெட்கச் சிரிப்பும் செல்லத்துரையின் ஆசை அணைப்பும் அங்கு இடம்பெற்றன.

“மீனாவுக்கும் மாணிக்கம் அண்ணைக்கும் கெதியில் கலியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும்...”

“மச்சாளைப்பற்றி இப்போதே கவலைப்படத் தொடங்கி விட்டாய். அவர்களின் கலியாணம்தான் முதலில் நடக்கிறது என்றிருந்தது. நாங்கள் முந்திக் கொண்டோம்!” என்று செல்லத்துரை அவள் முக்கை அழுத்திப் பிடித்தான்.

“ஆ...விடுங்கள். வலிக்குது”

“இதுதான் வலிக்குதா?”

அவள் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய், தெரியுமா, சோமா, நான் சுத்தக் கறுப்பு. நீ செந்தாமரை போல...”

“ஐய...”

“நமக்குப் பிறக்கிறது சிவப்பா இருக்குமா, உன்னைப்போல. அல்லது என்னைப் போல...”

“பெரிய ஆசைதான்... உங்களைப் போலத்தான் இருக்கு மாம்...”

தூரத்தில் நரியொன்றின் ஊளை எழுந்தது.

இருபத்தாறு

பட்டுமாங்குளத்தைப் பஸ் வந்தடைந்தபோது, காடுக ளுக்கு அப்பால் சூரியன் சரியத் தொடங்கியிருந்தான். பட்டினத் துக்குப் போய் வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி வந்தவர்களிலும் பார்க்க, அக்கிராமத்தின் இரவுத் தேவைக்காக கைப்பைக்குள் சாராயப் போத்தல்களைத் திணித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள்தாம் அதிகம். சட்டம் அனுமதித்த இரண்டு போத் தல்கள் கையில் தொங்கிய மூங்கில் கூடைக்குள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கலகலத்தன. மேலதிகப் போத்தல்கள் தலையில் தூக்கி வைத்த சாக்கு மூடைகளுள் முடங்கிக் கிடந்தன.

பன்னிரண்டுபேர் அப்பஸ்சில் இருந்து இறங்கினர். அவர்க ளில் ஆக இருவர் மட்டும்தான் தள்ளாடாமல் திடமாகக் கால் களை நிலத்தில் பதித்தவர்கள்.

ஒருவர் ஜயரத்ன முதலாளி. மற்றவன் செல்லத்துரை. இரு வரும் தங்கள் கிராமத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

அவர்கள் குளக்கட்டில் ஏறிச் செல்வதைக் கண்ட பியசிறி யும் ஜயலத்தும் வெறுப்புடன் பார்த்தனர்.

ஒரே சீரான தாள லயத்துடன் இறகுகளை வீசியபடி நீர்க் காகக் கூட்டமொன்று கிழக்கிலிருந்து மேற்குத் திசை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. அவற்றின் இறகொலி கேட்டுச் செல்லத்துரை வானத்தைப் பார்த்தான்.

“இந்தப் பறவைகளுக்குத்தான் எத்தனை ஒற்றுமைபார், புத்தா, மனிதன்தான் தன் மனம் போனபடி நடந்து அழிஞ்சு போறான். ஒற்றுமையில்லை. கட்டுப்பாட்டில்லை. அண்ணனும் தம்பியும் அடித்துக் கொள்கிறார்கள். மச்சானும் மச்சானும் வெட்டிக் கொள்கிறார்கள். அதைவிட எங்களுக்குள்தான் எத்

தனை வேற்றுமைகள்? நீ தமிழன்... நான் சிங்களவன். அவன் முஸ்லீம்... அவன் இந்தியாக்காரன்... அப்பப்பா, எத்தனை பாடு பாடு! இதெல்லாம் நமக்குத் தேவையா?" ஜயரத்ன முதலாளி பேசத் தொடங்கினால் சுவையாகப் பேசுவார். பேசுகிற விஷயங்களிலும் உண்மைகள் நிறைந்திருக்கும்.

"எனக்கும் தான் இந்தப் பாடுபாடுகள் பிடிக்கவில்லை" என்றான் செல்லத்துரை.

"எல்லாருக்கும் வயிறாறச் சாப்பாடு கிடைக்க வேண்டும் மானத்தை மறைக்க உடுபுடவை கிடைக்க வேண்டும். நிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்க ஒரு வீடு இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு, தான் ஒரு மனிதனின் தேவைகள் இதையெல்லாம் சரிவரக் கொடுக்க முடியாததால்தான் அரசியல் அயோக்கியர்கள் இன வேறுபாடு பேசுகிறார்கள்..."

ஜயரத்ன முதலாளி எதனை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார் என்பதைச் செல்லத்துரை புரிந்து கொண்டான். மதுவாச்சியில் அவர்கள் நின்றபோது, பஸ் நிலையத்திற்கு அருகில் ஒரு அரசியல் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் பேசிய அரசியல்வாதி உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய்ப் பேச்சுக்களை உதிர்த்தார். அவர் சிங்களத்தில் பேசியதைச் செல்லத்துரையால் புரிந்து கொள்வது கடினமல்ல.

"...இது எங்கள் நாடு. அபே ரட்ட. இதில் வந்தேறிய மாற்றான்கள் நம்மைச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள். தென்னிலங்கையில் சுருட்டுக்கடையையும் சிறுகடையையும் வைத்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் எங்கள் பணத்தை வடக்கே கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர்கள் மாடி வீடுகளில் வாழ, நாங்கள் இந்த நாட்டின் ஒரேயொரு உரிமையுள்ள இனமான சிங்கள மக்கள் இன்னும் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருகின்றோம். ஏன் இந்த நிலை? ஸ்ரீலங்காவின் உயர்ப்பதவிகள் எல்லாம் தமிழர் கைகளில். நாங்கள் அவர்கள் கீழ் வேலை செய்யும் பியோனர்கள். இந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்பட்டு..." அவருடைய பேச்சிற்கு மக்கள் கரகோசம் செய்தார்கள். தங்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் தமிழர்கள் தாம் காரணம் என்பது போலக் கரகோசம் செய்தார்கள்.

"தெமுளு பண்டிகளைத் துரத்தியடிக்க வேண்டும்!" பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்த சில கடையார்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஐயரத்தன முதலாளி செல்லத்துரையின் தோளில் கரம்பதித் தார்.

“புத்தா! இந்தப் பேச்சுக்களைப் பெரிது படுத்தாதே, இன வாதம் அரசியலில் ஜெயிக்க சலபமான வழி. இனம், மதம் என்று மக்களின் உணர்ச்சிகளைக் கிளறிவிட்டு பாராளுமன்றச் சீற்று களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அவர்கள் எப்போதும் கவன மாக இருப்பார்கள். அடிபடுகிறது நாங்கள் தான். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக இங்கே சிங்களவரும் தமிழரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வரலாறு சரிவரப் புரியவில்லை. இந்த மக்கள் இப்படித்தான், புத்தா. தென்னை மரத்தில் வந்து இருந்த காகம்தான் எங்கள் வறுமைக்குக் காரணம் என்று ஒரு அரசி யல்வாதி சொன்னால் மக்கள் எல்லாரும் நம்பிக் காகத்தை அழிக் கப் புறப்பட்டு விடுவார்கள்...”

செல்லத்துரை எதுவும் பேசவில்லை. மருதங்குழிக் கிராமத் தில் இதுவரை சிங்களவர், தமிழர் என்ற வேறுபாடு தோன்றி யதில்லை.

“புத்தா, இந்த மருதங்குழி கிராமத்தில் முதன்முதல் குடியேறி இக்கிராமத்தை உருவாக்கியவர் உன்பாட்டன் சதாசிவத் தார் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அதன் பிறகுதான் என் தந்தை அநுராதபுரத்தில் இருந்து வந்து குடியேறினார்.”

“சொல்லுங்கள்...” என்றான் செல்லத்துரை. அவர் சொன்னார்.

இருபத்தேழு

யா

ழிப்பாணக் குடாநாட்டின் ஒரு கோடிப்புறக் கிராமத் தில் பிறந்த சதாசிவம், தனக்கென ஒரு நிலத்தைத் தேடி வன்னிப் பகுதிக்கு வந்தார். அவர் எதிர் பார்த்ததுபோல வன்னிப் பகுதியில் சலபமாக ஒரு காணியை அவரால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, கன்னிக் காடுகள் அடர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் அங்கு உண்மையான விவசாயிக்காகக் காத்திருந்தும் அவற்றை அடைவதற்கு அங்கும் மனிதர்கள் தடையாக இருந்தார்கள்,

எத்தனை தடைகள்? பகல் வேளைகளில் பலரின் கமங்களில் கூவிக்கு வேலை செய்தார். மாலை வேளைகளில் காட்டுக் கத்

தியும் கையுமாகத் தக்க காட்டுக்காணி தேடிக் காடு மேடெல்லாம் அலைந்தார். ஒரு காணி வேண்டும். சொந்தமாக ஒரு நிலம் வேண்டும்.

முதலில் ஒரு காட்டினை அவர் தெரிந்து வெட்டத் தொடங்கினார்.

“இது என் உறுதிக்காணி...” என்று உறுதியும் கையுமாக ஒருவர் வந்தார். துணைக்கு கிராம விதானையாகும் வந்தார்.

“கண்டபடி காட்டை வெட்டாதை. கவன்மேன்ற ஏஜன்டிற்கு எழுதிக்கேள். பிறகு வெட்டு.”

அவர் அரசாங்க அதிபருக்குக் காணி கேட்டு ஒரு விண்ணப்பத்தை அனுப்பி வைத்தார்.

அவருடைய விண்ணப்பத்தைப் பார்க்க அவருக்கு எங்கே நேரமிருக்கிறது?

அவர் பதிலிற்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்தார் முதலில்தான் தெரிவு செய்து வெட்ட முயன்ற காணியை இன்னொருவன் விதானையாரின் அனுசரணையுடன் வெட்டிக் குடியேறியதாக அறிந்தார். அவருக்கு உலகத்தின் சின்னத் தனங்கள் புரியத் தொடங்கின.

“உத்தரவு எடுத்து நீ காடு வெட்டிவந்தாவது? அடாத்தா வெட்டு, சதாசிவம்!” என்றார் ஒருவர். மீண்டும் காடுதேடி அலைந்தார் சதாசிவம்.

ஒரு பாழடைந்த குளத்தின் கீழ்க் காணி ஒன்றைத் தெரிந்து காடழிக்கத் தொடங்கினார். செம்மண் களித்தரை. காடழித்துத் தீயிட வேண்டியதுதான் பாக்கி. ஊவாது உழைப்பை எவ்மாதிரிப் பறித்துக் கொள்வது போல அநீகாரிகள் ஓடிவந்தனர். பலன்...?

உத்தரவில்லாமல் காடுவெட்டிய குற்றத்திற்காக அவர் ஒரு வாரம் சிறையில் இருக்க நேரிட்டது. சிறையிலிருந்து மீண்ட சதாசிவம் வாடிப் போகவில்லை. அவரது உள்ளத்தில் வைராக் கியம். காணியுள்ளருவக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் தான் சட்டம் துணை நிற்கிறது. மக்களே இல்லாத இடத்திற்கு ஓடிப் போய் விட வேண்டும். எல்லாரும் ஏமாற்றுக்காரர்கள். ஏழைகளை வாழ விடாதவர்கள்.

அவர் முடிவு செய்து விட்டார்—ஒரு கிராமமும் இல்லாத காட்டில் காணி தேடிக் குடியேறுவதென்று.

ஜயரத்ன முதலாளி தொடர்ந்தார்:

“...சதாசிவத்தார் காட்டு மாங்குளத்திற்கு வந்தார். அப் போது மருதங்குழி அடர்ந்தகாடு. யானைக்காடு. நான் நினைக்கிறேன். புத்தா. நூற்றாண்டுகளாக இங்கே மனிதரின் காலடியே பட்டிருக்காது என்று. மருதங்குழி குளத்தைச் சதாசிவத்தார் அடர்ந்த காட்டுக்குள் கண்டுபிடித்தார். குளத்தின் அளவு, மண்ணின் தன்மை இரண்டும் அவருக்கு திருப்தியைத் தந்தன. நடுக் காட்டில் யானைக்கு மத்தியில் காடு வெட்டிக் குடியேற முடிவு செய்தார். தடுப்பார் எவருமில்லை...

“...ஒருநாள் என் தாத்தா (தந்தை) இக்காட்டிற்குள் வேட்டைக்கு வந்தார். நடுக்காட்டில் தன்னத் தனியாக ஒரு புலவத் தோட்டம்...காட்டு வேலி போட்டு எல்லையிடப்பட்ட புலவு. மேட்டில் கட்டிய சிறு குடிலில் சதாசிவத்தார் அமர்ந்திருந்தார் புலவெல்லாம் சோளக் கதிரும்...நெல் மணிகளும்... காய்கறிகளும் சொரிந்து கிடந்தன, புதுக்காட்டு மண். சதாசிவத்தாரின் புலவில் காய்த்திருந்த மிளகாய் ஒவ்வொன்றும் ஜந்தங்குல நீளமிருந்தது. தாத்தா அந்த அதிசயத்தைக் கண்டு வியந்து போய் நின்று விட்டார். எவ்வளவு துணிவு... எவ்வளவு முயற்சி? அன்று தான் சதாசிவத்தாருக்கும் என் தாத்தாவிற்கும் நட்பு ஏற்பட்டது.

„என் தாத்தாவும் சதாசிவத்தாருக்கு அருகில் காடு வெட்டி குடியேறினார். தாத்தாவின் குடியேற்றம் மருதங்குழியின் கதவுகளை அகலத் திறந்து விட்டது. அருவியாற்றின் கரையில் சிங்களக் கிராமங்களுக்கும் தமிழ்க் கிராமங்களுக்கும் நடுவில் மருதங்குழி இருந்ததால் இருபகுதி மக்களும் இங்கு குடியேறினர். கிராமம் வெகு வேகமாக வளர்ந்தது அவர்கள் இருவரும் உருவாக்கிய கிராமத்தில் நாங்கள் இன்று வாழ்கிறோம், புத்தா, உனக்கு உன் பாட்டனைத் தெரியாது, எனக்குத் தெரியும். என்வ கம்பீரமான தோற்றம் தெரியுமா? நானும் உன் தந்தையும் இணைபிரியாத நண்பர்கள்... இக் கிராமத்தில் சிங்களவர்களும் தமிழர் என்று ஒரு சிறு பிரச்சனைகூட வந்ததில்லை. அப்படியொரு பிரச்சினை இருப்பதாகக்கூட எங்களுக்குத் தெரியாது, நாங்கள் எல்லோரும் மருதங்குழி மக்கள். அவ்வளவுதான்”

செல்லத்துரை ஜயரத்ன முதலாளியை அன்புடன் பார்த்தான்.

“எங்கள் கிராமத்தில் அமைதி ஒரு போதும் குலையக்கூடாது புத்தா...”

கிராமத்திற்குள் அவர்கள் நுழைந்தார்கள்.

கிரிசேன குடித்துவிட்டுப் பாதையில் கிடந்தானாம். கிடைப் புலி தூக்கி வந்து மடுவத்தில் கிடத்தி இருந்தான். ஜயரத்ன முதன் முதல் மகனின் புதிய போச்சைக் கண்டார். பெற்ற வயிறு பெருந் தீப் பற்றியது. அப்படியே தளர்ந்து கதிரையில் சாய்ந்தார்.

புத்தா! நீ ஏன் இதைப் பழகினாய்?

இருபத்தெட்டு

ஒளக்கட்டுப் பாதையில் செல்லத்துரை ஏறி நடந்தான். அவன் இதயத்தில் காட்டு மாங்குளத்தில் சற்று முன்னர் நிகழ்ந்த சம்பவம் கொந்தளிப்பைத் தந்தது. கடைக்காரச் சுப்பிரமணியம் அவனிடம் சொன்னார்:

“லெக்சன் முடிந்ததும் 1958 போல சிங்கள - தமிழ் இனக் கலவரம் வரும் போல இருக்குது. இவங்க கதையள் அப்படியிருக்குது, செல்லத்துரை.”

“இனிமேல் அப்படி வர இடமில்லை...” என்றான் செல்லத்துரை.

“அப்படிச் சொல்லவியலாது. சில காதையர்கள் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். எங்கட ஆக்கள் என்று கொழும்பு காலி முகத்திடலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போய் அடி வாங்கினாங்களோ அண்டைக்கே இவங்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அடிச்சால் தமிழன் திருப்பி அடிக்கமாட்டான் என்று.”

அவன் அதற்குப் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தான். கடைத் தெருவில் பியசிரியும் ஜயலத்தும் நின்றிருந்தார்கள். அவனைக் கண்டதும் காறித் துப்பினார்கள்.

செல்லத்துரை பதிலுக்குக் காறித் துப்பினான். முகத்தில் பட்டதுபோல் அவர்கள் இருவரும் துடித்துப் போனார்கள்.

“தமிழ்நாடு கேட்கினமாம். கெதியில் அங்கேயே அனுப்பிவிட வேண்டும்!” என்றான் பியசிறி, கோபத்துடன்,

“தமிழ்நாடு...பனங்கொட்டையன்...” என்று தூஷணையாகத் திட்டினான் ஜயலத்.

செல்லத்துரை அவற்றைக் கவனியாமல் நடந்தான்.

அவன் குளக்கட்டில் ஏறியபோது, குறுக்கு வழியால் பிய சிறியும் ஜயலத்தும் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள்.

சோமா தாயாகப் போகிறாள். இரண்டு மாதங்கள். அவளுக்குப் பிடித்தமான தொதல் வாங்கிக் கொண்டு போகிறாள், அவள் நினைவு வந்ததும் அவன் கடைத்தெரு நிகழ்ச்சிகளை மறந்து போனான்.

“சோமா! பிறப்பது உன்னைப் போல பெட்டையாக இருக்க வேண்டும்...”

“ஐயையோ வேண்டாம். நான் ஒருத்தி பிறந்தே படுகிறபாடு போதும். பிறக்கிறது உங்களைப் போல அழகா கறுப்பா பொடியனாகப் பிறக்க வேண்டும்!” என்று கூறிவிட்டுச் சோமா சிரித்தாள்.

அவள் சிரிக்கும் போதுதான் எவ்வளவு அழகு?

பிறக்கப் போவது மகனா? மகளா?

அவன்காட்டுப்பாதையில் நடந்தான். ஒரு திருப்பத்தில் அவன் தலையில் பொத்தென ஏதோ விழுந்தது அவன் அப்படியே நிலை குலைந்து விழுந்தான். கண்கள் மின்னின.

அவன் விழுந்ததும் பியசிறியும் ஜயலத்தும் அவனைப் பொல் வினால் தாக்கினார்கள்.

அவனுக்கு நினைவு தப்பத் தொடங்கியது. அப்போது—

“டேய்!” என்று கத்தியபடி மாணிக்கம் ஓடிவந்தான். பிய சிறியும் ஜயலத்தும் காட்டிற்குள் புகுந்து மறைந்தார்கள் மாணிக்கம் ஓடிவந்து செல்லத்துரையைத் தூக்கினான். அவனுக்கு நினைவு தப்பிக் கொண்டிருந்தது.

சோமா! சோமா!

இருபத்தொன்பது

சரிசேனவின் இதயம் ஏமாற்றத்தை தாங்க முடியாமல் அழுதது. கேவலம் விரும்பிய ஒரு பெண்ணை அடைய முடியவில்லை. அவளை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. எந்நேரத்திலும் சோமா அவன் உள்ளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அவள் அழகு அவனைப் பித்துக்கொள்ள வைத்தது. அவனுக்குச் சோமா வேண்டும். என்ன விலை கொடுத்தாவது அவனை அடைந்தே தீரவேண்டும்.

செல்லத்துரை தூக்கப்பட்ட சம்பவம் அவனுக்கு உடன் தெரிந்தது. பியசிறி மறுநாளே வந்து அதற்கான பணத்தை வாங்கிச் சென்றான். செல்லத்துரை மதவாச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். பதினைந்து நாட்களாகின்றன.

அபாய கட்டத்தைத் தாண்டி விட்டான் என்று கேள்வி, பியசிறியும் ஐயலத்தும் பொலிசை ஒரு மாதிரிச் சமாளித்து விட்டார்கள் என்றும் கேள்வி.

சோமா...அவனைச் சந்திக்க வேண்டும். பேசவேண்டும்.

சோமா குளித்து விட்டு வரும்போது அதே தனிமைப் பாதையில் சிரிசேன அவள் எதிரில் நின்றிருந்தான். சோமாவதி அவனைக் கண்டதும் திகைத்துப் போய் நின்றவிட்டாள். இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

“சோமா.”

அவள் அவனைக் கடந்து செல்ல முயன்றாள்.

“சோமா, நீ இன்னுமா இரங்கவில்லை?”

“மாத்தயா, நான் கலியாணமானவன். இன்னொருத்தரின் உடமை.”

“சோமா, என்னால் உன்னை மறக்கவே முடியவில்லை.”

“கெதியில் ஒரு கலியாணம் செய்து கெள்ளளுங்கோ, மாத்தயா. எல்லாம் சரியாகிவிடும்.”

“எனக்கு இனியொரு கலியாணமா? நீயில்லாத வாழ்வு சோமா, ஏன் என்னை இப்படி வெறுக்கிறாய்?”

“என் குடும்பத்தை அழிக்கிறது என்றே முடிவு கட்டி விட்டியளா, மாத்தயா? அவரை ஆக்களை வைத்து அடித்துப் போட்டும் உங்கள் இதயம் திருப்திப்படவில்லையா?”

சிரிசேன வியப்புடன் அவளைப்பார்த்தான்.

“செல்லத்துரையை நானா?...”

“எல்லோருக்கும் தெரியும்...எங்கள் பாதையில் தயவு செய்து குறுக்கிடாதீர்கள், மாத்தயா, எங்களை நிம்மதியாக வாழவிடுங்கள்.”

சிரிசேன அவளை ஆசைதீரப் பார்த்தான். அவன் கண்களில் வெறி.

“உன்னை மறக்கத்தான் முயற்சிக்கிறேன். முடியவில்லை சோமா மறக்க முயல உன் நினைவு ஆழமாகிக் கொண்டே போகிறது. உன்னை இமந்த அந்தப் பேரிழப்பை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. சோமா, ஒரேயொருக்கா ஒமென்றுசொல் ஒரேயொரு தரம், எல்லாவற்றையும் நான் மறந்து விடுவேன். பின்னர் உன்பாதையில் குறுக்கிடவே மாட்டேன்.”

அவள் அடிபட்ட புலியாகச் சீறினாள்.

“விசர்க்கதை பேசாதீங்க. பண்பு கெட்டதனமாகப் பிசக்த வேண்டாம். விடுங்க வழியை. இல்லாட்டில் கூச்சல் போடுவேன்”

சிரிசேன அவளை அடங்கா வெறியுடன் பார்த்தான். கவியாணத்தின் பின்னர் அவள் இன்னமும் புரித்து அழக பெயர்ந்திருந்தாள். அவன் கண்களில் கொப்பளித்த காம வெறியைச் சோமா கண்டாள்.

“சோமா, எனக்காக இரங்கமாட்டாயா?”

“விடுங்க வழியை...” அவனைத் தள்ளிக் கொண்டு அவள் தடக்க முயன்றாள். அவன் அவள் கரத்தைப் பற்றித் தன்னுடன் அணைக்க முயன்றான்.

“விட்டா கையை...” என்று அவள் சீறிய சீறலில் சிரிசேனவின் கரம் பட்டென விட்டது.

அவள் புலியாக நின்றிருந்தாள்.

“இனி என்வாழ்வில் குறுக்கிட்டே, இன்றைக்குச் சொல்லுகிறேன். சிரிசேன, என் புரியனைக் கொண்டு வெட்டிப் போட்டு நான் விதவையாக இருக்கவும் தயங்கமாட்டேன். ஞாபகம் வைத்துக் கொள்.”

அவள் விரைந்து ஓடிச் சென்றாள். சிரிசேன அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றிருந்தான்.

சோமாவின் வார்த்தைகளைக் கிரகிக்க அவனுக்கு வெகு நேரம் எடுத்தது.

முடியாது

1977

ஆகஸ்ட் 19. மருதங்குழிக் கிராமத்தில் சிங்களவரின் மத்தியில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. இலங்கையெங்கனும் தமிழருக்கு எதிராகச் சிங்களக் காதையர் பலரால் கட்டவிழ்த்து

விடப்பட்ட இனக் கலவரத்தின் எதிரொலி மருதங்குழியிலும் எதிரொலித்தது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் ஆமத்துறுமாரை வெட்டிக் கொன்று விட்டார்களாம்.”

“சிங்களப் பெண்களைச் சுவருடன் ஆணியால் அறைந்து விட்டார்களாம்.”

“சிங்கள பிள்ளைகளை வெட்டி மீன் பெட்டிகளில் அடைத்துச் சிங்களக் கிராமம் ஒவ்வொன்றிற்கும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்களாம்.”

தமிழருக்கு எதிரான வதந்திகள் சிறகடித்துப் பறந்தன.

கிராமமக்கள் ஜயரத்ன முதலாளியின் வீட்டில் கூடினர். அவர் இந்த வதந்திகளைப் பலமாக மறுத்தார்.

“தமிழர்கள் இப்படியான கேவலமான செயல்களை ஒரு போதும் செய்ய மாட்டார்கள். தங்கள் உயிர் போகிறதென்றால் கூட இப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டார்கள், இது வதந்தி.”

அவர் சொல்வதை மருதங்குழி மக்களில் பலர் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

“எங்கே என்ன நடந்தாலும் இந்தக் கிராமத்தில் எதுவும் நடக்கக் கூடாது. இக்கிராமத்தில் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் தமிழரும் சிங்களவர்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். அந்த ஒற்றுமை குலையக் கூடாது..”

சிரிசேன இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்த முயன்றான்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த அத்தனை சிங்களப் பெண்களும் தமிழரால் கற்பழிக்கப்பட்டு விட்டனராம்.”

அக்கிராமத்திற்கு அடிக்கடி பிறவிடத்துச் செய்திகள் வந்து சேர்ந்தன.

மதவாச்சியிலுள்ள தமிழ்க் கடைகள் யாவும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன.

தமிழர்கள் அடித்துத் துரத்தப்பட்டார்கள்.

காட்டு மாங்குளத்திலிருந்த அத்தனை தமிழ்க் கடைகளும் கொள்ளையிடப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. புஞ்சிபண்டா பியசிறி, ஜயலத் ஆகியோர் முன்னணியில் நின்று இவற்றைச் செய்து முடித்தனர். அங்கிருந்த தமிழ் மக்கள் வவுனியாவிற்கு ஓடிச் சென்றனர்.

மருதங்குழிக் கிராமத்தில் இருந்த தமிழ் மக்கள் தங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று பயந்திருந்தனர்.

“இங்கே எதுவும் நடக்காது. நாங்க இங்கே பிறந்து வாழ் பவர்கள். எங்களுக்கு யாழ்ப்பாணமே தெரியாது. இங்குள்ள சிங்கள மக்கள் எங்களுக்கு எதிராகக் கிளம்பமாட்டார்கள். லொசு மாத்தயா அதற்கு ஒரு போதும் இடமளிக்கமாட்டார்!” என்றான் செல்லத்துரை.

உண்மையில் மருதங்குழிச் சிங்கள மக்கள் கலவரத்தில் ஈடு படவில்லை. ஆனால் அன்று மாலை ஒரு செய்தி கிராமத்தில் பரவியது.

காட்டு மாங்குளத்தில் இருந்து சிங்களக் காதையர்கள் மரு தங்குழிக்கு வருகிறார்கள்.

பிரச்சினையின் வடிவம் புரிந்தது.

“அப்படி வந்தால் அதற்காக நாங்கள் ஒருத்தரும் இக்கிரா மத்தை விட்டு ஓடக்கூடாது சாக நேர்ந்தால் எல்லாரும் சா வோம். அதற்குள் வருகிறவங்களையும் அழித்து விட்டு...” என் றான் செல்லத்துரை. புஞ்சிபண்டா இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தாதுவிட மாட்டார். பியசிறி, ஜயலத் காதையர் கூட்டம் நிச்சயம் வராது விடாது.

அக்கிராமத்துத் தமிழ் மக்கள் அத்தனை பேரும் ஜயரத்ன முதலாளி வீட்டில் குழுமினர்.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நாங்கள் உங்க ளுடன் சாவோம். நீங்கள் அழிகிறதென்றால் உங்களில் ஒருத் தர் கை வைக்கவிட மாட்டேன். பயப்படாதீர்கள்!” என்றார். ஜயரத்ன.

“வரட்டும் முதுகெலும்பு முறித்து அனுப்புவோம்!” என் றான் கொடிப்புலி.

அக்கிராமத்துச் சிங்கள மக்கள் பலர் அவர்களுக்குப் பாது காப்பு அளிக்க முன் வந்தனர்.

ஜயரத்ன தன்வீட்டில் அக்கிராமத் தமிழ் மக்களுக்கு அடைக் கலம் அளித்தார்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்ததுபோல அன்றிரவு காட்டுமாங்குளத்தி லிருந்து ஐம்பது காதையர்கள் வந்தனர். அலவாங்குகள்... துவக்குகள்... கத்திகள்... பொல்லுகள்... பியசிறியும் ஜயலத்தும் தலைமை தாங்கி வந்தனர்.

“சிங்கள யட்டஜயவேவ! சிங்கள ரட்டட்ட ஜயவேவ!” என்று கோஷமிட்ப்படி வந்தனர். அவர்கள் நேராக ஜயரத்ன முதலாளி வீட்டிற்கே வந்தனர்.

“தெழுமு பண்டியன் எல்லோரையும் வெளியில் விட்டிட வேண்டும். நாங்கள் அவங்கள் எல்லோரையும் அழிச்சிட்டுத்தான் போவோம்” என்றான் பியசிறி.

“டேய் பியசிறி...” என்று கர்ச்சித்தார் ஜயரத்ன “உங்களை நான் எச்சரிக்கிறேன். உடன் இங்கிருந்து போய்விட வேண்டும்.”

“நீர் ஒரு பெளத்தன், யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களவர்களை வெட்டி பார்சல் பண்ணி அனுப்பி இருக்கிறார்கள்” என்றான் ஜயலத்.

“அப்படி வெறிபிடித்துத் தமிழர் அலையவில்லை.”

“மாத்தயா நீங்கள் எங்களைத் தடுத்தால் உங்கள் எல்லோரையும் அழித்து விட்டுத்தான் போவோம்... ஜாக்கிரதை...” என்றான் பியசிறி “எங்கள் வழியில் குறுக்கிடவேண்டாம்.”

“அதைச் செய்பார்ப்போம்...” என்றபடி கொடிப்புலி துவக் குடன் முன்வந்தான்.

“சிங்களயட்ட ஜயவேவ. சிங்களரட்டட்ட ஜயவேவ... செல்வத்துரையின் வீட்டைக் கொளுத்துங்கடா!” என்றான் பியசிறி.

“நில்” என்றார் ஜயரத்ன; “இப்ப நீங்க போகப்போறியளா, இல்லையா?”

“முடியாது...”

ஜயரத்ன முதலாளி கொடிப்புலியிடம் இருந்து துவக்கை வாங்கிக் கொண்டார்.

“இன்னும் ஐந்து நிமிடம் அவகாசம் தருகிறேன். ஒடிவிட வேண்டும்!”

ஜயரத்ன துவக்கை எடுத்ததும் தான் அவர்களுக்குத் தங்கள் நிலை புரிந்தது. ஜயரத்ன வீட்டில் பலர் ஆயத்தமாக நிற்பதைக் கண்டனர்.

ஆகாயத்தை நோக்கி ஒரு வெடி வெடித்தது.

பியசிறி தன்னுடன் வந்த கூட்டத்தைப் பார்த்தான்.

“மாத்தயா, பிறகு நீங்கள் கவலைப்படுவீர்கள்... இதற்காக”

“போங்கடா...நாய்களே...” என்று கத்தினார் ஜயரத்ன.

பியசிறி தன்னை மறந்தவனாக ஜயரத்ன முதலாளியின் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

சிரிசேனவின் கரம் எப்படிப் பியசிறியின் மூக்கில் பதிந்தது என்று தெரியவில்லை. பியசிறியின் மூக்கிலிருந்து இரத்தம் கொட்டியது.

“டேய் சிங்கோ... ரணவீர, கொடிப்புலி, சில்வா...என்னடா பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். கொள்ளைக் கூட்டம் கிராமத்துக்கை புகுந்திருக்கிறது. அடித்துத் துரத்துங்கடா...” என்று சத்தமிட்டார் ஜயரத்ன முதலாளி

கொடிப்புலி கரத்திலிருந்த கம்பை வீசத் தொடங்கினான். பியசிறியின் மண்டையும் ஜயலத்தின் மண்டையும் நொறுங்கின கிராமம் அவர்கள் மேல் பாய்ந்தது போல இருந்தது. கற்கள் பறந்தன

அவர்கள் ஓடத் தொடங்கினர்.

இப்படிச் கிராமமே தங்களுக்கு எதிராக வரும் என அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“புத்தன் அன்பைப் போதித்த நாட்டில் இப்படிச் சில காடையர்கள் இனவெறி கொண்டு கிரிவதைக் காண வெட்கப்படுகிறேன். புத்தா, பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்கள் இனவெறி பிடித்தவர்கள் அல்லர். தமிழில் சொல்லுவீர்களே ஒரு குடம் பாலிற்கு ஒரு துளி விசமென, அப்படித்தான்.”

செல்லத்துரை ஜயரத்ன முதலாளியை நன்றியுடன் பார்த்தான்

முப்பத்தொன்று

மருதங்குழிக் கிராமத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சல் குளம் ஒருதடவை முட்டி வழிந்தோடியது. வயல்கள் விளைந்து அறுவடையாயின.

சிரிசேன இப்போது அதிகமாகக் குடித்தான்: ஓயாமல் குடித்தான். அவன் இப்படிச் குடித்துச் சீரழிவதைக் கண்டு சோமா அவனுக்காக இரக்கப்பட்டான். குடித்து விட்டுச் சிரிசேன ஒழுங்கைகளில் விழுந்து கிடக்கவும் தலைப்பட்டான். தந்தையின் கண்டிப்பு வார்த்தைகள் பயனற்றுப் போயின.

மீனாவிற்கும் மாணிக்கத்திற்கும் திருமணம் நடந்தேறியதால் அவர்கள் செல்லத்துரையின் வீட்டில் குடியேறினர். செல்லத்துரையும் சோமாவும் வேறொரு புலவில் புதிதாகக் கொட்டில் அமைத்துக் கொண்டு தனியே குடியேறிவிட்டனர்.

சோமா தன் ஆறமாதக் குழந்தையைத் தூளியில் இட்டு ஆட்டி நீத்திரையாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். செல்லத்துரை வீட்டில் இல்லை. இரவிரவாகச் சூட்டிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காகச் சென்றிருந்தான்.

தூளியில் கிடந்த மகனைப் பார்த்தாள். தந்தையைப்போல அவன் இல்லை; அவளைப் போல அழகு.

யாரோ குடிசை வாசலில் நிற்பதுபோன்ற பிரமை; அவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

—சிரிசேன,

வெறியில் அவன் உடல் தள்ளாடியது.

“பயப்படாதே சோமா. நான் உன்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்.”

“போயிருங்க...” என்று சோமா பயத்தில் கத்தினாள்.

“போறன்... உன்னை என்னால் மறக்க முடியவில்லையே சோமா? நான் என்ன செய்வேன்? நீ இல்லாத வாழ்வின் வெறுமை ஒவ்வொரு கணமும் என்னை அரித்து அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒருக்கா... ஒரே ஒரு தரம்... பிறகு நான் அதோடு திருப்திப்பட்டிருவேன். உன் வழியில் குறுக்கிடவே மாட்டேன். வா சோமா... கிட்ட வா...”

அவன் ஆவலுடன் தன் கரங்களை விரித்து அவனை அழைத்தான். அவள் பயத்துடன் விக்கித்து நின்றாள். அவன் கண்கள் கொவ்வைப் பழங்களாகச் சிவந்திருந்தன.

“சோமா... ஏன் என்னை வெறுக்கிறாய்? உனக்காக நான் ஏங்கி ஏங்கி அழிவது தெரியவில்லையா? உன்னால் நான் அழிந்து கொண்டிருக்கிறேன். சோமா.”

அவன் அவளை நோக்கி மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

“போயிரு.. போயிரு...” என்று சோமா கத்தினாள்.

“மாட்டேன், இன்று உன்னை அனுபவிக்காமல் போகமாட்டேன், சோமா. மறுக்காதே எவக்காக இரக்கப்படு சோமா.”

அவன் அவளை எட்டிப் பிடித்து அணைத்தான். அவன் பிடிக்குள் அவள் பலமாகச் சிக்கிக்கொண்டாள். அவன் அவளை பலமாக அணைத்து முத்தமிட முயன்றான்.

“சோமா.. சோமா..”

அவள் தன் பலம் முழுவதையும் பிரயோகித்து அவனைத் தள்ளிவிட்டாள். சிரிசேன தள்ளாடியபடி பின்னால் சரிந்தான்.

சோமா குடிசை மூலையில் சாத்தியிருந்த காட்டுக்கத்தியைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொண்டாள். கரத்தில் கத்தியுடன் காளி போல நிற்கும் அவளைச் சிரிசேன ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“என்னை வெட்டிவிடு, சோமா, உன் கையால் என்னை வெட்டிக் கொன்றுவிடு.. அதையாவது செய்.. உன்கையால் சாகிற பாக்கியமாவது எனக்குக் கிடைக்கட்டும்.”

“போடா வெளியில்...”

அவன் எழுந்தான், குடிசையை விட்டு வெளியே வந்தான் ஏமாற்றம் இருளாகக் கவிந்தது.

“எனக்குக் கிடைக்காத நீ வாழக்கூடாது.”

முப்பத்திரண்டு

வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் செல்லத்துரை, வேட்டைக் குப் புறப்பட்டிருந்தான் அவன் கூடவே கொடிப்புலியும் வந்தான். மல்லத்து ஓயாவை நோக்கி அவர்கள் காட்டின் ஊடாக நடந்தார்கள்.

கனத்த இருள் இல்லை. பிறை ஒளியில் காட்டுப்பாதை. பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. கரடி கிடந்தமடுதான் வேட்டைக்குத் தக்க இடம் எனச் செல்லத்துரை எண்ணிக் கொண்டான்.

காட்டிற்கேயுரிய இரவுச் சத்தங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“என் மாலினி அநியாயமாகச் செத்துப்போனாள்!” என் கொடிப்புலி இருந்தாற்போல, செல்லத்துரை அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனின் வேதனையைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

“நடந்ததை மறந்து நடக்க வேண்டியதைப் பார். கொடிப்புலி.”

“நடக்க வேண்டியது ஒன்றிருக்கிறது. துரை.”

“என்ன?”

“மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணமானவனைக் கண்டு பிடித்துத் ..அவளை ஏமாற்றிக் கெடுத்தவனைச் சண்டு பிடித்து ..அவளையும் மாலினி சென்ற இடத்திற்கே அனுப்ப வேண்டும்!” என்று பற்களைக் கொடிப்புலி நெருமினான்.

செல்லத்துரை வானத்தைப் பார்த்தான். இரவுப் பறவைகள் சில வானில் அலைந்தன.

கொடிப்புலி இன்னமும் மறக்கவில்லை. பழி தீர்க்கக்காதி திருக்கிறான்.

“யார் அவன், துரை?”

“எனக்குத் தெரியவில்லை...” என்றான் செல்லத்துரை பட்டென்று.

அவனுக்கா தெரியாது? அநியாயமாக இருவர் அழிவதை அவன் விரும்பவில்லை.

அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்தனர். அவர்கள் வந்த பாதையில் சில விலங்குகள் சரசரத்தபடி விலகி மறைந்தன. முயல்கள் சில ‘ரோச்சலையிற்’ ஒளிக்குக் கண்கொடுத்தன.

அவர்கள் கரடி கிடந்தமடுவை அடைந்தபோது நள்ளிரவாகியிருந்தது. அந்த மடுவில் நீர் நிறைந்திருந்தது அவர்கள் வெகு நேரம் அம்மடுவின் மறைவில் காத்திருந்தார்கள்.

ஒரு விலங்கும் நீர் குடிக்க வரவில்லை

“நான்கூட வந்த அதிர்ஸ்டம்!” என்றான் கொடிப்புலி.

அப்போது தூரத்தில் யானை ஒன்று அவலமாகப் பிளிறும் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தத்தைத் தொடர்ந்து குட்டி யானை யொன்று கத்தி அழும் சத்தமும் கேட்டது. இவ்விரு ஒலிகளும் அடிச்சடி கேட்கத் தொடங்கின.

செல்லத்துரை கொடிப்புலியை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்

“யானைக் கன்று ஏதோ ஆபத்தில் மாட்டிக் கொண்டது போல இருக்கிறது. அதனால்தான் தாய் யானையும் குட்டியும் மாறி மாறிக் கத்துகின்றன!” என்றான் செல்லத்துரை.

தாய் யானையினதும் கன்றினதும் அவலச்சத்தம் தொடர்ந்து கேட்கத் தொடங்கியது.

“சத்தம் வாற திசையிலிருந்து பார்த்தால் மல்வத்து ஓயா விற்கும் கரடி கிடந்த மடுவிற்கும் இடையில்தான் ஓ. அப் படித்தான் இருக்கும் பெரிமதொரு மரணக்குழி கிடக்கிறது. முப்பது அடி ஆழம் எனக்குத் தெரியும். அதற்குள்ள்தான் குட்டி தவறி விழுந்திருக்க வேண்டும்.”

மாறி மாறித்தாயும் குட்டியும் குரல் தந்தன பரிதாபகரமான ஒலி.

“இனி வேட்டை ஆடியது போலத்தான்: எல்லா விலங்குகளும் வெருட்சியுற்று வெளிவரா. வா போவோம். கொடிப்புலி. போகிற வழியில் முயல் அகப்பட்டால் வெடி வைப்போம். அப்படியே போய் விதானையாருக்குச் செய்தி சொன்னால் அவர் டி. ஆர். ஓவுக்கு அறிவிப்பார். அவர்கள் இந்த யானைக் குட்டியைக் குழியிலிருந்து காப்பாற்ற ஒழுங்கு செய்வினம்.”

“அப்ப நம் பொடிமாத்தயா சிரிசேனவிற்குத்தான் வேலை.”

“ஓம்... அவர்தான் செய்ய வேண்டும்.”

அவர்கள் திரும்பி நடந்தார்கள். வழியில் அவர்களின் வெடிக்கு ஒரு புளுட்டை மான் அகப்பட்டது.

முற்பத்திமுன்று

மீனா, சோமாவைக் கவலையுடன் பார்த்தாள்.

“இவை ஒன்றையும் அண்ணனிடம் சொல்லவில்லையா, சோமா?” என்று மீனா கேட்டாள்.

“ஆண்களிடம் இவற்றைச் சொன்னால் என்ன நடக்கும் என்ற உனக்குத் தெரியாதா, மீனா. உடனே கத்தியைத் தாக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு விடுவார்கள்.”

“அண்ணன் அப்படியல்ல. லொக்கு மாத்தயாவிடம் சொல்லிச் சிரிசேனவை எச்சரித்திருக்கலாம், மச்சான். நீ மறைத்தது சரியில்லை.”

சோமா எதுவும் பேசவில்லை.

“இவன் சிரிசேன எளிய பயல். மாலினியைக் கெடுத்துச் சாக்காட்டியது காணாதென்று... கொடிப்புலிக்கு, இவன்தான் என்று தெரிந்தால் போதும். வெட்டிப் போடுவார்.”

“அவருக்கு ஆக்களை வைத்து அடிப்பித்ததும் சிரிசேனதான். சொன்னால் அவர் நபவில்லை. புஞ்சிபண்டா பழைய கோபத்தில் அடிப்பித்தவன் என்றார். மீனா லொக்கு மாத்தயாவிடம் அவருக்கு இருக்கிற மதிப்பில் சிரிசேன என்ன செய்தாலும் இலகுவில் நம்பமாட்டாள்!” என்றாள் சோமா.

“இனி இப்படியே விட்டிடக்கூடாது; அண்ணனிடம் நான் சொல்லுகிறேன், மச்சான்.”

“குழந்தை குடிசையில் தனிய நித்திரை...நான் வரப்போகிறேன், மீனா?”

“தனியப் போவியா?”

“பக்கத்தில்தானே... வாறன், மீனா”

சோமா படலையைத் திறந்து கொண்டு பாதையில் கால் களைப் பதித்தவன். வீரிட்டுப் பெரிதாய்க் கத்தினான்.

“அம்மே... அனே அம்மே... ஐயோ...”

சோமாவின் சத்தம் கேட்டு மீனாவும் மாணிக்கமும் வெளியில் பாய்ந்து வந்தார்கள்.

சோமாவின் குடிசை தீப்பற்றி எரிவது தெரிந்தது.

“ஐயோ... குடிசையில் குழந்தை...மகே புத்தா...புத்தா...” என்று அவறியலண்ணம் சோமா வெறி பிடித்தவன் போலக் குடிசையை நோக்கிப் பாய்ந்து ஓடிச்சென்றான்.

தி நாக்குகள் வேகமாகப் பரவி விளாசி எரிந்தது. ஒரு குழந்தையின் வீரிட்ட அவறல் கேட்டது.

“அம்மே...என் குழந்தை...மகே புத்தா...”

மாணிக்கம் குடிசைக்குள் பாய்ந்தோடிக் குழந்தையைக் காப் பாற்றி விடும் எண்ணத்துடன் ஓடினான். அவன் குடிசையை நெருங்கிய அதே வேளை, -

குடிசையின் கூரை எரிந்து தணலாகச் சரிந்து விழுந்தது.

சோமா மயங்கிச் சாய்ந்தான்.

அதிகாலை திரும்பி வந்த செல்லத்துரை குடிசை இருந்த இடத்தில் எரிந்த மேட்டைத்தான் கண்டான்.

முப்பத்தினான்கு

கிரடி கிடந்த மடுவிற்கும் மல்வத்து ஓயாவிற்கும் இடையில் எங்கோ காட்டின் மத்தியில் இருந்து மிகச் சன்னமான தொனியில், யானைக் குட்டியின் வேதனைப் பிளிறல் ஒலி மீண்டும் ஒரு தடவை எழுந்து அழிந்தது. சிரிசேன தன்னுடன்கூட வழிகாட்டி வந்த கொடிப்புலியை அர்த்தத்துடன் பார்த்தான்.

“கிட்டத்தான் இருக்குது. பிளிறக்கூடச் சத்தியில்லாமல் கத்துது. மாத்தயா... மூன்று நான்கு நாளா தண்ணீர் இல்லாமல் குழிக்கை அகப்பட்டுக் கிடக்குது. வாடி வதங்கியிருக்கும். சத்தத்திலிருந்து ஆறேழு மாதக் குட்டியாகத்தான் இருக்கும் போல இருக்கிறது...” என்றான் கொடிப்புலி;

சிரிசேன எதுவும் பேசவில்லை. வானத்தை அண்ணார்த்து பார்த்தான். சூரியன் உச்சியில் நின்றிருந்தான். அவர்கள் இருவரும் அதிகாலையே காட்டிற்குள் புருந்தவர்கள்.

“சாய்...” என்று சிரிசேன அலுத்துக் கொண்டான். “வேட்டைக்குப் போனவன் வேட்டையோடு வந்திருக்க வேண்டும். குழிக்குள் குட்டி கிடந்தால் இவனுக்கு என்ன? பேசாமல் வந்திருக்க வேண்டியதுதானே? யானைக் குட்டியின் கதறல் கேட்டதாம். உடன் காப்பாற்றாவிடில் தண்ணியில்லாமல் செத்திருமாம்; செத்தால்தான் இவனுக்கென்ன? அவனுக்கு வேலையில்லை; பந்தம் காலி. அதை வந்து டி. ஆர். ஓவுக்குச் சொல்ல அவர் தந்தியடிச்சிட்டார். அவயனுக்கென்ன? எங்களுக்கு எல்லோ இழவு...”

சிரிசேன மரம் ஒன்றின் கீழ் அமர்ந்தான்;

“இதென்ன இடம், கொடிப்புலி?”

“கரடி கிடந்த மடு...”

கொடிப்புலியிடம் இருந்த தண்ணீர்க் காளை வாங்கிச் சிரிசேன நீர் குடித்தான். முழுகால்கள் உளைந்தன.

“செல்லத்துரை வந்திருந்தால் யானைக் குட்டி கிடக்கிற குழியைக் கண்டு பிடிக்கிறதில் சிரமம் இருக்காது. கரடி கிடந்த மடுவிற்கும் மல்வத்து ஓயாவிற்கும் இடையில் என்றால் கண்டு பிடிப்பது எப்படி? குட்டியும் சத்தம் காட்டுவதாகவில்லை. செல்லத்துரை காடு தெரிந்தவன். குழந்தை நெருப்பில் சாகாமல் இருந்திருந்தால் வந்திருப்பான்...” என்ற கொடிப்புலி தன்னை உற்றுப்பார்ப்பது போலச் சிரிசேனவிற்குப் பட்டது. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“அவனைப் பற்றி என்னிடம் பேசாதே. எனக்குக் காட்டைப் பற்றித் தெரியும். நானும் இக்கிராமத்தில்தான் பிறந்தவன்.”

சிரிசேன விருட்டென்று எழுந்து நின்றான். அதே நேரம் யானைக் குட்டியின் கதறல் தேய்ந்து கேட்டது குரல் வந்த தீசையை சிரிசேன சீராகக் கவனித்துக் கொண்டான்.

கொடிப்புலி தன் கையில் இருந்த துப்பாக்கியைப் பலமாகப் பற்றினான். முன்னால் சிரிசேன நடக்க அவன் தொடர்ந்தான்.

“மாலினி, இன்று பழி முடிப்பேன்”... முன்னால் நடந்து செல்லும் சிரிசேனை வெறுப்புடன் கொடிப்புலி பார்த்தான். நேற்றிரவு நடந்த அந்தச் சம்பவம்.

கொடிப்புலி சோமாவின் குழந்தையின் இழவு வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தான். அவனைக் கண்ட சோமா கதறி அழுதான்.

“அனே ஐயா (அண்ணா), மாலினியைக் கொன்றது போல என் குழந்தையையும் கொன்றீட்டான்” என்று கதறி அழுதான்.

“இவன் சிரிசேன தான் ஆட்களைக் கொண்டு நெருப்பு வைச்சிருக்க வேண்டும்.” என்றாள் மீனா.

கொடிப்புலியின் நீண்ட காலச் சந்தேகம் தீர்ந்தது. சற்று நேரம் அப்படியே இகைத்துப் போய் நின்றிருந்தான்.

“சிரிசேன...சிரிசேன... நீயா என் மாலினியின் மரணத்திற்குக் காரணன்?”

“அவன் ஐயரத்தனவின் வீட்டிற்குச் சென்றான். சிரிசேன நின்றிருந்தான்.

“கொடிப்புலி காலமை நேரத்தோட நான் காட்டிற்குப் போகிறேன் நீயும் கூட வா”

கொடிப்புலி ஒப்புக்கொண்டான். “சிரிசேன! உன்னை அறியாமலே நீ என் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டாய். வா...வா... நடுக்காட்டில்... என் பழி தீர்க்கிறேன்!”

முப்பத்தைந்து

கிரடி கிடந்த மடுவைக் கடந்ததும் சிறியதொரு வெட்டை குறுக்கிட்டது. மத்தியில் வற்றிய நீர்த்திட்டு ஒன்று சேராக்க் காணப்பட்டது. வைரி ஒன்று லானில் சறுக்கியபடி விரிரென நிலத்தில் இறங்கியது. இறங்கிய வேகத்துடன் அது வானில் கிளம்பியது. அதன் கால் நகங்களுக்கிடையில் சிறியதொரு பாம்பு நெளிந்து விடுபட முயல்வதைச் சிரிசேன கண்டான். வைரியின் கூர்மையான அலகு நெளிந்த பாம்பைச் சீராதிருக்கக் கொத்திக் குதறியது.

நீர்த் திட்டருகில் சாய்ந்து கிடந்த பட்ட மரத்தின் தாழ் கிளையில் அமர்ந்திருந்த வெண் கொக்குகள் இரண்டு, கலவரப் பட்டு வானில் கிளம்பிச் சென்றன.

மீண்டும் யானைக் குட்டியின் பிளிறல் கேட்டது.

“கிட்டடியில்...” என்றான் சிரிசேன. கொடிப்புலி தலையை ஆட்டினான்.

“என்ன கொடிப்புலி, ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?”

“என் மச்சாள் மாலினியின் மரணத்தை எண்ணிக் கொண்டு. மாத்தயா, அவள் மரணத்திற்குக் காரணமானவனை மட்டும் யார் என்று எனக்குத் தெரியுமாயிருந்தால்..?” கொடிப்புலி பற்களை நற நறவெனக் கடித்தான். சிரிசேனவின் இதயம் ஒரு கணம் நின்றதுவிட்டுத் தொடர்ந்தது.

எதுவும் பேசாமல் நடந்தான், மாலினி. மாலினி.

அவர்கள் வெட்டையை விட்டுக் காட்டிற்குள் புருந்தார்கள். அடர்ந்த காடு. கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் தரையில் படாத அளவிற்கு மரங்கள் அடர்த்தியாகக் கிளைகளைப் பரப்பி வளர்ந்திருந்தன. சருகுகள் சரசரக்கக் குறுக்கிட்ட முட்டைகளை விலக்கியபடி மெதுவாக அவர்கள் நடந்தனர். வெட்டையில் வேகமாக நடந்தது போல் காட்டிற்குள் நடக்க முடியவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் மீண்டும் ஒரு வெட்டையில் ஏறினர். அவ் வெட்டை வெளியின் மத்தியில் சிற்றாறு ஒன்றின் வரண்ட வாய்க் கால் மணல் பரந்து கிடந்தது. தூரத்தில் ஆற்றின் சலசலப்பும் ஜலதரங்கமாக ஒலித்தது. அவர்கள் அவ்வெட்டையின் விளிம்பில் வந்து நின்றனர்.

“சாப்பிடுவோம்..” என்று சிரிசேன சொன்ன அதேவேளையானைக் குட்டியின் கதறல் மிக அருகில் கேட்டது. சிரிசேனவின் முகம் மலர்ந்தது.

குட்டியின் கதறல் அவ்வெட்டையிலே ஓர் ஓரத்தில் இருந்து வந்தது. சத்தம் வந்த திக்காக சிரிசேன ஓடத்தொடங்கினான்.

“கூட்டத்தோடு வந்த குட்டிதான் தவறிக் குழிக்குள் விழுந்திருக்கும். குழி ஆழமாக இருந்திருப்பதால் யானைக் கூட்டம் விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கும். ஆனால் நிச்சயமாகத் தாய் யானை அவ்விடத்தை விட்டுப் போயிருக்காது. இங்குதான் சுற்றித் திரியும். மரக்கிளைகளை முறித்துப் போட்டுக் குழிக்குள் இருக்கும் குட்டியைக் காப்பாற்ற முயலும். கவனம்..” என்று சிரிசேனவை எச்சரிக்க முயன்ற கொடிப்புலியின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

வெட்டையில் யானைக் கூட்டம் ஒன்று தங்கி நின்று சென்றதற்கான அடையாளங்கள் தெரிந்தன. லத்திக் கும்பங்களும் காலடையாளங்களும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

ஆட்காட்டியொன்று வீரிட்டபடி உயரே கிளம்பியது. வெட்டையின் ஓர் ஓரத்தில் கரிய குன்றென ஒரு யானை நின்றிருந்ததைக் கொடிப்புலி கண்டான். காட்டிற்குள் அது நின்றிருந்ததால் வெயிலில் நின்றிருந்த சிரிசேனவால் காண முடியவில்லை.

சிரிசேனவின் முன்னால் பெரியதொரு குழி பாழ்கிணறாகத் தாழ்ந்து கிடந்தது. இருபது அடிகள் வரை ஆழமிருக்கும். சிறுநாற்றின் பாதையில்தான் அக்குழி இருந்தது. அக்குழி செங்குத்தாகப் பதினைந்து அடிவரை இறங்கிப் பின்னர் குழிந்திருந்தது; இருபது அடிகள் வரை அகலமிருக்கும். அக்குழிக்குள் இருந்து யானைக் குட்டியின் கத்தல் கேட்டது. சருகுகள் பற்றைகள் நிறைந்த அக்குழிக்குள் பசுமை மாறாத கிளைகள் முறித்துப் போடப்பட்டிருந்தன. சிரிசேன மெதுவாக நகர்ந்து குழியின் விளிம்பிற்கு வந்தான் பாழ்கிணறு போலக்குழி. அதன் அடியில் ஒரு மூலையில் யானைக் குட்டியொன்று பயத்துடன் முடங்கி நின்றிருந்தது.

சிரிசேனவின் முகம் மலர்ந்தது.

“கொடிப்புலி, குட்டி...இங்கே...” என்று அவன் சொல்லி வாய்முடவில்லை. நிலம் அதிரக் காதுகளைக் காற்றில் வீசிய படி கரிய மலையொன்று தன்னை நோக்கி ஓடிவருவதைச் சிரிசேன கண்டான். தூரத்தில் நின்றிருந்த கொடிப்புலியும் கண்டான். உயர்த்திய துப்பாக்கியை கொடிப்புலி தாழ்த்திக் கொண்டான்.

சிரிசேனவின் மூச்சடங்கி.. உடல் படபடக்க சிரிசேனவிற்கு இயக்கமேயில்லை. விக்கித்துப்போய் நின்றான். இதோ யானை நெருங்கிவிட்டது. “ஆ”வென அலறியபடி அவன் பின்வாங்க..

அப்படியே கால்கள் இடறித் தலைகுத்தென அவன் அக்குழிக்குள் விழுந்தான்.

கொடிப்புலி அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

“மாலினி”.. யானை பயங்கரமாகப் பிளிறியது.

முப்பத்தாறு

மயக்கக் கலக்கத்தில் சிரிசேன கிடந்தான். முன்பக்க நெற்றியில் குழியின் பக்கக்கல் ஒன்று தாக்கியதால் புடைத்துக் கிடந்தது. உடம்பெல்லாம் சிறிதும் பெரிதுமான சிராய்ப்புக் காயம்

கள். இரத்தம் கசிந்து கட்டித்திருந்தது. முழங்காலுக்கும் ஆடு தசைக்கும் இடையில் பட்ட மரக்கொப்பொன்று மிக ஆழமாகக் கிழித்திருந்தது.

சருகுகளின் மேல் முறிந்து கிடந்த மரக் கொப்பர்களில் அப்படியே அவன் கிடந்தான். சிரிசேன மேலிருந்து விழுந்த சத்தத்தில் வெருட்சியற்ற யானைக் குட்டி குழியின் பக்கச் சுவருடன் தன்னை நன்கு அழுத்திக்கொண்டு திகைத்து நின்றது.

சிரிசேனவிற்கு விழுந்ததுதான் நினைவு. அத்துடன் மயங்கிப் போனான்.

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின்னர் அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தது. உடன் எழுந்திருக்க அவனால் முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் வலித்தது. கண்கள் திறக்க மறுத்தது. மிக்க கஷ்டத்துடன் விழிகளைத் திறந்தான். ஒரே பற்றைகளும் கொடிகளும் தான் தெரிந்தன. குழியின் பக்கச்சுவர்களில் பற்றி வளர்ந்திருந்த செடிகளும் கொடிகளும் குழிக்குமேல் பார்க்க இடம்தரவில்லை. சற்றுத் தலையைத் திருப்பி மேலே பார்த்தான். வானம் தெரிந்தது. தனிப்பறவையொன்று பறந்து செல்வது தெரிந்தது.

அவன் எங்கிருக்கிறான்.? ஏன் அவன் உடல் அசைக்க முடியாமல் கனக்கிறது? அவனுக்கு என்ன நடந்தது?

குழியின் விளிம்பில் கரியதொரு உருவம் நிற்பது தெரிந்தது. மலைபோல அவ்வுருவம் நின்றிருந்தது. "ஐயோ!". எனச் சிரிசேன அலறினான். அலறல் குரல் எழும்பவில்லை. சத்தம் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டது. குழியின் விளிம்பில் நின்றிருந்த யானை பெரும் சத்தத்தில் மூசியது. குழிக்குள் இருந்து வருகின்ற மனித வாடை அத் தரையானைக்கும் பயங்கரத்தைக் கொடுத்திருக்கும். குழிக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் தன் குட்டிக்கு மனிதனால் ஏதாவது நிகழ்ந்து விடுமோ?

இருந்தாற் போலப் பெருங்குரலில் அது பிளிறியது. சத்தம் கேட்ட யானைக் குட்டி மெலிந்த குரலில் பதில் தந்தது.

சிரிசேனவிற்கு மெல்ல நினைவு வந்தது. தான் மீள முடியாத பொறிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டதைக் கண்டு கொண்டான். ஏறிச் செல்ல முடியாத குழி. ஏறிச் சென்றாலும் குழிக்கு மேல் அருகில் காவல் நிற்கின்ற யானையிடமிருந்து தப்பிக்க வழியில்லை.

நிச்சயமாக இனித் தாய் யானை அவ்விடத்தை விட்டுச் சுற்றும் அசையப் போவதில்லை.

“ஐயோ அம்மே... ஐயோ என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்!” அவனால் வாயை அசைக்க முடியவில்லை. குரல் வெளிவரவில்லை. அவன் அதற்குள் அழிய வேண்டியதுதானா? கானகத்தின் நடுவில் எவரும் அறியாத குழியொன்றில் அவன் சிக்கிக் கொண்டான்.

“ஐயோ! என்னை யாராவது காப்பாற்றுங்களேன்” குரல் மிகச் சன்னமாக ஒலித்தது. பயத்தால் அவன் இதயம் கலங்கியது. அவன் அக்குழிக்குள் சாக வேண்டியதுதானா? விழிகள் கலங்கி அழுதன. சிரிசேன அழுதான். எழுந்திருக்க முயன்றான். முடியவில்லை. உடல் பிணக்கனமாகக் கனத்தது. முதுகில் கிளைத்தடிகள் அண்டி வலியெடுத்தன.

வானம் சிவந்தது. கருமையுறத் தொடங்கியது. மாலை கவிய ஆரம்பித்து விட்டது. பயத்தால் அவன் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது. நடுக்காடு... பயங்கர அமைதி... காட்டு மிருகங்கள்...

“ஐயோ, அம்மே...”

இப்படித்தான் சோமாவதியும் கத்தினாள்.

“என் குழந்தை ஐயோ, அம்மே...” சோமாவின் குரல் அவன் காதுகளில் இப்போது ஏன் ஒலிக்க வேண்டும்?

தீ நாக்குகள்... தீப்பிழம்புகள்... குடிசை எரிகின்றது.

“என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்”

அவன் சத்தம் கேட்டு யானைக் கட்டி பயந்தபடி குரல் தந்தது. மேலிருந்து தாய் யானையின் மூசல் சீறியபடி கேட்டது. அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

மீண்டும் மயக்கம்.

முப்பத்தேழு

பெருங் குரலில் சிரிசேன அலறினான்.

“ஐயோ, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்...” குழியிலிருந்து சிளம்பிய அச் சத்தத்தால் அக்காடே ஒரு கணம் பரபரப்படைந்தது. ஆட்காட்டிக் குருவியொன்றின் அவலக் குரல் விட்டு விட்டு ஒலித்தது. சோர்ந்து தள்ளாடும் நிலைக்கு வந்தி

ருந்த யானைக் குட்டி பயத்துடன் முன்கியது. குழிக் கிணற்றுக்குள் படர்ந்திருந்த செடியில் அமர வந்த காட்டுப் புறாவொன்று அப்படியே வெருட்சியுடன் வானில் பாய்ந்தது.

“காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்!” என்று சிரிசேன பற்றைப் படுக்கையில் கிடந்தபடி அழுதான். உடலில் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலிக்கத் தொடங்கின. நெற்றியின் புடைப்பு விண்விண் என்று வலிக்கத் தொடங்கியது. வலது காலை அசைக்கவே முடியவில்லை. கால் எலும்பு முறிந்து விட்டதைப் போல நோவும் உளைவும்.

“நான் இதற்குள் சாக வேண்டியதுதான். இந்த மரணக் குழியிலிருந்து எப்படித் தப்பப் போகிறேன்? நான் என்ன பாவம் செய்தேன். காப்பாற்றுங்கள் காப்பாற்றுங்கள்.”

அவன் உடலில் இருந்தாற் போல ஏதோ மொய்த்துக் கடிப்பதைப் போல. ஊசிகளால் குத்துவது போன்ற வலி எழுந்தது. ஓடிடத்தில்... இன்னோரிடத்தில் உடலெல்லாம் ஊசிகள் குத்தின.

அலறித் துடித்தபடி சிரிசேன கையை ஊன்றி ஒருவிதமாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“ஐயோ...” என வீரிட்டான். ஆயிரக் கணக்கில்... இல்லை இலட்சக் கணக்கில் முசுறு எறும்புகள் அவன் படுத்திருந்த பற்றையில் மொய்த்திருந்தன. சருகுகளிலும் ஒடிந்த கிளைகளிலும் வடிந்திருந்த இரத்தத்தின் மணத்திற்கு எறும்புகள் இருப்பிடத்தைவிட்டு வெளிவந்துள்ளன. அவன் உடலில் காணப்பட்ட சிராய்ப்புக் காயங்களிலும் அவை மொய்த்திருந்தன. கைகளால் தட்டி விட்டபடி அவன் வேகமாக எழ முயன்றான்.

அப்படியே அலமலக்க முன்னர் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்குச் சற்றுத்தள்ளி விழுந்தான். அவன் வலது கால் செயலற்றுத் துவண்டது. அப்படியே எழுந்து அமர்ந்து நிலத்துடன் தன்னுடலை இழுத்துக் கொண்டு ஒருபுறமாக ஒதுங்கிக் கொண்டான். உடலில் ஒட்டியிருந்த எறும்புகள் கடித்தன. வெறியுடன் காயங்களிலிருந்து அவற்றை அடித்துத் தட்டி விட்டான்.

கண்கள் கலங்கின. பயத்தால் உடல் நடுங்கியது. அவன் எதிரில் ஒரு மூலையில் பயத்துடன் ஒதுங்கி வற்றிக்கிடந்த யானைக் குட்டி அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது. அதன் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்திருந்தது. ஆறேழு நாட்களாக அது அன்ன ஆகாரமின், நீரின்றிக் கிடக்கின்றது.

அதனை வெறியுடனும் வெறுப்புடனும் அவன் பார்த்தான். இருந்தாற்போல ஆத்திரம் அவன் உள்ளத்தில் கொந்தளித்தது. கரத்தில் தட்டுப்பட்ட கல்லொன்றை எடுத்து வேகமாக வீசியடித்தான். சதக்கென்ற சத்தத்துடன் அக்கல் குட்டியின் வயிற்றைத் தாக்கியது. கத்தக்கூடச் சக்தியின்றி முனகி அழுதது. குழிக்கு மேல் தாய் யானையின் மூசலும் பிளிறலும் கோபமாக எழுந்தது. சிரிசேன மேலே பார்த்தான் கரிய மலையென குழி விளிம்பில் யானை நின்றிருந்தது. குழிக்குள் சரிந்து விழுந்து விடுமோ என்றாற்போல அது நின்றிருந்தது. சிரிசேன கோபத்துடன் இன்னொரு கல்லை எடுத்துவிச எண்ணி.. எறியவில்லை. பரிதாபமாக அது அவனைப் பார்த்தது. உயர்ந்த கரம் சோர்ந்து விழுந்தது.

குழிக்குள் இருள்படரத் தொடங்கியது. அவலமாக வானத்தைப் பார்த்தான். குழி விளிம்பில் யானை; அதன் காதுகள் காற்றில் அசைந்தன. வானில் வெளவால்கள் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின.

சிரிசேன அழுதான். குழிக்குள் இருள் படரத் தொடங்க பல் வேறு சரசரப்புகளும் சத்தங்களும் எழத் தொடங்கின. அவன் அருகில் அறணைகள் சில வேகமாக ஊர்ந்து கடந்தன. அவன் அருவருப்புடனும் பயத்துடனும் நெளிந்தான். பற்றைகளில் வடிந்திருந்த இரத்தச் சுவடு இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. அவன் இருந்த பக்கமாக எறும்புகள் ஊர்ந்துவரத் தலைப்படுவதும் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

“ஐயோ.. அம்மே ” என்று அலறித் துடித்தான். அவன் விழிகளை மூடிக்கொண்டு அழுதான்.

கனத்த இருள் குழிக்குள் கவிந்து கிடந்தது. காயங்களின் வேதனை. அடிவயிற்றில் பெரும் பூதமாகப் பசி கிளம்பியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நாக்கு வரண்டு ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்காக ஏங்கியது சருகுகளில் ஏற்பட்ட சரசரப்புகள் பாம்புகளாக நெளிந்தன சில வண்டுகள் குழிக்குள் இரைந்து கொண்டு பறந்தன. தூரத்தில் நரியொன்று ஊளையிட்டது.

வெளியில் யானையின் தனிப்பிளிறல், இடையிடையே கேட்டது இருந்தாற் போல நுளம்புகள் ரீங்காரமிடப்படி அவனை மோய்த்துக் கடித்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஈ அளவு. கிறந்து கிடந்த உடம்பெங்கும் அவை குளவிகளாகக் குத்தி இரத்

தத்தை உரிஞ்சின? அவன் வேதனையுடன் அவற்றைக் கலைக்க முயன்றான்.

சில்வென்ற இரைச்சல், அவன் சாகவேண்டியதுதான்; தாகம் தாகம்.. தண்ணீர்...தண்ணீர்.

குழிச்சுவரில் வளர்ந்திருந்த செடியொன்றிலிருந்து ஏதோ ஒன்று பொத்தெனக் கீழே விழுந்தது. பின்னர் சரசரத்தபடி சருகுகளுக்கிடையில் ஊர்ந்து விரைவதும் கேட்டது. சிரிசேன விரிட்டு அலறினான்:

“காப்பாற்றுங்கள்...காப்பாற்றுங்கள்...கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்று...”

ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்...

வானத்தில் மெல்லிதாக நட்சத்திரப் பூக்கள். உயிரே போய் விடுமாப் போன்ற தாகம்.

அனாதையாக சாகப் போவதை எண்ணிக் கலங்கினான். நடுக்காட்டில். எவரும் அறியாத குழியில்.. அவனை இனிக் காப்பாற்றுவார் எவருமில்லையா? ஏன் இல்லை. ஒருத்தன் இருக்கிறான். அவனால்தான் முடியும்...

‘துரை.. செல்லத்துரை... அவனால்தான் முடியும். அவனுக்குத்தான் இந்த இடம் தெரியும்: அவன் வருவானா? துரை, எனக்கேன் இப்படியொருநிலை? துரை என்னைக் காப்பாற்று, காப்பாற்று. நான் உனக்கும் உன் குடும்பத்திற்கும் செய்த தீய கருங்குப் பரிகாரம் செய்கிறேன். என்னைக் காப்பாற்று... காப்பாற்று... ஐயோ அம்மே...!’

கரங்களால் தலையில் அறைந்து கொண்டு அவன் அலறினான். பிறை நிலவு வானத்தில் அமுகபடி மிதந்தது; நாக்கு வறண்டு துவண்டது. உதடுகள் வற்றிவெடிக்கத் தொடங்கின; எச்சிலால் உதடுகளை நனைக்க முயன்றான். துரை, என் வாழ்க்கையில் நீ ஏன் குறுக்கிட்டாய்?

கண்கள் சோர்ந்தன:

முப்பத்தெட்டு

குழிக்கு வெளியில் வெட்டையில் மிருகங்கள் விரைந்து ஓடுகின்ற காலடிச் சத்தங்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. தூரத்தில் வெடிச்சத்தம் ஒன்றும் கேட்டது. காதில் விழுந்த வெடிச் சத்தம் சிரிசேனவின் இதயத்தில் குளிர்ச்சியாகப் பாய்ந்தது.

யாரோ வேட்டைக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

“நான் இங்கே இருக்கிறேன். இங்கேயிருக்கிறேன். காப்பாற்றுங்கள். காப்பாற்றுங்கள்!” என்று பலமாக அவன் அறினான்: “காப்பாற்றுங்கள்... காப்பாற்றுங்கள்!”

அவன் கூச்சலைத் தவிர வேறொரு சத்தமும் அக்காட்டில் கேட்கவில்லை. காட்டில் மயான அமைதி. அவன் பலமாக அழ முயன்றான்.

அவன் காலின் மீது ஏதோ ஏறிப் பாய்ந்து சென்றது. அவன் அப்படியே கண்களை மூடிக்கொண்டான். பசி தாகம்.. களைப்பு உடல் காயங்கள்.. பயப எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அவனைப் பேயாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டன. கண்கள் மெதுவாகச் செருகத் தொடங்கின.

சோமா. அம்மே... தாத்தா நான் சாகப்போகிறேன்.

காலை அழுதபடி பிறந்தது. அவனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. வறட்சியால் நாக்குப் பிறழ் மறுத்தது. உடலை இருந்த இடத்தில் இருந்து அசைக்க முடியவில்லை உதடுகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.

அவன் பஞ்சடைந்த விழிகளைத் திறந்து வானத்தைப் பார்த்தான். மனம் பயத்தால் திசுக்கிட்டது.

குழி விளிம்பில் தாய் யானை நிலை குத்தி நின்றிருந்தது. அதன் கண்களிலிருந்து நீர் வெள்ளமாக வடிந்திருந்தது. அதன் விழிகள் ஓரீடத்தில் நிலைத்திருப்பதை அவன் கண்டான். அவன் உன் கண்களைக் கஷ்டப்பட்டு அப்பக்கம் திருப்பினான்.

யானைக்குட்டி மல்லாந்து விழுந்து கிடந்தது. அது இறந்து விட்டது.

அவனைப் பயம் பற்றிப் படர்ந்தது. இப்படித்தான் நானும்... ஐயோ, என்னைக் காப்பாற்றுவார் யாருமில்லையா?

தாய் யானை அப்படியே நிலைகுத்தி வெகுநேரம் நின்றிருந்தது. மெல்ல மெல்ல முனகியது. தாய்ப்பாசத்தின் வலிமையை அவன் கண்டான். சோமா எப்படித் துடித்திருப்பான்?

ஆறேழு நாட்களாக அந்த யானை அவ்விடத்தை விட்டு அசையவில்லை. இரந்தாற்போல வெறிபிடித்தது போலப் பலமாகப் பிளிறியது. பின்னர் வேகமாகத் திம்பி, நிலம் அதிர, அது ஓடுகின்ற சத்தம் தெளிவாக அவனுக்குக் கேட்டது.

தண்ணீர்... தண்ணீர்...

ஒரு கூட்டம் நீர்க் காக்கைகள் குளத்தை நாடி வானத்தில் பறந்தன.

அவன் உடல் எங்கும் வீக்கம் நுளம்புகள் கடித்த இடங்கள் தடித்திருந்தன. ஆடுதசையும் காலும் கடுமையாக வலியெடுத்தன.

இரவு அவன் காதுகளில் விழுந்த வெடிச்சத்தம் நினைவு வந்தது.

அடிக்கடி பிளிறிக் குரல் தந்த யானைக் குட்டியும் செத்து விட்டது. அவன் ஒரு பிணத்துடன் பிணமாகப் போகக் கிடக்கிறான்.

அவனால் அழ முடியவில்லை கண்கள் சோர்கின்றன. தண்ணீர்... தண்ணீர்... ஒரு சொட்டு.

குழியின் உயர்ப்புறச் செடியில் ஏதோ சரசரப்புக் கேட்டது பார்த்தான். ஏழடி நீளமான பாம்பொன்று செடிக்கிளையில் பின்னிக் கிடந்தது அதன் வாலின் அசையும் உடலின் நெளியும் அவன் மனதில் பயத்தை ஊட்டின. அது மிக லாவகமாகச் செடியில் சுருண்டு கிடந்தது. அச்செடிக்கு அருகில் குழிச்சுவரில் புற்றொன்றிருப்பதை அவன் கண்டான். அப்புற்றுக்குள் இருந்து இன்னொரு பாம்பு தலையை நீட்டிப் பார்த்தது.

“ஐயோ...” அவனுடைய இரத்த நாளங்கள் தெறித்தன. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

“மாலினி என்னை மன்னித்துவிடு... நான் பாவி பாவி.”

“ஓ, சோமா!... என்னைக் காப்பாற்றுவார் யாருமில்லையா?

முப்பத்தொன்பது

சூரியனின் கதிர்கள் நேர் செங்குத்தாக அக்குழிக்குள் விழுந்தன. தாகத்தின் பிடியில் அவன் தவித்தான். தண்ணீர்.. தண்ணீர்.. உதடுகள் பாளம் பாளமாக வெடித்துக் கிடந்தன.

வானத்தில் பிணந்தின்னி வைரிகள் சில வட்டமிட்டன குழிக் கிணற்றில் இறந்து கிடந்த யானைக் குட்டியின் பிணம் எப்படித் தான் அவற்றின் கண்களுக்குத் தெரிந்ததோ? வட்டமிட்ட வைரி ஒன்று தாழ்ப் பறந்து குழியின் மேற்பக்கப் பட்டமரச் கிளையொன்றில் ஆமர்ந்தது. பின்னர் தன்கண்களைச் சுழற்றிக் குழிக்குள் பார்த்தது.

சிரிசேன மயக்கத்தில் உடலை அசைத்து அருண்டான். பிணத்திற்கு அருகில் ஒரு மனிதன் பிணமாகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட வைரி வானத்தில் கிளம்பியது நேரம் இருக்கிறது.

சுற்றாடலைக் கவனிக்கும் நிலையில் சிரிசேன இல்லை கண் இருளத் தொடங்கியிருந்தன.

மதியம் கழிந்து மாலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சிரிசேன விற்கு விழிப்பு வந்தது. கருமுகில் திரள் ஒன்று வானத்தில் மிதந்தது. ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்... குழி விளிம்பில் யாரோ நிற்கிறார்கள். யார்.. யார்?

கொடிப்புலி, அவன் குழி விளிம்பில் நின்றபடி சிரிசேனவைப் பார்த்தான்.

“நீ மிருகம்... சாகத்தான் வேண்டும்...” என்று அவன் அலறினான்.

சிரிசேனவின் காதுகளில் அவை விழுந்தன.

“காப்பாற்று... கொடிப்புலி, காப்பாற்று... மாலினிக்கு நான் செய்தது துரோகம்... மன்னித்துக் காப்பாற்று... கொடிப்புலி! என்னை விட்டு விட்டுப் போகாதே. போகாதே...”

சிரிசேனவின் உதடுகள் அசைந்தன. வார்த்தைகள் வெளி வரவில்லை.

“காப்பாற்றுங்கள் தாத்தா... உங்கள் சிரிசேன, இங்கே செத்துக் கொண்டிருக்கிறான். காப்பாற்றுங்கள்...”

ஒரு நாள் கழிந்தது, மீண்டும்.

வெட்டையில் விலங்கொன்று தெறிகெட்டு ஓடும் சத்தம். இறுதி நெருங்கி விட்டதா?

யானைக் குட்டியின் பிணத்தின் மீது ஈக்கள் மொய்த்தன. ஏறம்புகள் கண்களை மொய்த்துக் குடையத் தொடங்கின. இது தான் அவனுக்கும் நடக்கப்போகின்றது. பசி. தாகம்.. உடல்வலி.

அழுவதற்கும் கண்களில் நீரில்லை.

முறிந்த கால் வலித்தது. மாலை கடந்து இருள் கவியத் தொடங்கியது. அவன் தப்ப இனி மார்க்கமில்லை. அவன் செய்த கொடுமைகளுக்கு இனித் தண்டனை கிடைக்கப் போகின்றது.

“சோமா... மாலினி துரை...” அவன் தப்ப இனி மார்க்கம் வரப்போவதில்லை. வானம் கருமையின் போர்வைக்குள் தன்னை ஆப்படுத்திக் கொண்டது.

இனி வருந்திப் பயனில்லை. தீ நாக்குகள்... குழந்தை கருகிய தீ

“சோமா, என்னை மன்னித்துவிடு.”

வெட்டையில் எதனையோ ஏதோ துரத்தி வருகின்ற காலடிச் சத்தம். சிறிய சத்தம் தான். குழிக்குள் பெரிதாகக் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பொத்தென ஏதோ ஒன்று குழிக்குள் தலை குப்புற விழுந்தது.

பகை விலங்கால் துரத்தப்பட்ட காட்டு முயல் ஒன்று அவன் அரு ல் விழுந்து கிடந்து துடித்தது. விழுந்த வேகத்தில் அதன் சழுத்து முறிந்து விட்டது. துடிதுடித்து அது செத்துக் கொண்டிருந்தது.

வித்தியாசமில்லை.

“காப்பாற்றுங்கள்.. துரை, என்னைக் காப்பாற்று... தாத்தா இன்னுமா உங்கள் மகனைத் தேடி நீங்கள் வரவில்லை...?”

நாற்பது

மீன்றாம் நாள் காலை அழுதபடி பிறந்தது. சிரிசேன செயலற்றுக் கிடந்தான்.

உடலில் அசைவில்லை இயக்கமில்லை. யானைக்குட்டியின் கண்கள் இருந்தவிடத்தில் ஒரு பெருங் குழிகள் இருந்தன. இரவு செத்துக் கிடந்த முயலை ஏதோ உரவுப் பறவை தன் கூரிய நகங்களால் கிழித்துத் தசையைத் தின்றிருந்தது. குடல் வெளியில் பிதுங்கிக் கிடந்தது. அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் நிலையில் அவனில்லை. அறிவு மங்கவில்லை, கண்கள் மூடிக்கிடந்தன.

‘தண்ணீர்... தண்ணீர்...’

சோமா, எனக்கு இது நன்றாக வேண்டும்!

‘துரை! என்னைக் காப்பாற்றமாட்டாயா? தாத்தா, தாத்தா தான் சாகப் போகிறேன்!’

‘சூரியனின் கதிர்கள் அக்குழியில் கிழக்கிலிருந்து மத்திக்கு வந்து பின்னர் மேற்கில் அசைந்தன. அவன் அப்படியே அசைவின்றிக் கிடந்தான். அவன் காயங்களில் ஈக்கள் மொய்த்தன. எறும்புகள் மொய்த்தன. அறணை ஒன்று அவன்மீது ஏறி மறுபக்கம் ஓடியது. அவன் அசையவில்லை.

‘என்னைக் காப்பாற்றுவார் எவருமில்லையா? நான் சாகப் போகிறேன்...’

‘சோமா, என்னை மன்னித்துக்கொள்! மாலினி, நான் உன்னிடம் வந்தே மன்னிப்புச் கேட்கிறேன்! துரை, நீயும் என்னை மன்னித்துவிடு! நான் அனாதையாகச் சாகப்போகிறேன்!’

‘என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்...காப்பாற்றுங்கள்...நான் திருந்தி விட்டேன். ஆண்டவனே. என்னைக் காப்பாற்று...’

‘‘சிரிசேன... சிரிசேன .’’

யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள். குழியின் மேலிருந்துதான் யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள். கடவுள் கைவிடவில்லை... கைவிடவில்லை... நான் செத்துப் போனேனா?

‘‘சிரிசேன... புத்தா .. மகே... புத்தா... ஆ...’’

அவன் தந்தையின் அலறல் இது. நான் செத்துவிட்டதற்காக அழுகிறாரா?

‘‘நான் சாகவில்லை தாத்தா. சாகவில்லை’’

‘‘புத்தா .. சிரிசேன... புத்தா...’’

அவன் விழிகள் சிரமப்பட்டுத் திறந்தன.

யாரோ குழிக்குள் கயிற்றின் மூலம் வேகமாக இறங்குகிறார்கள்.

யார்? யார்?

செல்லத்துரை, நீயா? துரை, நீயா?

கடைசியில் நீயா, துரை?

செல்லத்துரை கயிற்றில் பற்றிக் கவனமாக மேலே ஏறத் தொடங்கினான்.

அவன் தோளில் சோர்ந்து கிடந்த சிரிசேனவின் விழிகளிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் அவன் முதுகில் வடிந்து, பாதங்களில் இறங்க முயன்றது.

முற்றும்

செங்கை ஆழியாள்

அக்ஷி

